
Ok 63-109

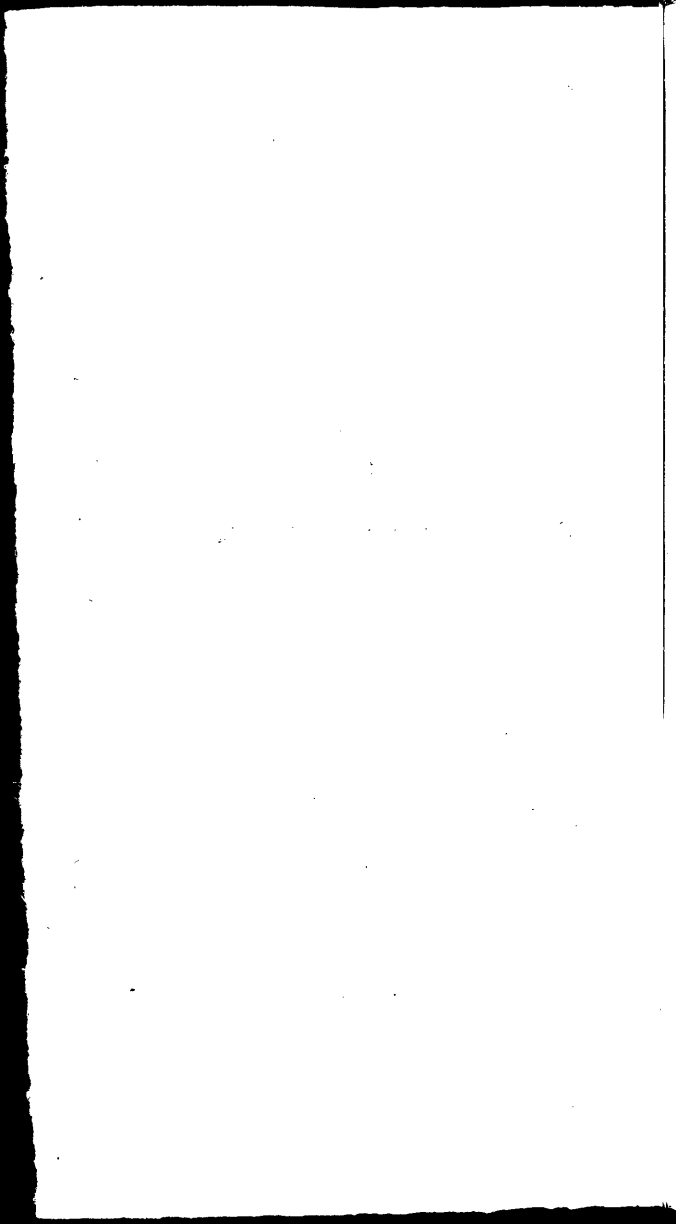
AAN DE BIBLIOTHEEK
DER
UNIVERSITEIT VAN AMSTERDAM

in 1887 geschonken door

J. J. Bredius.

DE

DOOD VAN ABEL.

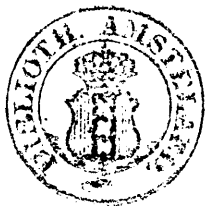
G E S S N E R S
W E R K E N.

E E R S T E D E E L .

M E T P L A A T E N .

J. Buis, sculp. *Amst. 1776.*
T E A M S T E R D A M B i j
J O H A N N E S A L L A R T ,
M D C C L X X V I .

V O O R R E D E N .

Een heldendicht te ondernemen , na dat men niets anders dan herderszangen heeft opgesteld , is zeker veel gewaagd . Ik heb evenwel gemeend , dat het eene het andere geenfins uitsluit , en dat het , na dat ik op eenen eenvoudiger toon gezongen hadde , ten minsten geoorloofd wezen zoude , te beproeven of ik mij niet tot een hooger toon verheffen konde . Mij dunkt een schryver moest altoos deze nieuwsgierigheid hebben . Men bepaalt de talenten al te zeer . Omdat een jong Poëet zich in eene foort heeft doen kennen , wil men hem daar alleen aan houden ; als of zijne goede geschiktheid tot dezelve een bewijs ware , dat hij geene geschiktheid tot eenig ander foort hebben konde : daar dikwils veel minder de bijzondere hoedanigheid van zijn ver-

* 2

muft ,

nuft, dan een famenloop van omftandigheden, of eenig bloot toeval, oorzaak van zijne keuze geweest zijn. Ik zeg niet dat wij hem bedanken moeten, dat hij een hooger vlucht gewaagd heeft: maar ik verzekere, dat hij wel betaald is, voor de moeite van zijne onderneming, door het vermaak, dat het hem aanbrengt, een werk van langer adem voleindigd te hebben. Met zijne gedachten te wandelen door eene groote verfcheidenheid van bedrijven; op te klimmen tot de eerste beginfels der daden, om derzelve drijfvederen te ontdekken; de karakters van alle de perfoonen ftaan- de te houden, en, door eene opvolging van welverbondene uitkomsten, dezelve te leiden tot hun oogmerk, dat is eene bezigheid, die alle andere in aangenaamheid te boven gaat. De dichter doorzoekt de geheele natuur, waar in hij, 't zij dan onder het aanwezige, het zij dan onder het mogelijke, eene oneindige meenigte van beelden vindt, waar mede hij zijn geliefd voorwerp op het kunftigst verfiert.

Sommigen zullen mogelijk zeggen:
„zul-

„ zullen wij dan eindelijk niets anders
„ hebben dan heldendichten of treurspe-
„ len ”? Maar laat hen vrij gerust we-
zen. Ik heb opgemerkt , dat dit foort
van arbeid eenen dichter veel meer streel-
de door de verscheidenheid , de samen-
voeging en de grootheid der bouwstoffen,
die hij gebruikt , dan een werk van
minder aanbelang ooit doen zal. Ik zou
zelfs de aangenaamheid van hetzelfde , tot
den lezer , kunnen uitbreiden en onderstel-
len , dat hij met den dichter deelt. Maar
wat hier ook van zij , daar zal altijd al-
leen een klein aantal van Schrijvers ge-
vonden worden , die tijd en moed ge-
noeg hebben , om een uitgestrekt ontwerp
te ondernemen en het zelve standvastig
te volgen. De meesten worden er van
te rug gehouden , door bezigheden van
onderscheiden aart. Anderen zullen uit
besluiteloosheid die steile wegen verlaten ,
om zich aan de zachte inblazingen
van eene muze , die lichter te genaken
is , over te geven. Dus is er niets ,
dat ons belet te hopen , dat wij , van
tijd tot tijd , meesterstukken in allerhan-
de foort van dichtwerken krijgen zullen ,

want ik heb geen toeleg, om eenig foort te verachten; en terwijl ik wensch, dat wij verscheiden Homereren hebben mogen, ben ik niet minder, met de geheele wereld, een bewonderaar van Esopus en Anakreon.

Sommigen verwonderen zich, en anderen ergeren zich, dat ik een onderwerp uit de h. Schriften gekozen heb. Aan de eersten antwoorde ik, dat daad voor daad, een geval uit den bijbel beter is, dan een geval uit de fabelkunde; en dat het, daar en boven, het voorrecht heeft, dat het meer belangneming veroorzaakt in Christenen, die de h. Schriften eerbiedigen. Wat de laatsten betreft, dit zijn buiten twijfel menschen van de vorige eeuw, die; weinig gemeenzaam met de nieuwe hoogduitsche Poëzij, van welke zij alleen oordeelen volgens de gedrochtelijke rapfodijen van de oude; van oordeel zyn, dat de godsdienst door verzen onteerd worde. Zulks te gelooven zou te verschoonen wezen, indien de gedichten, die men thans maakt, van denzelfden smaak waren, met die genen, die gemaakt werden, ten tijde van

van onze vaders. De dichters van dien tijd, alleen eenige weinigen uitgezonderd, waren niets anders dan gehuurde kluchtemakers, geschikt om de duitfche edellieden te vermaken. Laat ons antwoorden aan die vooringenomene berispers; — want wat hen betrefte, die, na dat ze zulke van onze gedichten gelezen hebben, wier bijbelsch onderwerp behandeld is, met de waardigheid en deftigheid die hetzelfde vordert, wel verre van de fchoonheid en voortreffelijkheid van dezelve te gevoelen, fchreeuwen dat men het heilige onteert; dewijl hun gebrek van fmaak en van gevoel tot zoo hoog eenen trap ftijgt, zou men met zijn antwoord aan de zoodanigen weinig uitwinnen, en het zou even eens wezen, of men eenen blinden met eenen fakkel lichten wilde: — laat ons antwoorden, zegge ik, aan de anderen, die de toepafing van de Poëzij op onderwerpen, die door de Godlijke boeken geheilgd zijn, alleen afkeuren, uit hoofde van de geringe gedachten, die zij zich van den tegenwoordigen ftaat van onze dichtkunde vormen; dat het niet tot de natuur

van de Poëzij behoort , de godvruchtige onderwerpen die zij behandelt te ontceeren ; dat zij niet beneden de waardigheid van zulke onderwerpen is , dan alleen wanneer men haar beneden hare eigen waardigheid vernedert : maar dat zij , behoorlijk in eere gehouden , geschikt is om te wezen , gelijk zij altijd geweest is , de uitlegster van den Godsdienst ; dat zij denzelve de grootste diensten gedaan heeft , en dat er geene taal in de wereld meer geschikt is , om de ziel te verheffen , tot gevoelens van eere en van godvruchtigheid. Haar natuurlijk uitwerksel is , het verstand op te helderen ; de bedorven aandoeningen van het hart te verbeteren en de menschen deugdzaam en voor ware schoonheid gevoelig te maken. Wel verre van het gemoed af te wenden tot ijdele en onkuifche gedachten , veredelt zij zelfs de allergeringste onderwerpen. Ik veracht ten minsten alle Poëzij , die deze hoedanigheden niet heeft. De Poëzij , die deze hoedanigheden heeft , doet geen nadeel aan den Godsdienst , wanneer zij van denzelve de voorwerpen

pen

pen ontleent, die zij bezingt. Zij scheidt dezelve uit deze heilige bron, omdat deze oorsprong dezelve onwederfprekelijk maakt, voor elk die het geluk heeft, dat hij een Christen is; om dat dezelve, als volkomen zeker erkend, zoo veel te meer belangneming veroorzaken; om dat dezelve duidelijk aanwijzen, wat invloed de ware Godsdienst heeft op den mensch, in de onderscheiden standen van het leven. Zij verthoont de h. Geschiedenis op de meestbevallige wijze, en bevordert hare geloofwaardigheid, door overtuigende omstandigheden en leerzame aanmerkingen. Het is wel waar, dat middelmatige vernuften, die tot zulke ondernemingen besluiten, veeleer nadeel dan voordeel, aan den Godsdienst, kunnen toebrengen: maar heeft elke kwade uitlegging van de H. Schriften niet dezelve nadeelige gevolgen, en zou men dan daarom derzelve uitlegging geheel moeten nalaten?

Met een woord: het is eene vrijheid, die zich alle volken hebben aangematigd, en in de beide Godsdienstige gemeen-

fchappen, de Roomschegezinde en de Protestantfche, heeft men gelijkelyk veroorloofd, het vertoonen van toneelftukken uit de h. Schriften, die meer te verſchoonen zijn, door de goede meening van derzelve opftellers, dan door de verdienften van derzelve poëzij.

Men zegge niet, dat, door deze vrijheid, de Bijbel eindelijk tot eene fabel worden zal. Ik vraag, of ooit eenige hiftorij dat lot gehad hebbe? Homeer en Virgilius hebben ftukken uit de oude hiftorij opgezongen: maar zijn er daarom menſchen geweest, die dom genoeg waren, om de waarheid van die gevallen te gaan zoeken, of in Homerus of in Virgilius, en om te vergeten het onderfcheid, dat er is tuſſchen een dichter en een gefchiedſchryver?

Daar is ook in de wereld een foort van beminnelyke en wellevende menſchen, die geen behagen vinden kunnen, in perſoonaadjen, die op eenen deſtigen en godsdienftigen trant ſpreken, en die nooit toeleg hebben om hun vernuft te doen ſchitteren. Hoe meer zulke per-

foonaadjen gekenschetst zyn , volgens
hunne gebruiken, gevoelens en denkbeel-
den, hoe minder bevalligheid zij hebben
zullen, voor het gene men *de groote we-
reld* noemt. Wat taal! Hoedanige ze-
den! Voor de oogen van zulke rechters
moeten zij zoo belachlijk verschijnen,
als de zeden van Homerus helden voor-
komen aan de berispers der ouden, en-
kel en alleen daarom, omdat zij ouden
zijn. Ten opzichte van deze menschen
van de wereld, die zoo beschaafd en
wellevend zijn, heb ik, die ook gaarn
den lof van beschaafd en wellevend weg-
drage, ter verkrijging van hunne goed-
keuring, waar aan mij veel gelegen is,
en om hunne gunst te winnen, voorge-
nomen, om hetzelfde onderwerp te be-
handelen, op eene wijze, die hun meer
behagen zal. Ik zal zorgen, dat ik er
de liefde inmenge, want wat is een hel-
dendicht, zonder dit treffend bijverdicht-
zel! Abel zal een welgemanierd en zagt
jong heer wezen, en Kain een Ko-
zaksch of Hongaarsch Kapitein, zoo als
hij hun belieft, en Adam zal niets zeg-
gen,

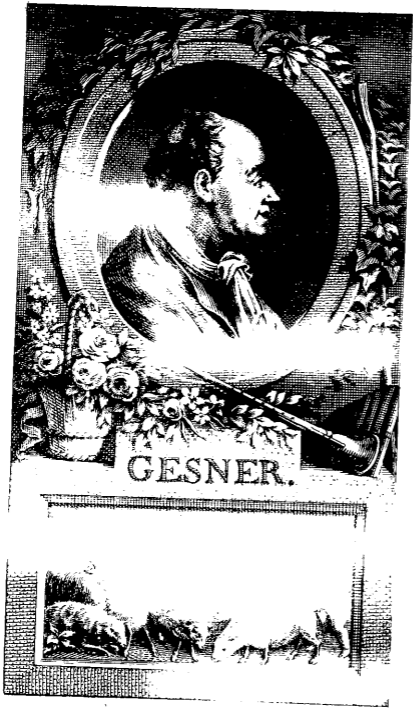
gen, dan 't geen een Franschman, die zijn wereld verstaat, in een goed gezelschap zeggen zoude.

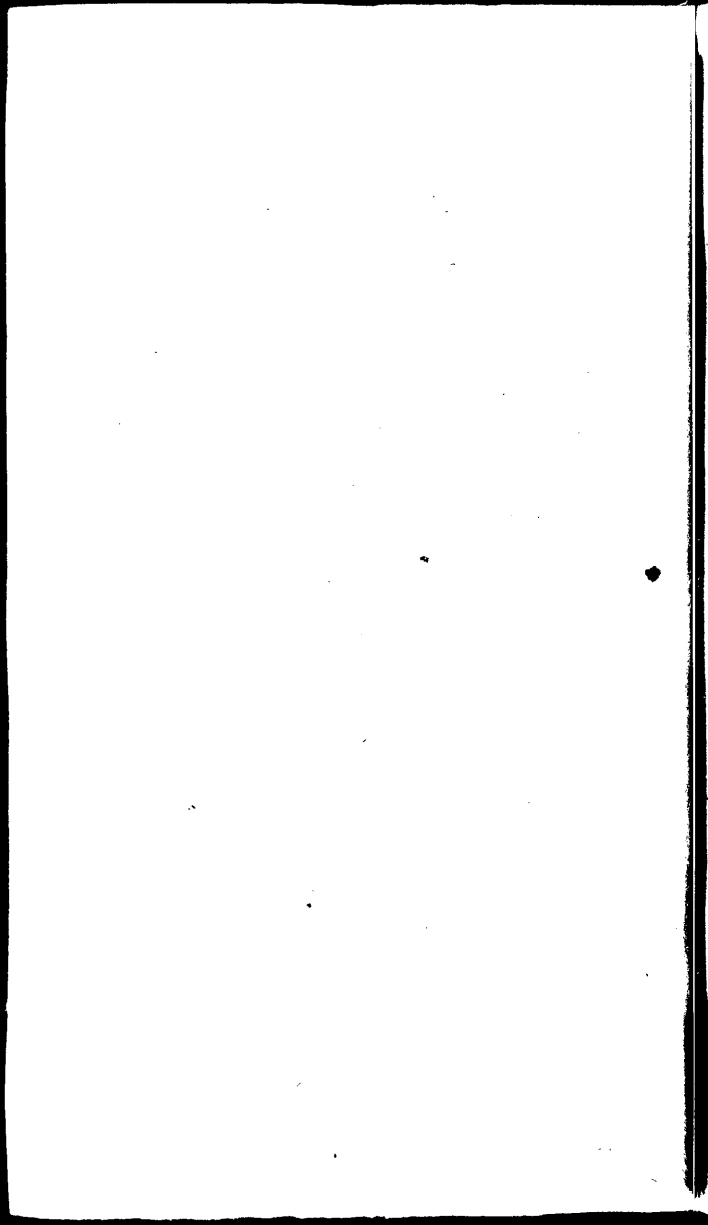
— *Paulo majora canamus*

*Non omnes arbusta juvant, humilesque
myricae.*

VIRGIL. Ecl. IV.

D E

D O O D V A N A B E L.

E E R S T E Z A N G.

Nu lust mij een verheven lied te zingen, het huisgezin der eerstgeschapenen, na den treurigen val, en den eersten, die zijn stof aan de aarde wedergaf; die viel door de woede van zijnen broeder. Rust nu, zachte veldfluit, waarop ik voorhenen de bevallige eenvoudigheid en de zeden des landmans gezongen hebbe. Sta me bij, edele verrukking, die de ziel van den dichter vervult, wanneer hij, in de uren des nachts, in stille eenzaamheid zit opgetogen, daar hem de maan verlicht; of in het donkere woud; of bij de eenzaame belommerde bronne. Wanneer hem dan eene heilige aandrifft de ziele bemeestert, dan verheft zich zijne verhitte verbeel-

A beel-

beeldingkracht , en zij snelt , met stoutere vlucht , door de zichtbare natuur henen , tot in het afgelegene rijk der mogelijke dingen ; zij weet het verrassende wonderbare op te sporen en het meestverborgene schoone . Dan keert zij te rug met kostelijke schatten , en schikt haar geheel , uit meenigvuldige verscheidenheden te samen ; terwijl het huishoudelijk en overlegend verstand , met gezag toeziet en kiest en wegwerpt en eenstemmige betrekkingen samen zoekt . O hoe ontsnellen dan , aan de verhitte vlijt van den dichter , de dierbare , de edelgenotene uren ! O lofwaardige naarftigheid van verhevene zielen , te waken bij het nachtgezag der krekels , tot dat de morgenster opdaagt , tot de verwerving van het edelste voordeel , tot de aanwinst van de liefde en de hoogachting van hun , wier gezuiverde smaak elke schoonheid op haren prijs te schatten weet ; en deugdzame aandoeningen in voelende harten op te wekken . Billijk vereert de nakomelingschap de gedachtenis van den dichter , die zich heeft toegewijd , om aan de wereld onschuld en deugd aan te prijzen ;
bil-

billijk bekranst zij zijne aschkruik met ouden klimop. Zijn roem leeft noch even jeugdig, wanneer het zegeteeken van den veroveraar in het stof verrot, en de prachtige grafnaald van den onberoemden vorst, in eene wildernis, onder de woeste doornen aan brokken ligt, die met graauwe mos bewasfchen zijn, en waar op zich slechts zelden een verdwaalde wandelaar ter ruste nederzet. 't Is waarheid, dit toppunt te bereiken heeft natuur slechts aan weinigen toegestaan; henna te streven is eene roemrijke bezigheid. Mijne eenzame wandeling en elke mijner ledige oogenblikken zij aan die bezigheid toegewijd!

De stille uren voerden den roosverwigen morgen aan, en goten den dauw over de beschaduwde aarde, terwijl de zon hare vroege stralen opfchoot, van achter de zwarte cederen op het gebergte, en met gloeiend morgenrood de wolken sierde, die door den schemerigen hemel dreven: Toen ABEL, met zijne lieve Thirza, uit hunne hutte te voorschijn traden, naar het naburig geurig priëel van jasmijnen en rozen. Tedere
lief-

liefde en zuivere deugd goten zachte lachjes in Thirzaas blaauwe oogen, en bekoorlijke vrolijkheid op hare blozende wangen. De blonde lokken golfd en haard, over den jeugdigen boezem, en langs de fchouderen nederwaards. Zoo trad zij aan de zijde van ABEL. Bruine gekroesde haren befchaduwden des jongelings hoog voorhoofd en daalden af tot op zijne fchouderen. Denkende deftigheid mengde zich zagtelijk in den lach zijner oogen. Hij trad daar henen met de bevalligheid, met welke een Engel daar henen treedt, wanneer hij zich in een grover lichaam verbergt, om aan het oog der fterflijken zichtbaar te worden, en eenen vromen, die in het eenzame bidt, met eene goede boodfchap van Gods wegen te verblijden: hij is wel bedekt met een lichaam van menschlijke gedaante: maar zijne gefalte, is zoo bekoorlijk, dat men den Engel in dezelve ziet uitblinken. Thirza zag haren ABEL aan met zagte lachjes, en zeide: „mijn lieve, nu, daar de vogels tot hun morgenlied ontwaken, zing mij nu, mag ik u bidden, den nieuwen lofzang, „ dien

„ dien gij gister in het veld gemaakt
„ hebt! Wat is zoeter dan den Heer met
„ gezangen te loven? Wanneer gij zingt,
„ o dan klopt mij het hart, vervuld van
„ heilige verrukking! Ach zoo gij de aan-
„ doeningen eens kendet, die ik dan in
„ mij gevoele, maar die ik niet in staat
„ ben uit te drukken!” ABEL geeft haar,
met eene tedere omhelzing: tot antwoord,
„ Wat uwe lieve lippen van mij bege-
„ ren, dat zal u geworden, mijne Thir-
„ za! Leze ik eenen wensch in uwe
„ oogen, dan zal hij aanstonds vervuld
„ worden, wij zullen hier op het wecke
„ mosch nederzitten, en dan zal ik den
„ lofzang zingen.” Zij zetten zich ne-
ven elkander in het welriekend priëel,
wiens ingang de morgenzon verguldde, en
dus hief ABEL zijnen lofzang aan:

„ Wijk, o slaap, uit ieders oog. Vlucht
„ gij zwevende droomen: de reden treedt
„ weder te voorschijn, om de ziel te
„ verlichten, gelijk de morgenzon de
„ landstreek verlicht. Wij groeten u,
„ o lieflijke zon, daar gij van achter de
„ cederen opstijgt! gij verspreidt verwe
„ en vrolijkheid door de geheele nature,

„ en elke schoonheid lacht ons , met nieu-
„ we jeugd, wederom te gemoete ! Ont-
„ wijk, o slaap, aan het oog, vlucht gij
„ zwevende droomen, in het donkere
„ van den nacht ! Waar is zij, de don-
„ kerheid van den nacht ? Zij is in het
„ sombere woud en in de hollen der
„ rotfen geweken ; daar verwacht zij
„ ons, of in de dichtbewasfene ftruisken,
„ met verkwikkelijke koelte, op den
„ heeten middag. Daar ginds, waar de
„ morgen den adelaar vroeger wekte, wat
„ damp ftiigt daar op, van de blinken-
„ de kruinen der rotfen, van de glan-
„ zige toppen der bergen, in de hel-
„ dere morgenlucht, gelijk de offerrook
„ van het outer naar boven ftiigt ? De
„ natuur viert den morgen haar feest,
„ en offert haren dank aan den Heer
„ der fchepping. Hem moet alle fchep-
„ fel loven, hem die alles fchept en
„ alles ftaande houdt. Ja hem ter
„ eere, verfpreden de ontluikende bloe-
„ men hare vroege morgengeuren ; voor
„ hem zingen de verfcheidene chooren
„ van vogelen, in de lucht, of in de
„ toppen der boomen, de opkomende
„ mor-

„ morgenzonne te gemoete ; tot zijnen
„ lof ftapt de leeuw uit zijn hol te
„ voorfchijn , en hij brult zijne verruk-
„ king verfhrikkelijk uit door de wil-
„ dernis. Loof hem mijne ziele , den
„ Heer , den Schepper en Onderhouder.
„ Het loflied der menfchen moet , o
„ Heer , voor alle anderen tot u op-
„ klimmen ! Hij moet u prijzen , wan-
„ neer elk ander fchepfel noch op zijn
„ leger flumert ; wanneer noch geen ge-
„ zang gehoord wordt van de kruinen
„ der boomen , of uit de fchommelende
„ takken. Laat u luid hooren , mijn
„ eenzaam lied , door de ftille fcheme-
„ ring van den vroegen morgen , op
„ dat gij , wijd om u henen , elk fchep-
„ fel verwekt tot zijnen lof. Heerlijk ,
„ heerlijk is het gefchapene , waarin hij
„ ons , onwaardigen , zijne goedheid ont-
„ dekken wil met zijne wijsheid. Elk
„ van mijne zintuigen fchept verrukking ,
„ uit deze onmeetbare zee van fchoon-
„ heden , en froomt dezelve toe aan
„ mijne verrukte ziele. Hoe kan ik u
„ uwen lof toefamelen ! Wat verplichtte
„ u , Almagtige , om uit de heilige ftilte ,
„ die

„ die om uwen eeuwigen troon rustte,
„ hervoord te treden , en wezens uit
„ het niet; en deze onmeetbare wereld
„ uit den nacht op te roepen? Wanneer
„ op zijnen wenk de zon opgaat , en
„ den nacht verdrijft ; wanneer dan de
„ natuur met verjongde schoonheid blinkt ,
„ en elk sluimerend scepfel tot zijnen
„ lof ontwaakt ; zijt gij daauwende mor-
„ gen , dan niet een nabootsend beeld
„ der schepping , een beeld van dien
„ morgen , in welken de Heer scheppend
„ over de nieuwe aarde zweefde ? Eene
„ diepe stilte heerschte over de onbe-
„ woonde aarde , wanneer de scheppende
„ stemme gehoord werd , en aanstonds
„ verhief zich een heir , oneindig ver-
„ scheiden in gedaante en schoonheid ,
„ op vleugels van allerlei verwen , in de
„ lucht omhoog ; of het huppelde over
„ bloemrijke velden , of door de kruinen
„ van dichtbeschaduwde wouden. Hun
„ veeltoonig lied vulde het verbaasde
„ woud en de ruifchende lucht , met
„ den lof van den Scheppenden. Of
„ toen , toen hij weder over de aarde
„ zweefde en de dieren te voorschijn
„ riep ,

„ riep, die langs den grond daar henen
„ treden: hij sprak noch, wanneer zich
„ reeds de aardkluiten ontwikkelden en
„ vormden in ontelbare gedaantens. Daar
„ sprong de levende aardklomp, in de
„ gestalte van een paard, door de wei-
„ de, terwijl het al grinnikend de ma-
„ nen schudde; de sterke leeuw ontwik-
„ keld zich, en noch half aarde en half
„ dier, onderneemt hij, zijne eerste too-
„ nen te brullen. Ginds raakt een heu-
„ vel in beweging, en terstond stapt hij
„ als olifant daar henen. Zoo stegen,
„ in ééns, ontelbare stemmen tot den
„ Schepper naar boven. Op dezelfde wij-
„ ze wekt Gij, grootmagtige Schepper,
„ elken morgen uwe schepsels, uit den
„ magteloozen slaap. Zij ontwaken en
„ zien, rondom zich henen, den rijkdom
„ van uwe goedheid, en ontelbare stem-
„ men loven u. Daar zal een tijd ko-
„ men, — want het toekomstige ontdekt
„ zich aan mijne oogen, — daar zal een
„ tijd komen, waarin zich de mensch
„ over de geheele aarde zal voordplanten,
„ Dan, o dan zullen, op elken heuvel
„ uwe heilige altaren staan; uit elken lom-
„ mer

„ mer, uit ieder veld zal dan lofgezag
„ en dankzegging tot u naar boven klin-
„ ken, — van deze aarde naar boven, wan-
„ neer de morgenzon de volken wekt, van
„ daar zij opgaat tot daar zij nederdaalt.”

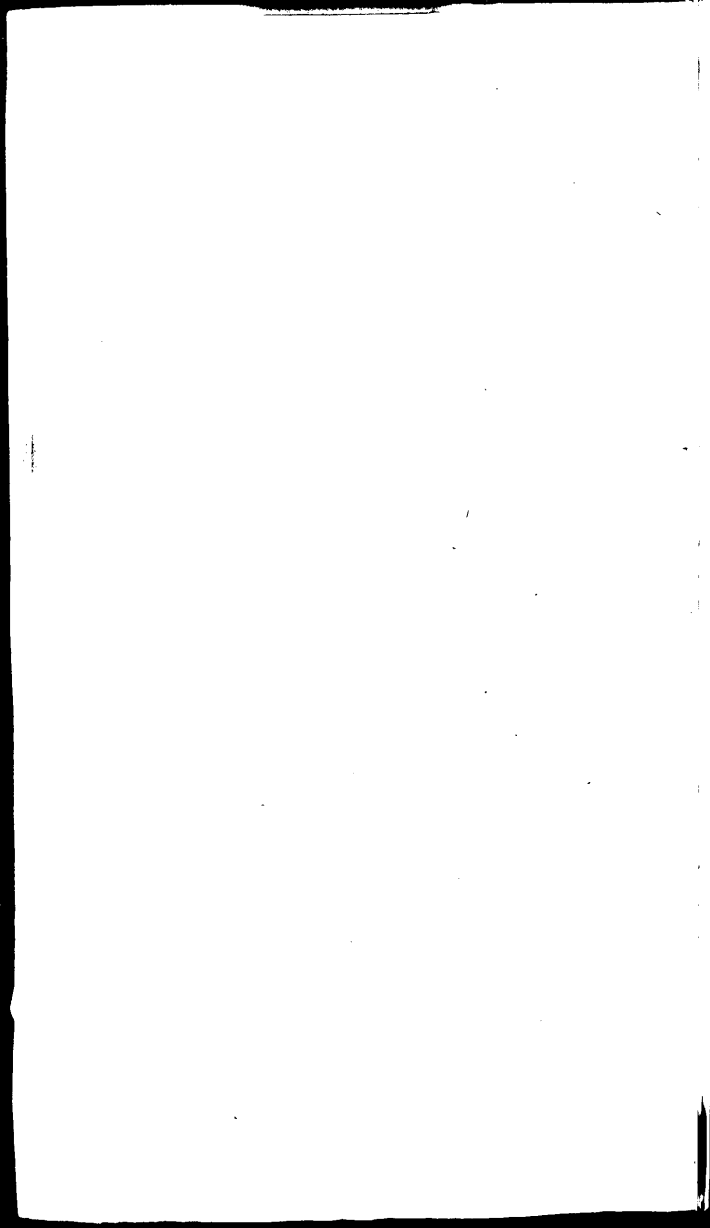
Zoo zong ABEL aan de zijde van zijne
beminde. In heilige verrukking zat zij
noch te luisteren, na dat hij reeds had
opgehouden. Thans sloeg zij haren lelij-
blanken arm om zijnen hals; zag hem
teder aan en sprak: „ Mijn geliefde,
„ hoe verhief zich mijne ziel, met uw
„ gezang tot God naar boven! Ja mijn
„ geliefde, uwe tedere zorg waakt niet
„ alleen voor mijn zwakker lichaam,
„ ook mijne ziel heft zich naar boven
„ onder uw geleide. Wanneer zij zich
„ verliest op haren weg; wanneer alles
„ donker om haar henen wordt, en zij
„ wegzinkt in eene heilige verwondering
„ en verrukking, dan heft gij haar op,
„ dan verlicht gij het donker om haar he-
„ nen en gij ontwikkelt de stille verftom-
„ ming in verhevene gedachten. Ach,
„ hoe dikwils dank! — in elk eenzaam
„ oogenblik, dank ik de eeuwige Goed-
„ heid, met tranen van blijdschap, dat zij

„ R

DE DOOD VAN ABEL I^{ste} ZANG.

Mijn Geliefde, hoe verhief zich mijne ziel, met uw gezang tot God naar boven. Bl. 10.

„ u voor mij en mij voor u geschapen
„ heeft, eenstemmig in alles wat de ziele
„ denken en wat het harte wenschen kan.”

Zoo sprak zij, en de tederste, zuiverste liefde goot onuitsprekelijke bevalligheid in elken klank van hare stem en in elke van hare gebaarden. ABEL antwoordde niet, maar het teeder oog, waar mede hij haar aanzag, terwijl hij haar aan zijnen boezem drukte, sprak sterker van zijne aandoeningen, dan de krachtigste woorden. Ach zoo gelukkig was de mensch, toen hij, noch wel te vrede, niets van deze aarde begeerde, dan hare vruchten, die zij hem gewillig gaf; en niets van den hemel smeekte, dan deugd en gezondheid; eer zijne ontevredenheid nimmerverzadigde wenschen uitzond, die ontelbare behoeftens uitvonden en zijn geluk in blinkende ellenden begroeven. Wat hadden zij toen meer van nooden, om met de zaligste banden vereenigd te wezen, dan liefde, deugd en bevalligheid? daar thans, — helaas hoe dikwils gebeurt zulks, — een deugdzaam paar menschen, die God voor malkander geschapen had, zonder hope weg kwijnt in weemoedige tranen,

om

omdat armoede hunne toekomstige dagen dreigt met gebrek en ellende, of de trotsheid en valsche eerzucht der ouderen zich aankant tegen hunne tedere liefde.

Dus zaten zij noch bij een, toen Adam en Eva tot hen kwamen. Zij hadden, voor de groene hutte, den morgen-zang en hunne gesprekken aangehoord, en traden thans in dezelve en omarmden hunne kinderen. Hun geluk en hunne deugd doorstroomden hen, met de edelste vreugde, die ooit gelachen heeft, op de wangen van lievende ouderen. Ook Mehala, de echtgenoot van Kain was met hun ingetreden. Het verdriet, over Kains woesten en wrevelmoedigen inborst, prentte zich in ernstige trekken op haar voorhoofd; in zachte weemoedigheid in hare zwarte oogen, en in bleekheid op hare wangen, langs welke hare donkere lokken henen zweefden. Toen Thirza haren beminden omarmde, en hem hare vreugde te kennen gaf, dat zij voor hem geschapen was, had zij buiten het priëel in stilte geweend; maar zij had hare tranen van hare wangen afgewischt, en nu trad zij vriendelijk lachend binnen,

nen, en groete, met teederé vriendelijkheid, den broeder en de zuster. Op denzelfden tijd ging Kain voorbij de groene hutte. Ook hij had ABELS gezang gehoord, en hij had gezien, hoe liefderijk hem de vader omarmde. Hij keek met een grimmig oog naar binnen, en zeide :

„ wat zijn zij van vreugde opgetogen !
„ Hoe teder omhelzen zij hem, om dat hij
„ een lied gezongen heeft ! Hij mag wel
„ zingen en liederen dichten, anders mogt
„ hem de slaap bevangen, wanneer hij,
„ werkeloos, in de schaduw bij de kudde
„ nederzit. Mij roost de Zon, bij mij-
„ nen harden arbeid ; mij schiet weinig
„ tijd of lust tot zingen over. Wanneer
„ ik den zwaren last van den dag heb
„ doorgestaan, dan eischen mijne matte
„ leden ruste, en den volgenden morgen
„ roept mij mijn moeilijk werk reeds we-
„ der te velde. Maar dien zagten tederen
„ jongeling, die aanstonds zou sterven, zoo
„ hij maar eens mijne lasten moest dragen ;
„ zij vervolgen hem gedurig met vreugde-
„ tranen, en met tedere omhelzingen.
„ Ik mag die verwijfde tederheid niet.
„ Maar zij vallen mij ook met dezelve

B

„ niet

„ niet moeilijk, offchoon ik den onwil-
„ ligen grond den geheelen dag door bear-
„ beide — Hoe vlocien hunne vreugde-
„ tranen ! ”

Zoo ging hij voorbij naar zijnen akker. Zij hadden , daar zij zaten, zijne reden vernomen. Mehala, noch meer verbleekt, zeeg aan de zijde van Thirza neder, en fchreide; en Eva treurde ook over haren eerstgeboren, terwijl zij weemoedig op haren echtgenoot leunde. Toen fprak ABEL „ O mijne geliefden, ik ga naar „ het veld, tot mijnen broeder; ik zal „ hem tederlijk omhelzen; ik zal hem al- „ les zeggen, wat broederlijke liefde zeg- „ gen kan; ik zal hem omhelzen, en niet „ eer uit mijne omhelzingen loslaten, tot „ hij mij belooft, alle verdrietelijkheid „ uit zijn hart te bannen; tot hij mij be- „ looft, dat hij mij zal liefhebben. Ach „ ik heb mijne geheele ziele, mijn gan- „ fche harte heb ik doorzocht, om te we- „ ten, hoe ik de liefde van mijnen broe- „ der gewinnen kan. Meenigmaal heb ik „ mijne handelwijze nagedacht, of ik iets „ mogt kunnen uitdenken, om mij den „ weg tot zijn harte te openen; meerma-

„ len

„ Ien is mij mijne poging gelukt, om zijne
„ verdoofde liefde weder te ontvonken.
„ Maar helaas! verdriet en ongenoegen
„ keerden gedurig te rugge en verftikten
„ de opkomende vlamme.”

De bedrukte Vader antwoordde hem :
„ mijn geliefde, ik zelve, ik zal hem in
„ het veld gaan opzoeken, ik zal hem
„ alles zeggen, wat mijne vaderliefde,
„ al wat mijne reden hem zeggen kan.
„ Kain, Kain, ach hoe vervult gij mij
„ het harte met kwellende zorgen! Kun-
„ nen de driften, in het hart van den
„ zondaar, tot eene zoo verfchrikkelijke
„ oproerigheid opftijgen? kunnen zij deugd
„ en goedertierenheid zoo verwoed met
„ voeten treden! Ach mij ellendigen! wel-
„ ke fombre zorgen verfchikken mij,
„ wanneer ik wage aan de toekomstige
„ eeuwen mijner late nakomelingen voor-
„ uit te denken! O zonde, o zonde wat
„ fhriklijke verwoestingen richt gij aan,
„ in de ziele der fterflijken!” Zoo fprak
Adam en hij trad uit het priëel, vervuld
met treurige aandoeniugen, naar het veld
tot zijnen eerstgeborenen. Kain zag hem
aankomen, ftond van zijnen arbeid op,

en zeide: „ welke eene ernstige houding,
„ mijn vader, met zulk een voorhoofd
„ gingt gij mijnen broeder niet omhelzen.
„ Uwe verwijtingen dreigen mij reeds
„ uit uwe oogen! ”

Met eene liefderijke weemoedigheid
antwoordde hem Adam: „ wees gegroet
„ mijn eerstgeborene, Gij weet, dat gij
„ verwijtingen verdient, anders zoudt gij
„ die niet in mijne oogen lezen. Ja
„ Kain, gij verdient verwijtingen. Ver-
„ driet, waar mee gij den boezem van
„ uwen vader pijnigt, kwellende zorgen
„ voeren mij tot u. ”

„ Maar geen liefde, ” hernam Kain,
„ die is alleen voor ABEL! ”

„ Ja liefde Kain, ” antwoordde hem
Adam, „ liefde, de geheele hemel zij
„ getuige! Deze tranen, deze bekommerin-
„ gen, deeze angstvallige zorgen, die mij
„ kwellen, en die haar kwellen die u met
„ smerte ter wereld bragt; wat zijn ze
„ anders dan zorgvuldige liefde, deze droef-
„ heidvolle uren, deze rusteloos door-
„ gezuchte nachten! O Kain, Kain, hebt
„ gij ons lief, dan zal het uwe tederste
„ zorge wezen, deze tranen te droogen

„ van

, van onze wangen , en onze uren te
„ onlasten van deze treurige somberheid!
„ Ach zoo er noch — zoo er noch eer-
„ bied voor den Alwetenden , voor Hem ,
„ die u doorziet , tot in het binnenste ;
„ zoo er noch één vonk van uwe kinder-
„ lijke liefde in uwen boezem glimt —
„ van liefde voor uwe ouders : o dan , bij
„ die liefde bezweer ik u , geef ons dan
„ onze ruste , onze verlorene vrolijkheid
„ weder ! Voed niet langer deze onstui-
„ migheid in uwe ziele , en deze hate-
„ lijke verbittering tegen hem , die met
„ zijne geheele ziel , met geheel zijn
„ liefderijk harte arbeid , om deze ver-
„ bittering , dit vergiftig onkruid uit uw
„ hart te rukken . Kain , dat verdriet u ,
„ dat verwekt woelende onstuimigheid in
„ uwe ziele , dat wij tranen van blijd-
„ schap storten , dat wij zoete verrukkin-
„ gen gewaar worden , bij het aanschou-
„ wen van zijne zuivere godvrucht en
„ onbevleete deugd . Ach de Engelen ,
„ die om ons zweven , verzellen elke
„ goede daad met vrolijke toejuiching .
„ Zelfs de Almagtige ziet daar op met
„ een genaderijk welgevallen van zijnen

„ troon neder. Verander gij de alge-
„ meene natuur van het gene schoon en
„ goed is, dat staat niet in onze magt:
„ en stond zulks in ons vermogen,
„ o Kain, welk een treurig vermogen
„ zou het wezen, deze zachte indrukfe-
„ len, deze edele genoegens te weder-
„ staan, met welke zij onze zielen in
„ verrukking daar henen voeren. De
„ krakende donder, en eene verschrik-
„ lijk stormende donkere middernacht
„ brengen geen lachen op de wangen,
„ en uit de onstuimigheid der ziele en
„ de oproerigheid van onbeteugelde drif-
„ ten wordt geene vreugde geboren.”

Kain antwoordde: „ Moet gij mij dan
„ eeuwig met deze verdrieteige verwijtin-
„ gen vervolgen? Wanneer die aangena-
„ me glimlach niet altijd op mijne lippen
„ zweeft; of wanneer de tranen van te-
„ derhartigheid niet van mijne wangen
„ vloeien, moet gij dan, in mijne man-
„ nelijke statelijkheid, niets dan hatelijke
„ ondeugd zoeken? Mijn meer manlijke
„ inborst, heeft altoos de stoutste on-
„ dernemingen en den zwaarsten arbeid
„ uitgekozen, en ik kan deze ernsthaftig-
„ heid

„heid op mijn voorhoofd niet bevelen,
 „dat zij zich in tranen en zachte lach-
 „jes ontbinde. Zal de adelaar kirren
 „gelijk de tedere duive?

Nu antwoordt hem Adam, met eene
 verhevene, met eene statige deftigheid:

„Wilt gij u zelven bedriegen? Wilt gij
 „uwe ellendigheid, die gij bestrijden
 „moet, voor u zelven verbergen? O
 „Kain, dat is geen mannelijke ernsthaf-
 „tigheid, die zich vertoont op uw aange-
 „zicht: het is gramftorigheid en onge-
 „noegen, die zich voordoen in alle uwe
 „gedragingen. Dezen hebben eenen don-
 „keren nevel gespreid, over alle dingen
 „die u omringen. Van waar komt anders
 „al dat morren onder uwen arbeid, alle
 „die droefgeestige gedragingen jegens
 „ons allen? Waarover zijt gij zoo zeer
 „t'onvrede? Konden wij, och konden
 „wij maar uwe ontevredenheid stillen,
 „en uwe dagen helder maken, gelijk
 „een schoone lentemorgen, o dan zou-
 „den onze hartelijkste, onze vurigste
 „wenschen vervulling krijgen! Maar Kain
 „wat begeert uwe altyddurende onrust?
 „Staan u niet alle de bronnen van ver-

„ genoeging open? Biedt u niet de ge-
„ heele natuur alle hare schoonheden
„ aan? Wordt niet elk geluk, elk ge-
„ noegen, dat natuur, verstand en deugd,
„ alles wat goed en schoon is, ons
„ voorfelt, ook aan u, zoo wel als aan
„ ons aangeboden! Maar gij treedt dit
„ alles onopmerkzaam verbij, zonder het
„ te willen genieten en dan klaagt gij
„ over uwe ellenden? Of zijt gij niet
„ voldaan met die mate van geluk, die
„ de eeuwige ontferming aan gevallen
„ menschen toe wil deelen? Begeert gij
„ de gelukzaligheid der Engelen? Weet
„ dat ook Engelen hebben kunnen onte-
„ vrede wezen, zij wilden Goden wor-
„ den en verloren den hemel. Mort gij
„ tegen de leiding van den Schepper,
„ die het lot van den zondaar met on-
„ eindige wijsheid bestiert? Een scep-
„ sel, een sterflijke, een worm, zou
„ midden onder de oneindige menigte
„ van geschapenen die hem loven, het
„ hoofd uit het stof heffen, en zich op-
„ roerig verzetten tegen hem, wiens
„ wenk de hemelen stiert, wiens Al-
„ magtige goedheid elk schepsel verkon-
„ digt,

„ digt, voor wiens oog alle de afwisselin-
„ gen van ons lot open liggen, met alles
„ wat is en wat wezen zal, en die
„ nauwkeurig weet, hoe uit het kwaad,
„ wijslijk op deze aarde verdeeld, het
„ goede zal te voorschijn komen? Ver-
„ vrolijk uw harte, mijn Zoon, mijn
„ eerstgeboren! Laat ongenoegen en
„ kwelling niet langer elk vervrolijkend
„ voorwerp voor u verdonkeren, niet
„ langer elke bron van vergenoeging voor
„ u verbergen!

„ Wat baten mij alle deze vermanin-
„ gen?” sprak Kain angstvallig „ zoo
„ het aan mij stond, dan zou alles om
„ mij henen vrolijkheid wezen, vrolijker
„ wezen dan de morgen. Kan ik den storm
„ bevelen dat hij niet woede, en den
„ voordslependen stroom dat hij stille sta?
„ Ik ben van eene vrou tot ellendig-
„ heid geboren. De grootste schale van
„ vervloeking heeft de Heer op het ge-
„ boorteur van den eerstgeborenen
„ uitgegoten. Deze bronnen van genoe-
„ gen en van geluk, uit welke gij
„ schept, vloeien voor mij niet.”

Nu vloeiden de tranen uit de oogen

des Vaders. „ Och Zoon ” zoo sprak hij ,
„ ja , och ja , de vloek rust op allen ,
„ die van eene vrou geboren zijn. Maar ,
„ mijn Geliefde , zou de Heer meer
„ vloek hebben uitgestort over u , dan
„ over ons toen wij zondigden ? Dat heeft
„ hij niet gedaan , hij die oneindig goe-
„ dertieren is. Neen Kain , gij zijt niet
„ tot ellendigheid geboren. De Heer roept
„ geen schepfel uit niets te voorschijn ,
„ opdat het ellendig worde. De mensch
„ kan wel ellendig wezen , hij kan zijn
„ geluk over het hoofd zien , en ellendig
„ wezen. Wanneer de reden voor de
„ aanvallen van woeste driften bezwijkt ,
„ dan wordt de mensch ellendig , en elk
„ waar voorrecht , dat hem aanlacht ,
„ wordt hem een gevaarlijk vergif. Gij
„ kunt den storm niet bevelen dat hij
„ niet woede ; noch den voordrependen
„ stroom , dat hij stille sta : maar uwe
„ reden kunt gij uit de donkerheid op-
„ roepen , dat zij uwe ziele verlichte.
„ Dan is zij vermogend om de oproerige
„ driften te stillen , en elken wensch ,
„ elke begeerte , elke opwellende drift
„ te beproeven. Dan zwijgen de be-
„ schaam-

„ fchaamde driften , en de ijdele wen-
 „ fchen en begeertens verdwijnen , gelijk
 „ morgennevel voor de opkomende zonne.
 „ Ik heb het gezien Kain ! ach , vreugde
 „ tranen heb ik gezien op uwe wangen !
 „ Wanneer uwe reden uwe deugdzame
 „ handelingen billijkte , dan doorftroomde
 „ blijdfchap uwe geheele ziele . Is dit
 „ de waarheid niet , Kain ? waart gij dan
 „ niet gelukkig ? was dan uwe ziel niet
 „ opgehelderd , opgehelderd gelijk de on-
 „ bewolkte zonne ? Roep dien ftraal van
 „ 't godlijk licht , de albeproevende re-
 „ den in u te rugge ; dan zal hare ge-
 „ trouwe gezellinne , de deugd , en met
 „ haar de blijdfchap in uwe ziele te rug-
 „ ge keeren , en elke bron van geluk
 „ zal u op uwen weg te gemoete ftrou-
 „ men . Mijn Geliefde ! Ach hoor mijne
 „ vermaningen ! Het eerfte dat u de reden ,
 „ na dat zij in haar gezag hersteld is
 „ gebiedt , is dat gij henen gaat en uwen
 „ broeder omhelst ! Hoe zal zich zijne
 „ blijdfchap in tranen uitgieten ! Hoe
 „ teeder zal hij u aan zijnen boezem
 „ drukken ! ”

Ik zal hem omhelzen , „ fprak Kain

B 6

„ als

„ als ik van het veld te rugge kome.
 „ Thans roept, mij mijn arbeid. Ik zal
 „ hem omhelzen! Maar — mijne manne-
 „ lijke ziel zal zich nooit gewennen, tot
 „ deze vroulijke weeklijkheid, die hem
 „ zoo bemind doet wezen, en die zoo
 „ veel vreugdetranen uit uwe oogen
 „ lokt; tot deze weeklijkheid, die de
 „ vervloeking over ons allen bragt, toen
 „ gij u in het Paradijs, door een paar tra-
 „ nen, al te licht liet overmeesteren. —
 „ Maar ik ellendige! wat doe ik? Zou
 „ ik u verwijtingen voorleggen? Ik cere
 „ u mijn Vader, en ik zwijge”. Zoo
 „ sprak Kain en hij ging tot zijnen arbeid
 te rugge.

Adam bleef onbeweeglijk staan, weende
 bitterlijk en wong de handen boven zijn
 hoofd, „ Ach Kain, Kain, ” zoo riep hij
 hem na „ gij doet mij dan scherpe ver-
 „ wijtingen! Ach! ik verdien dezelve. Maar
 „ moest gij uwen Vader niet verschoo-
 „ nen, en u onthouden van bestraffingen,
 „ die, gelijk een donder, mijne ziele
 „ doen beven. Ach mij ellendigen! Zoo
 „ zullen (welk een schrikkelijk hatelijk
 „ voorgevoel!) zoo zullen de late nako-
 „ me-

„ melingen , wanneer zij zich in de
„ zonden wentelen , en wanneer zij de
„ straffe , die de gezellinne der zonde
„ is , in vollen nadruk gevoelen ; zoo
„ zullen zij tegen mijn stof opstaan , en
„ den eersten zondaar vervloeken ” !

Zoo sprak hij en hij ging uit het veld te rugge , treurig en met de oogen op den grond geslagen ; nu en dan beurde hij dezelfde luidzuchtend ten hemel , en wrong zijne handen boven zijn hoofd. — Kain keek hem na en nu sprak hij : „ Hoe be-
„ klaaglijk wringt hij de handen ! Hoe
„ treurt hij ! Hoe bitterlijk zucht hij ! —
„ Ik heb hem verwijten gedaan , kwel-
„ lende , knagende verwijten , mijnen
„ vromen Vader ! Waar henen vervoert
„ mij mijne razende woede ! Eene helle
„ woedt in mijn binnenste ! Ik , ja
„ ik verspreide eene nare duisternis vol
„ kwellende zorgen om mij henen ! Ik
„ vergiftig , ik vernietig alle hunne ge-
„ noegens , ik ellendige ! Ik ben niet waar-
„ dig te wonen onder de menschen , on-
„ der woeste monsters moest ik mijn
„ verblijf houden , die redeloos door de
„ wildernissen heromme woeden. Hij is

„ reeds verre van mij af; en noch hoor ik
„ hem zuchten! Hoe zwaar beladen met
„ smerte waggelt hij daar henen! — Zal
„ ik hem naloopen, zijne kniën omhel-
„ zen, en bij alles wat heilig is om
„ vergeving smeeken? Ja — ik zie het;
„ niet van buiten komt mijne ellende;
„ uit mijn eigen kwalijkbewaarde ziele
„ stijgen deze zwarte onweerwolken
„ opwaards, om alle genoegens van mij
„ en van hun weg te donderen. O keer
„ te rug gij reden, gij deugd! Dring
„ door de beroeringen mijner woedende
„ driften henen, en blusch de helle
„ die in mijnen boezem woedt. Zie daar
„ ginder ver staat mijn Vader magteloos
„ stil; hij schijnt te bidden, met ten he-
„ melgevouwene handen. Ik zal mij haas-
„ ten, en mij voor hem in 't stof wer-
„ pen. Och mij ellendigen!

Nu liep Kain tot zijnen Vader, die
krachteloos tegen eenen boom leunde. Hij
stond droevig te peinzen en te weenen,
met het aangezicht naar den grond ge-
slagen. Dit gezicht vervulde de geheele
ziele des zoons met de krachtigste ont-
zetting. Hij viel voor zijnen Vader op
den

den grond, en omhelsde zijne kniën,
terwijl hem de tranen uit de oogen
stroomden; hij zag op tot zijnen Vader,
en zeide — „vergeef mij, Vader —
„maar ik ben onwaardig dat ik u Vader
„noeme; waardig dat gij met afgrijzen
„uwe oogen van mij heenenwendt.
„Maar aanschou, o aanschou deze tranen
„van mijn berouw: aanschou mijne el-
„lenden en schenk mij vergiffenis. —
„Ik ellendige! ik was doof voor uwe
„vermaningen, maar toen, Vader, toen
„gij schreiend heenengingt, en uwe han-
„den boven uw hoofd wrongt, toen
„werd mijne ziel, van verschrikking
„vermeesterd, en uit hare nare wre-
„velmoedigheid te rüg gesleept! En nu,
„nu kom ik schreien in uwe tegen-
„woordigheid. Ik zie geheel mijne af-
„schuwelijkheid, ik zie met afgrijzen
„mijne geheele inwendige verwoesting,
„en ik schrei mijn Vader, ik schrei
„om vergeving bij God; bij u, mijn
„Vader; bij mijnen Broeder, en bij al-
„len die ik beledigd hebbe.”

„Sta op, Kain, mijn Zoon, sta op,
„dat ik u omhelze”. Zoo stamelde de
ver-

verbaasde Vader en hij drukte hem tederhartig aan zijnen boezem. „ Die in den
„ hemel woond aanschouwt deze tranen
„ met zegenend welgevallen. Mijn Zoon,
„ mijn geliefde, omhels mij! — O hoe
„ schielijk is mijn verdriet in blijdschap
„ verkeerd! Plechtige, gezegende ure,
„ waar in mijn Zoon, mijn eerstgeborene,
„ mij den vrede, de ruste, en de zoete
„ blijdschap wederfchenkt, waarin hij
„ mij met deze tranen omarmt. Omhels
„ mij, ondersteun mij, mijn Zoon, mijn
„ ne blijdschap doet mij waggelen, maar
„ laat ons niet toeven, mijn geliefde,
„ laat ons hengaan, opdat uw broeder
„ u omhelze.

En nu wilden zij zich op weg begeven, om den broeder in de weiden te zoeken, toen ABEL aan de zijde van zijne moeder, verzeld van Mehala en Thirza, uit het bosch te voorschijn trad. Zij waren Adam heimlijk gevolgd, om zijn onderhoud met Kain in de struiken te beluisteren. ABEL vloog met open armen tot Kain, omhelsde hem, drukte hem aan zijnen boezem en weende en kon zijne verrukking niet uitdruk-

drukken. „ Mijne broeder , mijn broe-
 „ der , zoo stamelde hij , gij bemint
 „ mij dan ? — Laat mij — o laat mij
 „ dit uit uwe eigene lippen hooren !
 „ Gij bemint mij — onuitsprekelijke
 „ blijdschap !

„ Ja broeder , ik beminne U ” , zoo
 antwoordde Kain , en omhelsde hem.
 „ Kunt gij --- o kunt gij allen mij
 „ mijne beledigingen vergeven ? Vergeven ,
 „ dat ik zoo lang — ik ellendige , de
 „ ruste van u weggedreven , en kommer
 „ en verdriet over uwe dagen gebragt
 „ hebbe ? Mijne ziel is gelijk een blik-
 „ sem uit den nevel opgestegen , en
 „ heeft dezen woedenden storm ver-
 „ strooid ; dit onkruid in den grond ge-
 „ trapt , dat al het goede in mijnen
 „ boezem verftikt. Het zal niet weder
 „ uitspruiten. Vergeef mij mijn broeder ,
 „ en vergeet , naar de hatelijke donker-
 „ heid , die verdwenen is , te rug te zien.

Terftond antwoordt hem ABEL , met
 eene tederhartige , herhaalde omhelzing :
 „ neen niet te rugge zien , mijn gelief-
 „ de ! Gij ook niet ! Zouden wij de on-
 „ aangenaamheid van eenen lichten mor-
 „ gen-

„gendroom niet vergeten, wanneer wij
 „in eenen lieven lentemorgen ontwa-
 „ken, daar vreugde en verrukking om
 „ons henen stroomen? O Kain, Kain!
 „mogt ik u mijne blijdschap, de helft
 „van mijne verrukking uitdrukken! Ik
 „sta verftomd! ik kan allcen weenen,
 „alleen u aan mijnen boezem drukken.”

Terwijl de broeders elkander dus om-
 helsden, stond Eva, met vreugdetranen,
 bij deze aandoenlijke vertooning: en toen
 riep zij. „O Kinderen, lieve kinderen!
 „Necn. Wat ik thans gevoele, dat heb
 „ik nimmer ondervonden. Sedert ik den
 „lieven moedernaam eerst van uwe lip-
 „pen hoorde, o gij mijn eerstgeboren heb
 „ik nimmer zulk eene vreugde mogen
 „smaken. Het is mij, als of mij zware
 „bergen in eens van mijn hoofd waren
 „afgeligt, en vrolijkheid en verrukking
 „omzweven mij. Nu zullen alle mijne
 „uren lachend en vergenoegd voorbij
 „snellen! Vrede en eendragt vereenigen
 „hen, die onder mijn harte lagen, en
 „mijne borsten zogen. O ja, ik ben ge-
 „lijk een vrugtbare wijnstok die zoete
 „druiven draagt. De wandelaar zegent

„zulk

„ zulk een wijnstok, om dat hij zoo zoete
„ druiven draagt. Omhelst elkander, mijne
„ kinderen, omhelst elkander. En nu
„ komt, ik zal alle de tranen van uwe
„ wangen kuschchen, alle die tranen,
„ die de broederlijke liefde over uwe
„ wangen uitstortte.”

Zoo sprak zij en zij omhelsde, met
onuitsprekelijke verrukking, hare zonen.
Ook Mehala en Thirza omhelsden hen,
met vreugdetranen op hare wangen. En
nu sprak Kains Echtgenote tot hare zus-
ter. „ Kom geliefde! o welk eene blijd-
„ schap, deze dag zij ons een feestdag!
„ Laat ons henengaan, en de schoonste
„ bloemen in het prieel op de tafel
„ strooien, en de beste vruchten, die
„ onze boomen en boschen opleveren,
„ te samen zoeken. Deze dag zij ons
„ een dag van het paradijs, laat ons
„ hem in blijde verrukkingen doorbren-
„ gen.” Straks snelden zij henen, naar
de boomen en vruchtbare heggen, en de
blijdschap gaf vleugels aan hare voeten.

Kain en ABEL gingen hand aan hand,
en Adam en Eva, vervuld met de teder-
hartigste blijdschap, nevens hen, naar
den

den heuvel. Toen zij daar aankwamen, hadden de gezusters reeds, in het schaduwwijk priegel, de tafel met verschillende vruchten versierd, en dezelve vermengd met welriekende bloemen, een heerlijk mengsel van gloed en verwen, en lieflijke geuren. Zij gingen vrolijk tot het middagmaal aanzitten, en vergenoeging en blijdschap met hun, en aangename gesprekken bragten spoediger dan zij 't wisten den lieflijken avond aan.

D E

D O O D V A N A B E L.

T W E E D E Z A N G.

Toen zij, wel te vrede, in de groen-
te zaten, sprak de Vader der menschen
aldus :

„ Nu, mijne Kinderen, nu gevoelen
„ wij, wat blijdschap de ziel door-
„ stroomt, na de verrichting van eene
„ goede daad; wij gevoelen het, dat wij
„ dan alleen in waarheid gelukkig zijn,
„ wanneer wij deugdzaam zijn. De deugd
„ voert ons op, tot de zaligheid der reine
„ geesten, tot het geluk van het paradijs;
„ daar, in tegendeel, elke onverwonnen,
„ onzuivere drift ons geweldig vernedert,
„ en ons wegsleept, in hare doolhoven,
„ waar onrust, angst, ellende en naberou
„ ons overheesteren. Eva, ach zouden
„ wij

„ wij toen hebben kunnen denken , dat
 „ er zoo veel zaligheid op deze ge-
 „ vloekte aarde zou te rugge blijven ,
 „ toen wij hand aan hand het paradijs
 „ verlieten; — Ach dit droevig toneel
 „ blijft gedurig aan mijnen geest tegen-
 „ woordig! — toen wij alleen , geheel
 „ alleen deze groote aarde bewoonden. ”

Adam zweeg en ABEL sprak aldus:

„ Vader , indien u niets belet , de ver-
 „ rukkingen van dezen schoonen avond
 „ langer met ons , in dit lachend prieel ,
 „ te smaken ; indien u geene ernstige
 „ overdenkingen roepen , in de eenzame
 „ schemering , zoo hoor mijne bede , en
 „ verhaal ons noch eens de dagen , in
 „ welke gij met Eva alleen deze aarde
 „ bewoondet. ”

Nu zagen zij allen , met stille opmerk-
 zaamheid op Adam , ongeduldig om te
 weten of hij ABEL zijne bede vergun-
 nen zoude. „ Hoe kon ik , dus sprak
 „ hij , u op dezen blijden dag , eenig
 „ verzoek weigeren. Ik zal u den tijd
 „ vertellen , in welken den zondaar zul-
 „ ke groote beloften gedaan werden ; in
 „ welken hem zoo veel onverdiende

„ barm-

„ barmhartigheid en heil te beurte viel
 „ Eva, zeg mij, waar begin ik die aan-
 „ gelegene gebeurtenis? Daar wij, hand
 „ aan hand, ons van het paradijs verwij-
 „ derden? Maar mijne lieve, daar groeit
 „ u reeds een traan in uw oog!

„ Begin mijn geliefde, sprak Eva,
 „ met dat oogenblik, waar in ik, voor
 „ de laatstemaal, mijne weenende oogen,
 „ naar het paradijs, te rugge wendde,
 „ en aan uwen boezem nederzeeg. Maar
 „ wat ik toen gevoelde, Adam, laat mij
 „ dat verhalen. Gij zoudt, om mijn
 „ zwakheid te gemoete te komen, te
 „ schielijk over dat aandoenlijk voorval
 „ henenstappen.

„ Het zwaard des Cherubs, die ons,
 „ met vriendelijk mededogen, uit het
 „ paradijs geleidde, vlamde reeds verre
 „ achter ons; noch had hij ons het aan-
 „ denken vernieuwd, aan de genade en
 „ de groote beloften der beledigde God-
 „ heid: wij waren reeds beneden op
 „ de aarde en doolden daar henen, door
 „ eenzame wildernissen. Daar vonden wij
 „ geen Eden. Wij wandelden niet langs
 „ geurigdampende bloemen, en vruchte-

„ ba-

„ bare heggen en bosfchen ; men zag
„ dezelve alleen hier of daar, eenzaam
„ verftrooid over den onvruchtbaren
„ grond, gelijk men de eilanden, op
„ verre afftanden, verspreid vindt over de
„ zee. Daar gingen wij henen. De ge-
„ heele aarde lag voor onze oogen, als
„ eene treurige, nare wildernis. Hand
„ aan hand gingen wij daar henen! Ge-
„ durig zag ik fchreiend te rugge, zon-
„ der het te wagen, hem in de oogen te
„ zien, die, van mij verleid, aan mijne
„ zijde ging, en ongeluk en jammer met
„ mij deelen moeste. Hij ging aan mijne
„ zijde, met het hoofd naar den grond
„ gebogen. Nu liet hij zwijgend zijne
„ oogen door de landfreetk dolcn, dan
„ zag hij mij aan. Hij zag mijne tra-
„ nen, en drukte mij weenend aan zij-
„ nen boezem. Wij kwamen aan het
„ hellen van eenen heuvel, wiens kruin
„ het paradijs voor ons gezicht begon
„ te verbergen, daar, daar stond ik stil-
„ le, en weende overluid te rugge. Ach
„ mijn geboortoord, misfchien is dit
„ de laatftemaal, dat ik u zie, o para-
„ dijs, waar Gij — o mag ik u mijn
„ ge-

„ Geliefde noemen? eene gade van den
„ Schepper smeekte, en uw ongeluk
„ voordragt uit uwe zijde, voor wien
„ waasfemt gij thans uwe lieflijke geu-
„ ren, gij bloemen, die mijne bezorgde
„ hand opkweekte? Wie wandelt thans
„ in uwe geurige schaduw, gij sombere
„ boschjes? Gij vruchtbare boomen, van
„ allerhande foort, voor wien rijpen
„ thans uwe verschillende vruchten? Ik
„ zal u niet wederzien. Die balzemige
„ lucht is te zuiver, die landstreek te
„ heilig voor eene zondaresse! O wee
„ mij! Hoe is de mensch gevallen! de
„ vriend der Engelen, hij die zoo rein,
„ zoo gelukzalig uit des Scheppenden han-
„ den kwam! En gij zijt ook gevallen;
„ gij — o — Geliefde durf ik u niet noe-
„ men, — van mij verleid, zijt gij ook
„ gevallen! o haat mij niet. Verlaat mij
„ ellendige niet. Om den wil van onze
„ ellenden, om den wil der groote be-
„ lofte, die ons de genadige Rechter
„ deed, verlaat mij ellendige niet! 't Is
„ waarheid, ik ben niets dan uwen haat
„ en uw afgrijzen waardig: maar vergun
„ mij uwen voetstap dienstvaardig te vol-

C

„ gen,

„ gen, en in dezen ellendigen toestand
„ voor uw gemak zorge te dragen.
„ Een aanblik van uw oog bevele mij
„ uwen wensch en uwen wil. Daar,
„ waar gij woont zal ik bloemen voor
„ uw bed bij een zoeken; ik zal de
„ eenzame landstreek doordolen en de
„ beste vruchten tot uwe spijs verza-
„ melen: en, o hoe gelukkig zal ik
„ wezen, wanneer dan een meelijdige
„ aanblik van uw oog mij mijne geringe
„ diensten beloont! Zoo sprak ik, en ik
„ zonk in zijne armen neder, en toen
„ drukte hij mij teerhartig aan zijnen
„ boezem; vergoot tranen op mijne wan-
„ gen en sprak: Laat ons, mijne teder-
„ geliefde, laat ons onze ellenden door
„ scherpe verwijten niet noch meer ver-
„ bitteren; wij hebben beide meer straffe
„ verdiend, dan wij lijden. Heeft de
„ Rechter niet zijn vonnis met groote
„ toezeggingen verbonden? Zij zijn wel
„ in eene heilige donkerheid bedekt,
„ maar genade, oneindige genade blinkt
„ evenwel door deze donkerheid henen.
„ Zoo hij ons naar verdienste gestraft
„ hadde, o wat zouden wij dan wezen!
„ Neen

„ Neen mijne Lieve, onstuimige klachten
„ en bittere verwijten moeten ons zijne
„ genade niet onwaardig maken, en onze
„ lippen bezoetelen; die moeten zich
„ alleen voor betuigingen van ware oot-
„ moedigheid en aanbiddende dankzegging
„ openen. Hij, voor wiens oog de
„ dikste duisternisse niets verbergt, hij
„ ziet de geheimste gedragingen van den
„ zondaar. Hij zal onzen zwakken lof,
„ en onzen dank, en onze gebrekkige
„ poging tot het goede genadig aanzien.
„ Omhels mij, Eva! ontvang mijnen lief-
„ degroet in onze ellende! Onderlinge
„ liefde verzagte dezelve! Laat ons te
„ famen tegen onzen vijand, de zonde,
„ strijden, en tot onze aangeschapene
„ waardigheid zoo na opstijgen, als onze
„ bedorvene gesteltenis gedogen wil.
„ Vrede en tedere liefde wone altijd
„ in ons midden. Zoo zullen wij, door
„ onderlinge ondersteuning, met minder
„ smerte, de lasten dragen, die aan ons
„ zijn opgelegd, en den dood te gemoe-
„ te wandelen, die zoo het schijnt ons
„ niet dan langzaamlijk nadert. Laat ons
„ nu naar beneden stijgen, ginds naar

„ de plaats , waar die populieren voor
 „ die rots staan. De avond valt en die
 „ plaats zal ons een geschikt verblijf
 „ voor den nacht opleveren.

„ Gij zweegt en ik omhelsde u , en
 „ wischte , met mijne hairlokken , de
 „ tranen uit mijne oogen , en toen gin-
 „ gen wij den heuvel af , naar de po-
 „ pulieren die voor de rotze stonden. ”

Eva zweëg , zij wierp eenen lieven
 lach op Adam , en aldus vervolgde
 hij zijne geschiedenis : „ wij waren
 „ nu onder de populieren en vonden ,
 „ in hunne schaduwe , eene spelonk
 „ in de rots. Zie Eva , zoo sprak
 „ ik , zie hoe de natuur ons hare ge-
 „ maklijkheden aanbiedt ! zie hier dit
 „ gemaklijk hol , en deze heldere bron ,
 „ die aan hare zijde ruischt. Laat ons
 „ hier ons nachtleger bereiden. Maar ,
 „ Eva , ik zal deszelfs ingang voor vijan-
 „ den , die bij nacht te duchten zijn ,
 „ behooren toe te sluiten. — Voor welke
 „ vijanden ? Vroeg Eva angstvallig. —
 „ Hebt gij niet gemerkt , zoo antwoordde
 „ ik , dat de vloek al het geschapene
 „ betreft ; dat de banden van vriend-
 „ schap

„ fchap onder de levendigen ontbonden
„ zijn , en dat de zwakke de prooi
„ wordt van den magtigen ? Daar ginds
„ zag ik eenen jongen leeuw een fchuw
„ reekalf met een vreeselijk gebrul ver-
„ volgen. Ook zag ik gramfchap onder
„ de vogelen in de lucht. Wij zijn niet
„ langer die gebiedende heeren dezer
„ fchepfelen ; of het moesten de zulken
„ wezen , wier krachten niet tot aan de
„ onze reiken. Zij die , voorhenen ,
„ met vriendelijk geftreel , om ons henen
„ fpeelden , de gevlakte tijger , en de
„ langlokkige leeuw , brullen ons ver-
„ fchriklijk aan , met dreigende vuurige
„ oogen. Wij zullen evenwel de vriend-
„ fchap van fommigen , door vriendelijke
„ handelwijze , wel aanwinnen , en ons ,
„ tegen de onwederftaanbare krachten
„ van anderen , door kunst en list be-
„ veiligen. Ik zal eene befchutting van
„ ftruiken , voor den ingang der fpe-
„ lonke vlechten. En ik zal henen
„ gaan , fprak Eva , en bloemen en krui-
„ den plukken , om onze legerplaats
„ daar mede te beftrooien , en vruchten
„ van de kruiden en ftruiken verzame-

„ len. Toen vlocht ik struiken voor
 „ den ingang van ons hol; en Eva plukte,
 „ schuw en vol vreeze, dat ze mij
 „ niet uit het oog verloor, vruchten
 „ van de boomen en struiken, en toen
 „ kwam zij weder en leide hare verza-
 „ melde vruchten, in het zuivere gras.”
 „ Wij gingen toen in ons hol op de
 „ bloemen nederzitten, en begonnen
 „ onder vriendlijke gesprekken onzen
 „ maaltijd. Doch daar kwam eene zwar-
 „ te wolk op, die de ondergaande zon
 „ verdonkerde. Zij verbreidde zich ver-
 „ schriklijk boven ons hoofd, en bragt
 „ een nare donkerheid op deze aarde.
 „ De natuur scheen, met eene angstige
 „ statelijke stilte, haren ondergang te
 „ verwachten. Ijlings ontstond er een
 „ stormwind, die over de bergen henen
 „ brulde en door de wouden verwoes-
 „ ting verspreidde. Daarop vlogen blik-
 „ semstralen uit het zwarte zwerk en de
 „ donder raasde verschriklijk in het
 „ ronde. Eva drong zich aan mijnen
 „ diepademenden boezem. Hij komt!
 „ Hij komt, de Rechter! hoe verschrik-
 „ lijk! Hij komt om ons den dood te
 „ bren-

„ brengen: om dien te brengen aan ons
„ en aan de geheele natuur, uit hoofde
„ van mijne overtreding. O Adam !
„ Adam ! — Nu bleef zij sprakeloos
„ bevend, aan mijnen boezem, hangen.
„ Mijne Lieve, dus sprak ik haar aan,
„ laat ons voor het hol nederknielen,
„ en hem aanbidden, die door verschrik-
„ lijke wolken gedragen wordt, en voor
„ wiens aangezichte vlammen en vrees-
„ lijke stemmen worden vooruitgezonden.
„ Gij die met onuitsprekelijke godlijke
„ vriendelijkheid voor mij stond, als ik,
„ onder uwe godlijke scheppende han-
„ den volcind, ontwaakte, wat zijt gij
„ verschriklijk, wanneer gij daar henen
„ treedt om uw scheffel te richten.
„ Wij gingen en knielden voor het hol,
„ en baden met opgeheven verbleekte
„ aangezichten en faamgevouwene bevende
„ handen, en verwachtten dat de op-
„ perste Rechter, boven onze hoofden
„ gevoerd, uit het midden des donders,
„ tot ons zeggen zoude: Gij zult ster-
„ ven, en gij, aarde, gij zult vergaan
„ in mijnen toorn. Ondertusfchen goot
„ zich de hemel in zware flagregen

„ neder ; de vlammen blikfemden niet
„ meer uit de wolken , en de donder
„ brulde nu alleen van verre. Nu hief
„ ik mijn hoofd op en zeide : de Heer
„ is ons voorbijgegaan , Eva. Hij zal de
„ aarde niet verwoesten en wij zullen
„ heden niet fterven. Wat zou er van
„ zijne beloften worden wanneer hij ons
„ en ons toekomstig zaad verftoorde ? De
„ eeuwige wijsheid kan van hare toezeg-
„ gingen nooit berouw hebben. Toen
„ beefden wij niet meer. De wolken
„ verfpreadden zich en de ondergaande
„ zon ftrooide onuitsprekelijken glans over
„ dezelve. Eene hemelfche vertooning ,
„ gelijk watneer fcharen van Engelen ,
„ op daauwende wolken , over Eden
„ zweefden , en hunnen fchitterenden
„ luister , wijd om zich henen , door de
„ lucht verfpreadden , en de wolken als
„ vlammen fchitterden. Zoo glansrijk was
„ de westelijke hemel. Door de gansche
„ bevochtigde landftreek heerschte eene
„ ftatelijke ftilte. Elke verwe kwam we-
„ der met nieuwe levendigheid te voor-
„ fchijn. Wij knielden neder , befchenen
„ door de laafte ftralen der ondergaande

„ zon-

„ zonne , en eerbiedigden , met eene
„ heilige verftomming , deze plechtige
„ vertooning. Op deze wijze dreef het
„ eerfte onweder over onze hoofden
„ henen. Het avondrood verbleekte tot
„ fchemering , de maan goot haar zagt
„ licht , op de verftrooide wolken , en nu
„ voelden wij , voor de eerftemaal , den
„ kouden nacht op onze lichamen , ge-
„ lijk ons op den middag de zon met
„ ongewone hitte geftoken hadde. Wij
„ verborgen ons , in onze vellen , die
„ ons onze genadige Rechter , eer wij het
„ paradijs verlieten , om de lenden
„ wierp , ten teeken , dat hij ons , in
„ onze jammeren zijn mededogen niet
„ ontrekken wilde : en toen leiden wij
„ ons , op weeke kruiden en bloemen ,
„ in ons hol , ter neder , om de zoete
„ omhelzingen van den flaap af te wacht-
„ ten. Hij kwam ; maar niet licht en
„ zagt , gelijk voorhenen , toen wij noch
„ onfchuldig waren. Toen vulden onze
„ verbeeldingskracht geene andere dan
„ vrolijklachende beelden. Dezen hadden
„ thans hunne aangename lachjes verlo-
„ ren , en onrust en vrees , en een kna-

„ gend geweten mengden angstvallige ,
„ wonderbare , verdrietige gedaantens on-
„ der dezelve. Wij hadden eencn ge-
„ rusten nacht , en eenen aangenaamen
„ slaap. Maar hoe ongelijk was hij aan
„ dien verrukkelijken nacht , in welken
„ ik u , Eva , voor de eerstemaal in het
„ trouwpriëel leidde. De bloemen damp-
„ ten lieflijker geuren dan naar gewoonte.
„ Nooit hadden de gezangen der bij nacht
„ zingende vogels zoo eenstemming ge-
„ klonken. Nooit had de maan zoo hel-
„ deren glans op de aarde neergegoten ,
„ dan toen het paradijs den eersten bruid-
„ nacht vierde. Maar wat houde ik mij
„ op , bij vertooningen , die de sluime-
„ rende droefheid wederom opwekken.
„ De morgenzon dronk reeds den daauw
„ der landstreek , als zich onze oogleden
„ openden , en weinige eenzame vogelen
„ zongen in de boomen : want de aarde
„ had noch geen dieren , dan die , na
„ den vloek , het paradijs ontvloden. De
„ hof des Heeren moest den dood in
„ zijnen omtrek niet zien heerschen.
„ Toen gingen wij voor het hol , om
„ te bidden ; en ik sprak tot Eva : laat
„ ons

„ ons verder gaan. Wanneer mijn oog
„ door deze opene landfreek weidt, dan
„ zie ik , dat wij uit woningen kiezen
„ kunnen , die meer rijkdom en meer
„ verscheidenheid aan schoonheid en voed-
„ fel hebben. Ziet gij hoe zich gindsche
„ stroom door het dal slingert? Daar
„ schijnt de heuvel een hof vol boomen ,
„ op den grasrijken rug te dragen. Ik
„ volg waar gij mij henen leidt, zeide
„ Eva , en zij drukte hare hand in de
„ mijne, en wij gingen voort, naar den
„ heuvel. Toen zag Eva, ter zijde, een
„ vogel , die met angstig en treurig ge-
„ schrei, in kleine kringen in 't ronde
„ vloog, en zich onmagtig met bevende
„ vlerkjes op eene lage struik neder-
„ zette. Zij trad nader en een andere
„ vogel lag levenloos voor den treuren-
„ den in 't gras. Langen tijd bleef Eva
„ voorovergebukt denzelven betrachten ;
„ zij nam hem van den grond op, om
„ hem weder te wekken. Hij ontwaakt
„ niet zeide zij, en leide hem met de
„ bevende hand in 't gras. Hij zal nooit
„ ontwaken. Toen begon zij te schreien.
„ Gij die daar treurt, zoo sprak zij den

„ anderen aan , misfchien , ach misfchien
„ was hij uw gade. Ik ben het , die
„ vloek en ellendigheid over de aarde
„ en over alle fchepfelen gebragt hebbe.
„ Gij onfchuldig lijdende , ik ben het ,
„ ik ellendige ! Zij weende luid ; keerde
„ zich tot mij , en zeide : wat is dit voor
„ een kwaad ? Een verfchriklijk kwaad !
„ Onvatbaar voor alle gevoelens , wei-
„ gert elk lid onmagtig zijnen dienst :
„ hoe zal ik het noemen ? Dood —
„ Ach een fchrik gaat mij door alle de
„ leden ! Indien dit de dood is , en
„ wanneer de dood , die ons bedreigd
„ werd ook zoo is , o hoe verfchriklijk !
„ En wanneer hij dan u zoo van mij
„ weg neemt , en gij — o Adam ! ik
„ beef ! — ik kan niet meer ! Zij ween-
„ de overluid , van bittere droefheid ter
„ aarde neergebogen. Ik omarmde de
„ weenende geliefde en zeide : vermeer-
„ der dus niet uwe fmerten en bekom-
„ meringen. Laat ons een vast vertrou-
„ wen vestigen , op hem die de fchep-
„ ping met oneindige wijsheid regeert ,
„ en die , wanneer hij zich op zijnen
„ geduchten rechterftoel , met donkerheid

„ omkleedt, genade en liefde aan zijne
„ zijde roept. Zou onze verbeeldings-
„ kracht ons met schriklijke toneelen
„ van het toekomstige ontrusten? Zou
„ onze reden niets anders zien, dan on-
„ ze ellendigheid? Dan zouden wij de
„ blijken van zijne wijsheid en goed-
„ heid blindeling verbijsaan, en ons
„ slechts dieper in onze jammeren in-
„ dompelen. Wat hij over ons beschikt
„ is oneindig wijs en goed: laat ons
„ daarom, met een vast vertrouwen, on-
„ der zijn geleide wandelen, en hem
„ met heilige en eerbiedige verstomming
„ prijzen.

„ Nu wandelden wij weder naar den
„ heuvel. Wij traden door de vrucht-
„ bare struiken, die zijnen voet om-
„ kransten. Op zijnen top stak een
„ ceder boven de kleine vruchtboomen
„ uit, die wijd om zich in 't ronde eene
„ aangename koelte verspreidde, en in
„ zijne schaduwe stroomde eene bron
„ tusfchen de bloemen henen. Daar lag
„ een onoverzienbare landstreek voor ons
„ uitzicht open, over welke het zwak
„ gezicht zich in de dampige lucht ver-

„ loor. Zie daar, zeide ik, eene scha-
„ duwe van het paradijs, eene aangena-
„ me woning. Want het paradijs zelve
„ zullen wij hier niet wedervinden.
„ Neem ons op, in uwen beschermenden
„ lommer, gij hooge ceder, en gij boo-
„ men van onderscheidene foorten. Ik
„ zal uwe vruchten niet ondankbaar pluk-
„ ken, zij zullen den loon zijn van
„ mijne zorgvuldige aankweeking. Al-
„ magtige, zie van uwen hemel genadig
„ op onze woning neder, en hoor de
„ smeekbede, de godvruchtige lofzeggin-
„ gen en eerbiedige dankbetuigingen, die,
„ elken dag ja ieder uur, van deze hoogte
„ tot u ten hemel stijgen. Want hier
„ zullen wij, in 't zweet van ons aan-
„ schijn ons brood genieten. In dezen
„ lommer zult gij, mijne Eva, met
„ smerte uwe kinderen baren. Van hier
„ zullen onze nakomelingen zich over
„ den aardbodem uitbreiden, en, onder
„ deze boomen, zal ons de nakende dood
„ eens aantreffen. O zie neder, Heer,
„ Heer, zie genadig neder, op het ver-
„ blijf der zondaren. Zoo sprak ik, en
„ Eva bad ook aan mijne zijde, met
„ de

„ de oogen vol tranen ten hemel op-
„ gheven.

„ Toen begon ik , in den cederlommer,
„ eene hut te bouwen. Ik sloeg
„ eenen kring van palen in de aarde en
„ vlocht , van den eenen tot den ande-
„ ren , buigzame struiken , tot eenen
„ wand. Eva leidde de beek tusfchen
„ de bloemen henen , of fchikte de
„ woeste struiken , tot geregelde heggen ,
„ of fcutte de hulplooshangende bloemen
„ met ftokken , of verzamelde de rijp-
„ geworden vruchten. En zoo aten wij
„ voor de eerftemaal ons brood , in het
„ zweet van onze aangezichten. Ik ging
„ naar den vloed , om riet tot een dak
„ voor onze hut te halen ; en daar vond
„ ik vijf fchapen , wit als kleine mid-
„ dagwolken , en eenen jongen bok , in
„ hun midden , die te famen langs den
„ oever weidden. Zagtelijk trad ik toe ,
„ om te zien , of zij mij ontvluchten zou-
„ den , gelijk de tijger en de leeuw , die
„ voorhenen voor mijne voeten gespeeld
„ hadden : maar zij vloden mij niet , en
„ ik dreef ze met een riet , voor mij
„ henen den heuvel op , om in het hooge
„ gras

„ gras te weiden. Eva, bezig met het
„ vlechten van een groene wees, van
„ de overhangende sruiken, zag niet
„ aanstonds deeze kleine kudde, maar
„ zij ontdekte zich aan haar, door haar
„ blaten. Toen keek zij om, en zij
„ liet van blijdschap de sruiken uit
„ hare handen te rugge slingen. Zij
„ stond eerst verlegen stille. Toen riep
„ zij: o ze zijn zagt en vriendelijk,
„ gelijk in het paradijs? Wees welle-
„ koom, mijn beminnelijk gezelschap!
„ Gij zult bij ons wonen. Gij zult bij
„ ons wonen! Hier is lang gras, met wel-
„ riekende kruiden en een klare beek.
„ Wat zal het lief zijn, wanneer gij,
„ om ons henen, door de weide hup-
„ pelt, terwijl wij onze boomen en
„ sruiken verzorgen. Zoo sprak zij en
„ zij streelde hunne wollige ruggen. —
„ De hut was nu volbouwd, en ik
„ zat met Eva voor haren ingang in
„ de schaduwe. Wij waren in overden-
„ kingen opgetogen, toen Eva dus de
„ stilte afbrak: Deze landstreek is schoon,
„ zeide zij, en voorzien van gedurige
„ verscheidenheden, en deze heuvel is
„ met

„ met velerlei gewasfen opgefierd : ook
„ kunnen wij uit de gewasfen van de
„ geheele landftreek kiezen , en ze ,
„ naar ons welgevallen , herwaards
„ overplanten : dan zal hij zoo veel ge-
„ lijkheid met het paradijs verkrijgen ,
„ als het paradijs , naar het zeggen der
„ Engelen , die ons bezogten , heeft met
„ den hemel zelve. Hij zal er ten
„ minften eenigen fchijn van hebben.
„ Ach , hoe verrukkelijk was dit geze-
„ gend oord. De geheele natuur goot
„ aldaar hare mildfte invloeden rijkelijk
„ uit , daar groeide alles , in aangedron-
„ gen overvloed , heerlijk op. Heiren
„ van bloemen van allerlei verwen ,
„ bloefems en vruchten , vermengden
„ zich in bosfchen en beemden ; ontel-
„ bare foorten van boomen breidden daar
„ koele fchaduwen. Daar lachte , daar
„ pronkte alles in eene oneindige ver-
„ fcheidenheid. Van dat alles zien wij
„ thans slechts weinig , om ons henen.
„ Mogelijk is de gevloekte aarde , niet
„ in ftaat om ons meer te geven ; of
„ misfchien verdeelt zij , thans zoo zeer
„ verarmd , hare verfcheidene voordbren-
„ ge-

„ felen spaarzaam door verschillende he-
„ melstreken. En ach , Adam , ik heb
„ reeds gezien hoe de dood en het ver-
„ derf [want dit moet immers de dood
„ wezen] door de geheele natuur heer-
„ schen. Ik heb gezien verrottende weg-
„ gevallene vruchten en verwelkte bloe-
„ men. Ook heb ik verstorvene struiken
„ gezien , droevig beroofd van het sieraad
„ van hunne bladeren en vruchten , en
„ uit het verstrooide zaad der welkende
„ bloemen komen derzelve kinderen te
„ voorschijn. Zoo Adam , zoo zullen
„ wij ook eens verwelken en onze
„ plaatsen aan onze opgroeiende kinderen
„ inruimen.

„ Zij zweeg , en ik , getroffen , tot in
„ den grond van mijne ziele , begon aldus
„ te spreken. Ach , mijne geliefde , mij
„ knagen geheel andere zorgen ! Hoe
„ licht , hoe billijk zou ik al dien ver-
„ lorenen rijkdom misfen willen. Maar
„ dit , dit kwelt mij , dit is mijn smer-
„ telijkst verlies , dat ik uit dien oord
„ verbannen ben , waar God zich gewaar-
„ digde , om zichtbaar met mij te wan-
„ delen ; waar hij , met den gematigden
„ glans

„ glans van zijne godlijke heerlijkheid,
„ met mij door de wouden trad, wan-
„ neer een heilige stilte zijne tegenwoor-
„ digheid eerbiedigde. Och ! toen on-
„ derwond ik mij vaak, eerbiedig neer-
„ gebogen, met hem te spreken, en de
„ Almagtige hoorde vriendelijk de woor-
„ den van zijn schepsel, en antwoordde
„ mij. Maar, ach, dit voorrecht der
„ zuivere geesten hebben wij verloren.
„ Zou het zuiverste van alle wezens
„ verkeeren onder de zondaren ? wan-
„ delen op eene aarde die zijnen vloek
„ verdiend heeft ? Hij ziet wel van zijnen
„ troon meedogend op ons neder, en
„ zijne genade gaat onze ellendigheid,
„ en zelfs onze stoutste hope te boven ;
„ ook schijnt het, dat de Engelen hier
„ nederkomen, om zijne bevelen uit te
„ voeren : maar, met teruggelatenen
„ luister en onzichtbaar keeren zij schie-
„ lijk van dezen oord des bederfs te
„ rugge, want wij zijn den omgang on-
„ waardig met elken geest, die God niet
„ beledigd heeft.

„ Zoo onderhielden wij elkander, en
„ nu zaten wij, in deze mijmering, met

„ de

„ de oogen voor ons treurig ter aarde
„ neergeflagen, toen eene helderblinkende
„ wolk zich naar beneden wentelde. Zij
„ raakte nu den grond van onzen heuvel,
„ en eene hemelfche gefalte trad met
„ eenen ftatelijken lach, uit de blinkende
„ wolk te voorfchijn, met eenen glans,
„ die den luister der wolk noch te boven
„ ging. Aanftonds vlogen wij op, en wij
„ gingen haar, eerbiedig neergebogen, te
„ gemoete, en de Engel zeide tot ons: die
„ zijnen troon in den hemel heeft vernam
„ uwe redenen. Ga, zeide hij tot mij, en
„ zeg den treurenden, dat mij geen hemel
„ omvangt; dat elk punt van mijne fchep-
„ ping vol is van mijne tegenwoordigheid,
„ of wie is het, die de zonnen gebiedt,
„ dat zij lichten? Wie heet de ftarren in
„ hunnen loop nooit ftil te ftaan? Wie
„ maakt dat de aarde hare vruchten geeft
„ en dat dag en nacht, elkander afwifse-
„ len? Wie is het, die de wezens in
„ ftand houdt en geeft dat zij leven en
„ adem halen? En wie onderhoudt u,
„ dat gij in de verrotting niet nederzinkt?
„ Ik ben bij u, zegt de Heer, uwe
„ geringfte gedachte is mij openbaar.

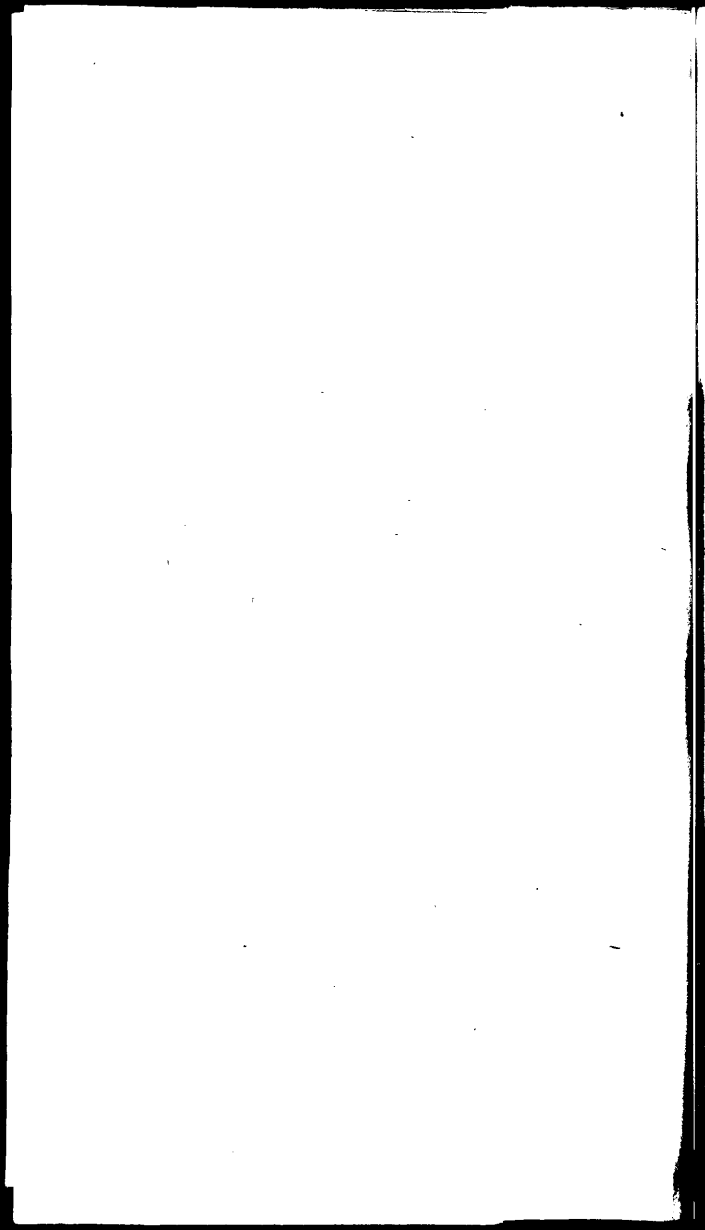
„ Vol

DE DOOD VAN ABEL II^{de} ZANG.

Hij ziet op onze ellende neder, en zond
Engelen tot zondaren.

Bl. 57.

„ Vol heilige ontzetting stond ik , in
„ den glans , die om mij henen vloeide ;
„ ik hief mijne schemerende oogen op
„ en zeide : onbegrijpelijk is de genade
„ van uwen Heere . Hij ziet op onze
„ ellende neder , en zond Engelen tot
„ zondaren . Ach ! ik sta beschaamd voor
„ u en durf mijn aangezichte naauw op
„ te heffen . Maar vergun mij , u mijne
„ donkere bekommelingen open te leggen .
„ Ach ik gevoele , ik zie , met heilige
„ verstomming , Gods alomtegenwoordig-
„ heid door de geheele schepping . Hoe
„ kan hij , die bemorst is met zijne
„ zonden , van het zuiverste wezen wach-
„ ten , dat het hem zijn aangezicht meer
„ van nabij vertoone . Maar zal niet de
„ mensch , door voordplanting gedurig
„ verergerd , van tijd tot tijd meer
„ ellendig worden , en de denkbeelden
„ van het volmaaktste wezen in zich ver-
„ warren en meer en meer verdonke-
„ ren . Want , daar ik gevallen ben , kun-
„ nen niet mijne nakomelingen , van tijd
„ tot tijd , noch dieper vallen . Wanneer
„ ik eens niet meer zijne goedheid ge-
„ tuigen kan , dan zal haar elke worm
„ wel

„ wel verkondigen: maar zal hun de stem
„ der natuur niet te zwak wezen, wan-
„ neer God zijn aanfchijn voor de men-
„ fchen verbergt? O deze gedachte weegt
„ zwaar op mijn hart gelijk een berg!
„ Vader der menfchen, dus gewaar-
„ digde zich de hemelfche geest mij
„ vriendelijk op mijne redenen te antwoor-
„ den: Hij in wien alles is en ademt,
„ wat in de geheele fchepping leeft, hij
„ zal uw zaad niet verlaten. Dikwils
„ zullen wel hunne zonden tot hem op-
„ klimmen, en tot hem om wrake roe-
„ pen, en vorderen, dat hij zijnen don-
„ der aangrijpt en zich openbaart, in
„ zijne fchrikgerichten, op dat zich de
„ zondaren in het ftof krommen en be-
„ vend uitroepen: dat is God! Noch
„ meermalen zal hij zich, door zijne
„ genade, openbaren. Wanneer zij van
„ zijne wegen zijn afgeweken, zal hij
„ hen genadig te rugge roepen. Want
„ hij zal wijzen, onder de menfchen
„ verwekken, die hun verftand ophelde-
„ ren, op dat zij uit de wilderniffen
„ van uitzinnigheid en van verderf te
„ rugge keeren, en op des Heeren we-
„ der-

„ dergevondene wegen wandelen. Dik-
„ wijs zal hij profeten onder hen zenden , opdat zij hun de oordeelen of
„ zegeningen van den Allerhoogsten aankondigen , welke het afgelegene toekomstige noch in zijnen schoot te rugge houdt : opdat zij zien , dat het de eeuwige wijsheid zij , die de ondoordringbare roerfels van het noodlot beftiert. Dikwijls zal hij , door zijne Engelen , tot hen spreken , of door wonderwerken ; en daar zullen godvruchtigen onder hen wezen , tot welken hij van zijnen troon zal nederstijgen ; tot zich eindelijk de groote verborgenheid , tot heil der menschen ontwikkelt , en het zaad der vrouwe de flange den kop verplet.

„ Hij zweeg ; zijn vriendelijke lachmoedigde mij aan tot spreken : Hemelfche Vriend ! — indien een zondaar u met dezen naam benoemen mag ? Maar zouden Engelen dien haten , dien de Eeuwige niet haat , en aan wien des Heeren oneindige genade zich zoo wonderbaar verheerlijkt , dat de hemelen hunne verstomming niet
„ zeg-

„ zeggen , en de ziel in 't stof haren
„ dank niet kan uitfamelcn? O vergun
„ mij u te vragen , is het u niet ver-
„ oorloofd het geheime , uit de heilige
„ donkerheid , die het omvangt , voor
„ mijne oogen te ontblooten? Wat is
„ toch die groote belofte , het zaad der
„ vrouwe zal de slang den kop verplet-
„ ten? En wat is de vloek , gij zult
„ den dood fterven? — De Engel ant-
„ woordde : Alles wat mij vrijftaat wil
„ ik u gaern ontdekken. Weet dan ,
„ Adam , dat God , aanftonds toen gij ge-
„ zondigd had , van zijnen troon met
„ luider ftemme verklaarde : — de mensch
„ is ongehoorzaam geweest en hij zal
„ fterven. En terftond omgaf eene fchrik-
„ lijke donkerheid den troon des Eeuwi-
„ gen , en eene plechtige , fchrikbarende
„ filte heerschte in den hemel. Doch
„ niet lang heerschte deze fchrikbarende
„ filte : de donkerheid opende zich
„ rondom zijnen troon. Noch nooit had
„ God zijne heerlijkheid alzoo aan de
„ Engelen geopenbaard , dan alleen toen
„ hij te voorfchijn trad en tot deze
„ wandelende zonnen en ftarren zeide :
„ wordt

„ wordt! en voords, al scheppende, door
„ de onmetelijke ruimte henen ging.
„ Toen klonk zijne stemme overluid door
„ den geheelen hemel: Ik zal mijn aan-
„ gezichte niet van den zondaar afwen-
„ den, de aarde zal getuige wezen van
„ mijne oneindige genade. Het Zaad der
„ vrouwe zal de slang den kop vertrap-
„ pen. De hel zal zich niet over hare
„ overwinning verblijden, en den dood
„ zal wederom zijn prooi ontnomen wor-
„ den. Juicht gij hemelen! Zoo sprak
„ de Eeuwige. Den verblindenden glans
„ van zijne heerlijkheid zouden zelfs de
„ Aartsengelen niet hebben kunnen ver-
„ dragen, indien de troon zich niet aan-
„ stonds met eenen verminderden luister
„ omgeven hadde. Toen vierden de
„ hemelen de groote verborgenheid der
„ oneindige genade, den geheelen hemel-
„ schen dag. Zelfs voor de Aartsengelen
„ is deze groote verborgenheid met dui-
„ ternisse omwonden, door hoedanig een
„ wonder zich God met den zondaar
„ verzoent. Dit weten wij, en het is
„ ook aan u vergunt het te weten, den
„ dood is zijne magt ontnomen. Hij kan

D

„ niets

„ niets anders , dan de ziel , die God in
„ het stof niet miskende te ontboeien
„ van de banden des vloeks , en het
„ lichaam tot de aarde te rug te voeren ,
„ op dat de ziel naar boven stijge en
„ oneindig gelukkig worde , gelijk wij
„ zijn. En nu , hoor wat de Heer tot
„ u zegt : Ik zal u genadig zijn , u en
„ uw zaad , en daar zij een teeken tus-
„ schen mij en u , die deze groote be-
„ lofte verzegele. Bou eenen altaar op
„ dezen heuvel. Zoo dikwijls elk jaar
„ den dag te rugge voert , op welken
„ ik u deze toezegging gedaan hebbe , zal
„ eene vlamme van den hemel dalen
„ en op uwen altaar flikkren. Dan zult
„ gij een jong lam offeren , opdat de
„ vlam hetzelfde vertere. En nu heb ik
„ dit geheim voor u ontdekt , zoo verre
„ het geschapenen vergund is hetzelfde te
„ weten. Noch heeft mij de allerhoogste
„ veroorloofd u te zeggen , dat gij niet
„ eenzaam deze plaats bewoont , en dat
„ deze aarde , schoon zij geheel ver-
„ vloekt is , ook aan reine geesten ver-
„ blijf oplevert , die , op het bevel van
„ den Eeuwigen , voor uwe veiligheid
„ en

en voor uw onderhoud waken. Toen trad de Engel nader en hij raakte onze oogen aan. Woorden zijn te zwak om de schoonheid van het hemelsche gezigt uit te drukken. Wij zagen hemelsche jongelingen, in ontelbare meenigte, door de landstreek verspreid, schooner dan Eva, toen zij nieuwgeschapen uit de handen des Eeuwigen te voorschijn trad, en mij met hare lieve stemme wekte tot hare omarming. Sommigen verzamelden lichte dampen, die uit de aarde voordkwamen, en voerden dezelve, met uitgespreide vleugelen, opwaards, om, in zagten daauw en verkwiklijken regen, tot deze aarde weer te keeren. Ginds rustten anderen, bij ruischende beken, bezorgd dat derzelve bronnen zouden uitdroogen, opdat het den planten nooit aan vochtig voedsel ontbreken mogte. Velen waren door de vlakke verspreid, en zorgden voor den groei der vruchten of schilderden opkeimende bloemen, met kleuren van 't vuur, of van het avondrood, of met de verwe van den hemel, en ademden

„ over dezelve , opdat zij lieflijke geuren verspreiden zouden. Velen zweefden , in onderscheiden bezigheden , door den lommer der wouden. Van hunne blinkende vleugelen verspreidden zich zachte windjes , die door de schaduwsuistelen , of over de bloemen zoetkens daar henen voeren , en zich vervolgens over kronkelende beekjes en kabbelende meiren afkoelden. Eenigen rustten van hunnen arbeid , en zaten in chooren verdeeld en zongen , bij de gouden harp tot lof , des Allerhoogsten , liederen , die voor het oor der sterflijken onhoorbaar zijn. Velen wandelden op onzen heuvel , of zaten in de herbergzame schaduwen onzer groene weezen , en zagen , met hemelsche vriendelijkheid , dikwijls na ons. Maar onze oogen werden wederom verdonkerd en de verrukkelijke vertooning was weg uit onze oogen.

„ Deze zijn de schutgeesten der aarde , zeide de Engel , vele schoonheden en wonderen der natuur zijn te sijn , om van de zinnen der sterflijken genoten te worden. Maar de Schep-
„ per

per wil, dat denkende wezens van elke
schoonheid zijner Schepping gebruik
hebben; en deze wonderen, die voor
u verborgen zijn, verrukken ontelbare
soorten van geesten. Ook zijn zij
geschikt, om de natuur, in hare verborgene
werkplaats, te helpen, tot het
voordbrengen van de meenigvuldige
werkingen, die haar, door de eeuwige
wetten, zijn voorgeschreven. Ook
zijn ze, tot beschutting der menschen
en tot waarnemers van derzelver daden,
verordend, en om ongemerkt een
dreigend onheil van hun af te wend-
den. Zij geleiden den mensch, door
de paden des levens, die hem dool-
hoven schijnen, en doen voor hen
goed uit schijnbaar kwaad geboren worden.
Zij zijn de stille getuigen uwer
huislijke genoegens, en verzellen uwe
meest verborgene bedrijven, met goed-
keurende lachjes of treurige verach-
ting. Door hen zal de Heer de lau-
den met overvloed zegenen; door hen
vaak ellende en honger over volken
brengen, die van hem zijn afgeweken,
om hen dus door de stemme der

„ ellende tot zich te rug te roepen.
„ Zoo sprak de Engel vriendelijk met
„ ons. Nu trad de blinkende wolk te
„ rugge, en wij knielden neder en weeneden,
„ vol onuitspreekelijke verrukking,
„ over de oneindige genade, en stamelden,
„ tot den Eeuwigen, onze dankzeggingen uit.

„ Hierop boude ik den altaar, op
„ den top van den heuvel, en federt was
„ Eva bezig, om een soort van nieuw
„ paradijs daarom henen te stichten. De
„ bloemen die zij, in de weiden en
„ op de heuvelen, aantrof, verplante
„ zij derwaards en zij begoot dezelve
„ smorgens en savonds, uit de ruifchende
„ bron, die zij door haren doolhof leidde.
„ Gij, schutgeesten, die om mij
„ henen zweeft, zeide zij dan, volvoert
„ gij dit werk van mijne handen, want
„ zonder uwe hulpe is mijne zorg nutteloos.
„ Laat hen noch schooner opbloeien,
„ dan zij deden op haren geboortegrond,
„ want dit hoekje lands is den Heere
„ geheiligd. Ondertusfchen plantte ik
„ den ruimen kring van boommen,
„ die met stille statelijke schadu-
„ du-

„ duwe om dezen altaar henen staan.
„ Onder zulke bezigheden snelde de
„ zomer met zijne brandende hitte he-
„ nen. Reeds liep de veelkleurige herfst
„ ten einde. Onvriendelijke winden
„ kwamen aan, en de bergen verstaken
„ hunne kruinen in een deksel van dam-
„ pen. Met droefheid zagen wij de na-
„ tuur in zulken rouw, en wij wisten
„ niet, dat het kranke aardrijk, ver-
„ moeid van zijne weldaden, door de
„ rust van den winter weder tot vori-
„ ge krachten herkomen moest: want
„ voor den vloek had men, in een zelf-
„ de zaaizoen, de lente, de zomer en
„ den herfst, en, onder die verscheiden
„ namen, waren zij allen teffens bij
„ ons tegenwoordig. Ondertusfchen nam
„ de rou der natuur noch gedurig toe.
„ De bloemen waren op hare stelen
„ weggezonden. Slechts weinigen bloei-
„ den noch, hier en daar, eenzaam over
„ 't veld, en bij den altaar, en treur-
„ den hare aanstaande verrotting te ge-
„ moete. Woedende stormen beroofden
„ de boomen van hunne gele bladeren.
„ Zij rukten de vruchten van derzelve

„ takken , huïlden , vermengd met re-
„ genvlagen , door de stervende dalen ,
„ en dekten de treurige kruinen der
„ bergen met sneeuw. Met eene be-
„ naaide verwachting beschouden wij de-
„ ze verwoesting , bevreesd , dat de
„ vloek nu eerst aanving op den aard-
„ kloot te werken. Zal dan , dus dach-
„ ten wij , de natuur alle hare overge-
„ blevene schoonheden verliezen ? De
„ aarde was arm in vergelijking met het
„ paradijs , en noch bezat zij schatten
„ genoeg , om onze dagen gemak en vro-
„ lijkheid bij te zetten. Maar wanneer
„ de vloek haar zoo zwaar drukken
„ moet , hoe treurig , hoe arm zullen
„ dan niet onze dagen wezen ! Zoo dach-
„ ten wij , en wij vermaanden elkan-
„ der , om alle onvergenoegde gedachten
„ uit ons hart weg te bannen , en met
„ aanbiddenden eerbied op den Heere
„ te hopen. Wij verzamelden voorraad
„ van vruchten , en droogden wat aan
„ verrotting en bederf was blootgesteld.
„ Ik verzorgde nu de hut , dat zij ons
„ voor storm en regen kon beveiligen.
„ Ondertusfchen zworf de kleine kudde
„ treu-

„ treurig langs den heuvel, om kruiden
„ te zoeken, die hier en daar tusfchen
„ de verwoesting bleven groenen. Dik-
„ wils zegt ik zelve, langs dalen en
„ heuvelen, voorraad van fpijze voor hun
„ in hunne woning te famen. Treurig
„ en langzaam ging elke dag, verzeld
„ van storm en regen verbij. Nochtans
„ kwam de levenwekkende zon fpoedig
„ te rugge, en verftrooide de droevige
„ wolken, en zagte winden joegen den
„ vogtigen nevel van de kruinen der
„ bergen. Toen begon de natuur we-
„ derom jeugdig te lachen. Een zacht
„ groen bekleedde de aarde. Eene veel-
„ kleurige mengeling van bloemen kwam
„ voort uit den grond, en lachte de
„ zonne te gemoete. Struiken en boo-
„ men pronkten met hunne verfcheidene
„ tooifels, en blijdfchap en vrolijkheid
„ heerschten door geheel de natuur. Zoo
„ kwam de vrolijke morgen van het
„ jaar, de bloemrijke lente op de aarde
„ weder. Boven allen bloeide de kring
„ van jonge boomen om den altaar, en
„ Eva zach met vrolijke verrukking elke
„ bloem weder bloeien, of zachtelijk

„ voordkomen , die zij op deze heilige
„ plaatse geplant hadde. Ik zou te ver-
„ geefsch pogen, mijne kinderen, u on-
„ ze verrukkingen af te schetzen. Vol
„ van onuitsprekelijke vreugde , traden
„ wij naar den altaar. De zon verlichtte ,
„ met haren zuiversten glans , deze hei-
„ lige plaatse. IJder schepsel scheen daar
„ zijnen lof den Heere op te offeren.
„ De bloemen in 't ronde vervulden de
„ lucht met de lieflijkste reuken , en de
„ boomen strooiden , van den meenig-
„ vuldigen sieraad hunner bloemen , over
„ den altaar. De kleine gevleugelde be-
„ woners van het gras lieten zich vro-
„ lijk hooren , en de vogelen zongen
„ onvermoeid uit de boomen. Wij vie-
„ len op onze knien. Vreugdetranen
„ ontliepen onze oogen en vermengden
„ zich met den daauw , die op de bloe-
„ men schitterde. Ons vurig gebed steeg
„ op tot den Heer der natuur , tot God
„ die genade is , en , die uit ieder schijn-
„ baar kwaad , het goede doet te voor-
„ schijn komen.

„ Nu begon ik een klein veld bij
„ den heuvel te bebouwen , en verzamel-

„ de

„ de zaden te strooien in de bevruch-
„ tende aarde , en vruchtbare gewassen
„ bij den heuvel te verplanten , die ik ,
„ verre in het ronde , door de landstreek
„ verspreid vond. Dikwils deden de
„ natuur , het geval , of mijn nadenken
„ mij middelen uitvinden , om mij mij-
„ nen arbeid te verlichten. Maar dik-
„ wils ook beging ik mislagen , zoo
„ dat ik den rechten tijd van bouwen
„ en planten niet waarnam. Dikwijls
„ ook poogde mijne verbeeldingskracht
„ te vergeefsch middelen uit te vinden ,
„ om mij mijnen arbeid te verligten
„ en noch meermalen zou mij dat on-
„ geluk gebeurd wezen , wanneer mij
„ mijne beschermengelen niet liefderijk
„ gehoord hadden.

„ Op zekeren vroegen morgen keek
„ ik eens , uit mijne hutte , naar den
„ altaar , en ziet de vlamme des Heeren
„ flikkerde op den zelveu helder op ,
„ in de schemering , en de rijzende
„ morgenzon verguldde de kolom van
„ rook , die van den altaar naar boven
„ rees. Eva , dus riep ik , dit is
„ de plechtige dag , die ons in de groot-

„ te belofte is toegeleid. Zie de vlamme des Heeren is op onzen altaar ne-
„ dergekomen. Laat ons aanftonds henen
„ gaan. Deze dag is den Heere heilig.
„ Alle ander werk moet thans rusten.
„ Ga , en verzamel de fchoonfte bloemen,
„ dat wij die op ons offer ftrooien ,
„ en ik zal henen gaan en het jongfte
„ van onze lammeren flachten. Terftond
„ mijne kinderen , ging ik , en ik flachte
„ te het fchoonfte lam , het eerfte levend
„ fchepfel , dat ik van het leven be-
„ roofde. O welk eene erbarmlijke ver-
„ tooning voor mij ! Een koude fchrik
„ reed mij door de leden ! Mijne hand
„ was zeker krachteloos neergezonken ,
„ had niet de heiligheid des werks , en
„ Gods bevel mijnen moed gefchraagd ,
„ toen het onder mijne bevende handen
„ lag te worftelen , en met fchriklijke
„ bewegingen , voor zijn ten einde loo-
„ pend leven , gedurig met meerder be-
„ wijs van verzwakking , fcheen te strij-
„ den ; tot het eindelijk levenloos voor
„ mij lag uitgefreckt. Angftige aandoe-
„ ningen gingen mij , op dat gezicht ,
„ door de ziele. Maar nu bragt ik het
„ op

„ op den altaar , Eva kwam en frooi-
„ de welriekende bloemen op het offer ,
„ en wij knielden , met godgeheiligden
„ eerbied , voor het outer neder. Wij
„ ftamelden onze lof- en dankzeggingen
„ tot den Heere opwaards , die ons zoo
„ genadig zijne belofte herinnerde. Eene
„ heilige ftilte rustte om ons henen ,
„ gelijk wanneer de aarde des Heeren
„ verfchijningen eerbiedigt. En toen
„ fcheen het ons , als of wij van verre
„ de lofliederen vernamen , die de En-
„ gelen met onze gebeden vermengden.
„ Nu had de vlam het offer verteerd ,
„ zij ging uit op het altaar , en een he-
„ melſche reuk verſpreidde zich door ge-
„ heel de nabuurfchap.

„ Niet lange , mijne kinderen , na den
„ ftatelijken dag der hooge verzoening ,
„ ging ik , terwijl de zon naar de kim-
„ men zakte , aan de zijde van mijne
„ geliefde , van mijnen arbeid rusten.
„ Ik trad den heuvel op en zocht haar
„ in de hutte en in de ſchaduwe der
„ ineengevlochten ftruikken. Daar vond
„ ik haar , krachteloos bij de bron zit-
„ ten , en gij , mijn eerstgeboren , laagt in

„ haren schoot. De smerten der geboor-
„ te hadden haar, bij haren gewonen ar-
„ beid, bij de bron overvallen. Zij
„ weende vreugdetranen op u en daarop
„ zag zij lachend tot mij op. Ik groet
„ u, vader der menschen, zeide zij. De
„ Heer heeft mij bijgestaan, in mijne smer-
„ ten. Ik hebbe dezen Zoon gebaard.
„ Toen ik hem ter wereld bracht heb ik
„ hem KAIN genoemd. O Gij mijn eerst-
„ geborene, de Heer heeft genadig op
„ uw geboorteur neergezien. Elke van
„ uwe dagen zij aan zijnen lof toege-
„ wijd. Hoe zwak, hoe hulpeloos is
„ een scheepsel, dat van een vrou ge-
„ boren is. Maar groei op, gelijk de
„ jonge bloem in de lente bloeit. Uw
„ leven zij een lieflijk reukwerk voor
„ den Heere! Ook ik weende vreugde-
„ tranen en nam u zagt in mijne armen.
„ Ik groet u, gij moeder der menschen,
„ zoo sprak ik, de Heer zij geprezen,
„ die u bijstond in uwe smerte. Ik
„ groet u, Kain, gij die de eerste zijt,
„ die met smerte van een vrou gebo-
„ ren is, die nu aanvangt den dood te
„ ontmoete te leven, wees op deze aar-
„ de

„ de verwellekomt ! O God zie genadig
„ van den hemel neder ! Zie neder op
„ uw zwak fchepfel , en giet uwen ze-
„ gen mildelijk op zijn opkeimmend le-
„ ven. Hoe aangenaam zal het mij zijn,
„ de jonge ziel van de wonderen uwer
„ genade te onderrechten. Vroeg en fpa-
„ de , zal ik de jonge lippen tot uwen
„ lof gewinnen. Ja gij , moeder der
„ menschen , zoo zullen geflachten uit u
„ voordspruiten. Zoo ftond gindsche
„ myrthe eenzaam , tot lieve telgjes ,
„ rondom haar henen , uit den moeder-
„ lijken ftam opgefchoten , en zoo vaak
„ de lente haar wederopfierde , zoo vaak
„ lachte wijder van haar af , een nieuw
„ opklimmend geflacht , om hare vroeger
„ kinderen henen , en nu is een klein
„ geurig bosh om haar in 't ronde voord-
„ geplant. Alzoo , mijne geliefde —
„ verzagt dit zoet vooruitgezicht uwe
„ fmerten niet ? — alzoo zullen onze
„ kinderen zich rondom dezen heuvel ne-
„ derzetten. Wij zullen van deze hoog-
„ te nederwaards , op hunne vreedzame
„ hutten , nederzien , zoo als dezelve ver-
„ henen door de vlakke verfpread liggen.
„ Neemt

„ Neemt ons de dood niet al te vroeg uit
„ hun midden weg, dan zullen wij hen,
„ gelijk de arbeidzame bijën, met veree-
„ nigde arbeidzame hulpe, voedsel, ge-
„ mak en allerlei zoetigheid des levens
„ in hunne woningen zien verzamelen.
„ Dikwils zullen wij dan van deze hoog-
„ te aftreden, en, in hunne hutten en
„ vruchtrijke schaduwen, onze nakomelin-
„ gen bezoeken; hun de wonderen des
„ Heeren vertellen; hen tot deugd en
„ godvruchtigheid opwekken; ons met
„ hun in hun genoegen verblijden en
„ hen in hunne droevenis troosten. Dan
„ zullen wij van de hoogte des heuvels
„ duizend huisaltaren zien rooken, en
„ de offerreuk zal deze hoogte met hei-
„ lige wolken bedekken, door welke on-
„ ze vurige gebeden, voor het geslacht
„ der menschen, tot God naar boven stij-
„ gen zullen. En komt de plechtige dag
„ van verzoening, de vlam van den he-
„ mel, op het eerste heiligste outaar, dan
„ zullen zij op den heuvel te famen ko-
„ men, en dan zullen wij uit hun mid-
„ den toetreden en offeren, terwijl zij
„ in eenen ruimen kring om ons henen
„ knie-

„ knielen. Zoo sprak ik, Kain, in eene
„ zoete verrukking, en kuschte met teer-
„ hartige blijdschap uwe wangen. Toen
„ nam uwe moeder u in hare zwakke
„ armen te rugge. Ik hielp haar van
„ den grond opstaan en voerde de krach-
„ telooze naar de naburige hutte. Ras
„ ontdekte zich kracht en vrolijkheid, in
„ uwe kleine leden en vreugde en lach-
„ jes, in uw oog en op uwe wangen.
„ Gij vermogt nu reeds met de tedere
„ voetjes over de bloemen te huppelen,
„ uwe kleine lippen begonnen nu reeds
„ jonge gedachten te stamelen, toen Eva
„ Mehala uwe geliefde ter wereld bragt.
„ Gij huppelde vrolijk rondom de jong-
„ geborene, gij kuschte haar en be-
„ strooide haar met verschgeplukte bloe-
„ men. Eva baarde vervolgens u,
„ A B E L , en kort daarop Thirza uwe
„ beminde. O wat vloeyde ons hart over
„ van vrolijke verrukkingen, wanneer
„ wij uwe kinderlijke spelen en onschul-
„ dige vermaken aanzagen; hoe uwe jon-
„ ge zielen hare ontwikkelende vermo-
„ gens beproefden en bij trappen tot
„ volle rijpheid aangroeiden. Toen werd
„ on-

„ onze opmerkzame zorg waakzaam ,
„ om elke uwer neigingen tegen alle
„ wanftaltigheid te beveiligen , op dat
„ zij , gelijk een aangename lentekrans ,
„ mogten opbloeien , en vereenigd lief-
„ lijke geuren van deugd uitdampen :
„ want toen reeds , toen gij noch kin-
„ derlijk op mijnen schoot speeldet , zag
„ ik reeds , dat de mensch , die in zon-
„ de geboren is , even zoo wel moet
„ bearbeid worden , als de aarde , die
„ van God vervloekt is. Men kan , al-
„ leen door arbeidzame zorg , vermo-
„ gens en edele neigingen doen opfchie-
„ ten , en nu zijt gij opgegroeid gelijk
„ kleine spruitjes opgroeien , tot vrucht-
„ bare boomen. Geloof zij de Heere ,
„ die zoo veel wonderen van genade
„ aan ons allen deed ! Laat tedere liefde
„ en reine deugd nimmer uit uwe har-
„ ten wijken , zoo zal de genade en
„ zegen van den hemel steeds bij uwe
„ hutten wonen. ”

Adam zweeg nu. Gelijk een verlief-
de Jongeling , aan de zijde zijner bemin-
de , vroeg in den schemerenden morgen
naar het lied van den nachtegaal luis-

tert :

ert: alles zwijgt om hem in 't ronde;
het tedere lied dat volkomen met hunne
aandoeningen instemt, lokt hun tranen op
de wangen; maar nu zwijgt het gezang,
en nochtans luisteren zij in diepe stilte,
naar den kant, waar de zangeresse zong:
Doch te vergeefs! zij zingt niet meer
en andere vogelen heffen hunne veel-
stemmige gezangen aan. Zoo zaten zij
noch lang opgetogen, om den man en
vader, te luisteren. De verschillen-
de toonelen van zijne geschiedenis had-
den hunne harten op verschillende wijzen
aangedaan. Dikwijls vertoonden zich tra-
nen en bleekheid op hunne wangen,
dikwijls lachjes en vrolijkheid, en nu
hieven zij allen aan, om den Vader der
menschen hunnen dank te betuigen. Kain
dankte hem ook, maar zijn meer manlijk
hart had niet geschreid en niet gelachen.

D E

D O O D V A N A B E L.

DERDE ZANG.

Nu kwamen zij uit het groene weesje.
ABEL omarmde tederlijk zijnen broeder,
en zij gingen henen, daar de maan hun
pad verlichtte, elk paar naar zijne hutte.
ABEL omhelsde zijne beminde, en zeide:
„ welk eene vreugde doorfroomt mijne
„ ziele! Mijn broeder! — Ach, mijn
„ broeder is niet langer toornig op
„ mij! Hij wil mij liefhebben. O hoe
„ verrukken mij de tranen, die heden
„ van zijne wangen vloeiden. Neen:
„ zoo verkwikt de daauw de lente niet,
„ als deze tranen mij verkwikken. De
„ woedende storm in zijne ziele is be-
„ daard en rust en blijdschap zijn tot
„ ons te rug gekomen. Gij, die, met
„ onafmatbare zorg, over de eerstge-
„ scha-

„ fchapenen waakte , toen zij eenzaam
 „ de groote aarde bewoonden , o geef
 „ de onstuimigheid bevel , dat zij niet
 „ weder in zijne ziele oprijze.

Thirza omhelsde hem. Blijde verrukking bezielde hare woorden. Zij fprak :
 „ ach de zagte regen verkwikt niet zoo
 „ zeer de verzengde dalen ; de terugkomende lente heeft , na den eerften treurigen winter , hen niet zo zeer verrukt , die eenzaam op deze aarde woonden , als mij deze tranen verrukten , die onzes broeders terugkomende liefde verkondigden. O gezegend oogenblik ! Jeugd en vrolijkheid keeren op het voorhoofd der ouderen te rugge ; blijdfchap en ftreelend genoegden door elken boezem. O gezegend oogenblik ! Mij fchijnt de natuur fchooner en uw licht heller , gij ftielwandelende maan ! ” — Zoo vloeide hare blijdfchap van hare lippen.

Onderwijl ging ook Kain , aan de zijde van zijne Mehala , naar de hutte , zij zag hem tederlijk aan , drukte zijne hand aan hare lippen en fprak : „ mijne lieve wat ernftahtigheid vertoont zich
 „ in

„ in uwe wezenstrekken ! Is de ruste ,
„ nadat zij in uw hart is weergekeerd ,
„ niet vermogend om blijdschap in uwe
„ oogen te gieten , en de repels uit
„ uw voorhoofd te strijken. Ik weet
„ wel uwe natuurlijke deftigheid heeft
„ de gevoelens van vermaak altijd in u
„ gematigd , of dezelve binnen in uw
„ harte opgesloten : maar , o hoe lachten
„ vreugde en verrukking van elke wange
„ en in ieder oog , toen gij , mijn ge-
„ liefde , met broederlijke liefde , uwen
„ broeder omarmdet. Toen heeft u de
„ Eeuwige van zijnen troon gezegend ;
„ toen hebben de Engelen , die u
„ omzweven , tranen van blijdschap om
„ ons henen geweend. Vergun , mijn
„ waarde , aan mijne tederhartige liefde ,
„ vergun aan mijne opwellende blijds-
„ schap , dat ik u aan mijnen boezem
„ drukke. ” Zoo sprak zij en zij drukte
hem hartelijk aan haren boezem.

Kain omarmde haar en nu zeide hij :
„ uwe overstroomende blijdschap beledigt
„ mij , ja zij beledigt mij. Is het niet
„ even eens , als of gij overluid tot mij
„ zeidet : Kain heeft zich gebeterd. Voor
„ he-

„ henen was hij een boos , ondeugend
„ mensch , een hater van zijnen broe-
„ der? Ik was zoo ondeugend niet —
„ Of haatte ik mijnen broeder , omdat
„ ik hem niet geduriglijk met mijne
„ tranen en omhelzingen vervolgde? Ik
„ heb mijnen broeder niet gehaat. Neen.
„ Ik heb hem niet gehaat , maar zijn te-
„ derlijk onmanlijk voordoen , met welk
„ hij mij ieders toegenegenheid ontstal ,
„ dat — dat beledigde mij. En —
„ Mehala de ernsthaftigheid ploegt niet
„ zonder reden mijn voorhoofd. Hoe
„ onwaarachtig handelt onze vader , wan-
„ neer hij ons de geschiedenis van den
„ Val en deszelfs onzalige gevolgen ver-
„ haalt , daar dezelve hem zoo weinig
„ tot eere is ! Wat hoeven wij te we-
„ ten , en bij gedurige herhaling te hoo-
„ ren , dat wij , door zijne schuld en die
„ van Eva , het paradijs verloren heb-
„ ben ; dat wij door hunne schuld ellen-
„ dig zijn ? Zoo wij dat niet wisten ,
„ dan zouden wij onze ellenden , met
„ meerder gelatenheid , dragen , en met
„ een verlies bejammeren , dat wij , zon-
„ der het te weten , geleden hadden. ”

Me-

Mehala hield hare weemoedige tranen te rugge. Zij zag haren echtgenoot aan, om in zijne oogen te lezen, of zij het wagen durfde, hem te antwoorden, en toen sprak zij op eenen vriendelijken toon: „ Ach wees niet toornig, mijn „ geliefde, ik kan mijne tranen niet te „ rugge houden. Wees niet toornig op „ mij, wanneer ik u bidde! Ach laat „ die vertrooide wolken van mismoe- „ digheid zich niet weder boven uw „ hoofd verzamelen. Helder uwe ziel „ weder op en vindt niet altijd enkel „ ellend en jammer, waar gij oneindige „ genade en barmhartigheid vinden moest. „ Doe geene verwijten aan uwen liefde- „ rijken Vader, aan onze tederhartige „ moeder, wanneer zij u de wonderen „ verhalen, die God aan gevallenen deed, „ enkel en alleen om aanbeddende dank- „ zegging en vast vertrouwen op hem, „ in onze zielen, te planten. Ach doe „ hun toch geen verwijtingen! Hun, dien „ elke onvergenoegde traan, elk gevoel „ van ellend, dat zij in onze gedragin- „ gen opmerken, tot eene onuitspreke- „ lijke smerte is. Strijd, mijn geliefde, „ strijd

„ strijd tegen die te rugge sluipende
 „ gramstorigheid. Laat niet toe, dat zij
 „ in uw harte te rugge keere, en uwe
 „ en onze dagen met treurige donkerheid
 „ omgeve. ”

Zij zweeg en zag hem, met bekretene oogen, tederhartig aan, en toen mengde zich een vriendelijk lachje in zijn state-lijk uitzicht. „ Ik zal haar bestrijden, „ die te rugge kruipende gramstorigheid! „ Omhels mij, mijne geliefde! Zij zal „ niet meer uwe en mijne dagen met „ treurige donkerheid omgeven. ” — Zoo sprak hij en hij omhelsde haar.

Reeds lang had Anamelech (zoo noemt hem de helle) zijne gedragingen en zijne gesprekken bespied. Hij was wel van den lager rang van geesten, maar in trotsheid en eerezucht week hij Satan zelven niet. Dikwijls had hij zich in de hel, aan de tegenwoordigheid van zijne gezellen, die hij verachtte, onttrokken, om eenzaam te wezen. Daar, waar zwavelbeken langs den verzengden grond voordlopen, tusfchen afgrijfelijkdampende rotfen, die hare zwarte kruinen, in zwarte onweerwolken verbergen, knarste

E

hij

hij op de tanden, over zijne onwaardige werkeloosheid. De verschrikkelijke wederfchijn, die de vlammen, welke, aan de andere zijde van het gebergte opstegen, afwierpen op de naburige wolken, goot bruine schemering op het zwarte donker van zijnen weg. Ten tijde toen de hel, met een woelig geschreeuw, den lof en de triumf van haren Koning vierde, daar hij uit de nieuwe schepping te rugge kwam, en trotsch van zijnen troon verhaalde, hoe hij den nieuwgeschapenen verleid en den Heer des Hemels gedwongen had, om dood en vloek over het nieuwe werk zijner handen uit te donderen, toen zwol het zwart vergif van den nijd in Anamelechs boezem. „Zal hij „alleen eer en roem genieten en zij die „trotsch om zijnen troon in 't ronde „zitten? en zal ik ongemerkt, onder de „verachtlijke scharen in het donkere van „de helle ommewaren? Neen! Ik zal „daden uitvinden, waarover zich de hel „verstommen zal, en dan zal — dan „zal Satan, gelijk de minste in de hel, „mijnen naam met eerbied noemen.” Zoo dacht hij, en berokkende, in het eenzaam

zaam, verwoesting door de schepping en jammer en ellend onder de menschen. Het gelukte hem ook, dat de hel zijnen naam zelfs met ontzetting noemt. Hij was het, die naderhand dien verwoeden Koning verleidde, om Bethlehems onschuldige kinderen te vermoorden. Lachend zag hij toen, hoe menschlijke satans onder de kinderen woeden, dezelve aan bebloede muren verpletterden, of, met het bloedig zwaard, in de armen der wanhopige moeders, vermoorden. Toen zweefde Anamelech lachend boven de daken der stad en hoorde het schreien der stervende kinderen, en het snikken der ontroostbare moeders: hij zag, met een helsch vermaak, hoe de kleine lijken verminkt en met wijdgapende wonden alomme verstrooid lagen en, onder de bloedige zolen der omwandelende moorders, verder verplet werden, en hoe moeders en vaders en broeders en zusters jammerlijke klachten, midden onder het onschuldig bloed, uitschreeuwden.

„Ik wil naar boven stijgen, ” sprak hij nu, „ik wil opstijgen, naar de aarde, „en zien wat het zij, 't welk haar

„gedreigd is gij zult fterven, ik zal
„henen gaan en dooden.” Toen ging
hij door de poorten der helle en floeg
het pad op, dat Satan, door den ouden
nacht en het beroerde rijk van den Chaos,
had afgeteekend. Zoo vaart een weluit-
gerust fchip met volle zeilen daar henen,
over de groote zee, ras landt het aan
de hesperifche kusten, daar overvalt het
de zorglooze bewoners van eenig dorp,
en ontroofd aan dezelve hunne vrolijke
jeugd. Dan weenen vaders en moeders
en broeders en zusters en de trooste-
looze bruid. Zij jammeren aan den oever
den buit na, die zich haastig van hun
verwijdert, snel doch lang wandelt hij,
door het eenzame donkere rijk van den
nacht. Nu blinken hem, aan de uiterfte
grenzen der gefchapenheid, de verftgele-
gene zonnen te gemoete; gelijk iemand,
die, om eenen moord, dien hij bij nacht
bedreven heeft, in den donkeren nacht
naar eene koninglijke ftad gaat, die, in de
vlakke, met ontelbare lichten, voor hem
ligt: vreesachtig fluipt hij daar henen en
ontwijkt elk licht, dat hem befchijnen
kan: even zoo vreesachtig floop de ver-
wor-

worpene door de gefchapenheid , naar deze aarde. Hij zweefde niet lang boven dezelve , om de woonplaats der menfchen te ontdekken. Zijn fcherpzigtig oog had dezelve ras uitgevonden. Thans daalde hij af in een fchaduwrijk woud. „ En ” , zoo fprak hij , „ dit „ is de aarde , waar over hij den vloek „ heeft uitgefproken. Ik hebbe uit de „ hoogte het paradijs gezien , dat van „ een vlamnig zwaard bewaakt wordt. „ Het is fchoon , gelijk de hemelfche „ beemden. Dat hebben zij verloren ! „ Maar deze aarde is evenwel geene „ helle. Mifchien hebben zij , door „ laagkruipende fineekingen , zijnen toorn „ verzagt ; mifchien is hun grover „ lichaam aan kwalen en finerten bloot- „ gefeld , die op reine geesten en he- „ melfche lichamen niet kunnen wer- „ ken. Want hier zou ik gelukkig we- „ zen kunnen , wanneer mij de helle „ niet alomme navolgde. Ik zie hier „ Engelen wandelen , ik moet mij voor „ hunne opmerkzaamheid verbergen , op- „ dat zij mij , in mijn oogmerk , niet „ hinderen. Ginds , bij den heuvel zie

„ ik de gevallenen. Zij ſchijnen mij
„ niet ellendig. Mogelijk zal hunne el-
„ lende eerst met den dood aanvan-
„ gen. — Ik zal daar de proef van
„ nemen. Ook zullen wij hen tot da-
„ den verleiden — want het ſchijnt,
„ dat hun hart voor allerlei verleiding
„ openſtaat. Is dit ontwerp den Satan
„ gelukt, toen zij noch volmaakt waren,
„ hoe veel ligter zal dat nu zijn, nu
„ zij van hunne eerſte volmaaktheid zijn
„ uitgevallen, en onder den vloek lig-
„ gen. Wij zullen hen tot zulke ſnoode
„ bedrijven verleiden, dat de Engelen
„ met ontzetting van de aarde vluchten,
„ en dat hij, die hen ſchiep, hen met
„ zijnen donder verplettert, of hen diep
„ in de helle nederſtort. Dan zullen
„ wij het van de zwarte ſtranden aan-
„ ſchouwen — wij zullen met luid ge-
„ juich aanſchouwen, hoe zij zich in
„ vlammende golven der helle wentelen,
„ deze ſchoone bewoners der nieuwe
„ ſchepping. Ginds op het veld ſtaat
„ er een, met een donker gerimpeld
„ voorhoofd: Zoo ik mij op de trekken
„ van zijn gelaat verlaten kan, zal ik
„ „ groo-

„ groote daden door hem uitrechten.
 „ Ik zal henen gaan en alle zijne nei-
 „ gingen en gedachten uitvorschen”. Zoo
 sprak hij, en hij wandelde heimelijk on-
 der de menschen om, bedacht op moord
 en verleiding.

De verworpene had nu ook gezweefd
 aan den zijde van Kain en van zijne
 huisvrouw, en derzelve gesprekken
 aangehoord. Naauwlijks waren zij in
 hunne hut getreden, wanneer hij stilstond
 en sprak, met eenen schimpigen lach:
 „ Laat de verstrooide wolken van ver-
 „ drietelijkheid zich niet weder boven
 „ uw hoofd verzamelen, bestrijd uwen
 „ terugsluipenden wrevel. — Ellendige
 „ strijder! Het goede zal op uwen on-
 „ willigen grond niet opkeimen. Ik zal
 „ het gedurig verwoesten. En die ver-
 „ strooide wolken van verdrietelijkheid
 „ — Ha! dikker en zwarter zal ik ze
 „ boven uw hoofd verzamelen, dicht en
 „ zwart, gelijk de wolken, die in eeu-
 „ wige donkerheid, de kruinen der hel-
 „ sche bergen omgeven. Geringe moeite!
 „ Gij zelf zamelt ze weder bij een, ik
 „ hoef u maar te helpen. Aangename

„ bezigheid! Ik zal ze u helpen verza-
 „ melen boven uw hoofd. Dan zal jam-
 „ mer en ellende — nicuwe ellende,
 „ die de sterflijken tot hier toe niet
 „ gekend hebben, zich verspreiden onder
 „ de menschen, en dan zal zwarte duis-
 „ ternis hunne dagen omgeven; zwart
 „ gelijk de nacht, die nooit van de hel
 „ wordt opgeheven. ”

De lieve morgenzon kwam nu te rugge. Alles was vol gezang en vrolijkheid. Kain nam zijn gereedschap, om naar het veld te treden. ABEL had hem reeds hartelijk gegroet en stond gereed, om zijne kudde in het bedaauwde gras te geleiden; en Mehala en Thirza wilden, hand aan hand, naar den hof wandelen, in wiens midden de altaar stond, toen Eva, met treurige gebaarden, uit hare hutte kwam. Zij traden nu met angstige gebaarden tot de wenende „ Ach!
 „ Moeder — gij weent! waarom weent
 „ gij? ” Zoo vraagden zij, en Eva zag haar met weemoedige, bekretene oogen aan, en sprak met woorden, die door haar snikken gedurig waren afgebroken:
 „ Och, kinderen, vernaamt gij niet de
 „ be-

„ benaauwde zuchten , die uit onze hutte
 „ voordkwamen ? Hevige smerten hebben
 „ dezen nacht uwen Vader overvallen.
 „ Thans kampt hij met eene pijn , die
 „ hem woedt door alle de beenderen ,
 „ en het is met strijd en moeite , dat
 „ hij de zuchten van zijnen zwaarade-
 „ menden boezem , dat hij zijne bittere
 „ klagten binnen houdt , en alles aan-
 „ wendt , tot mijne vertroosting. Och ,
 „ kinderen , zware donkere zorgen zwe-
 „ ven mij over het hoofd , en mijn be-
 „ klemd hart is gefloten , voor alle ver-
 „ troosting. Dan zelfs , wanneer hij de
 „ meeste ruste fchijnt te genieten , dan
 „ fchijnt hij diep weggezonden in zwaar-
 „ moedige gedachten , ftraks daarop loost
 „ hij benaauwde zuchten , terwijl het
 „ klamme zweet hem van het voorhoofd
 „ vloeit , en de ingehoudene tranen te
 „ fterker uit zijne oogen voortberften.
 „ O voorgevoel ! verfhriklijk voorge-
 „ voel — gij ligt mij als een zware
 „ berg , op de ontfelde ziele. Houdt
 „ mij , mijne kinderen , mij ellendige !
 „ en laat ons in de hutte gaan.” Zij
 „ hing weenend aan Mehalaas fchouderen

en ging , met het schreiend gevolg van hare kinderen , in de hutte.

Zij omringden treurig het bedde van den Vader. Hij scheen nu wat meer rust te hebben. Zijn gelaat en zijne gebaarden verkondigden , hoe zijne ziel , midden in de geweldige aanvallen van zijne bittere smerten , altijd meester bleef. Met eenen zachten glimlach , zag hij de treurenden aan , en zeide : „ Mijne geliefden , des Heeren hand heeft smerten over mijn stof uitgegoten , mijne ingewanden worden van dezelve gepijnigd. Geloofd zij hij , die alles wijslijk bestiert. Misschien heeft hij deze smerten bevolen , dat zij den band losmaken , die mijne ziel aan dit lichaam boeit. Indien mijn stof tot de aarde moet wederkeeren , o dan zal ik biddend , dat ontzettend oogenblik verwachten , en hem — den Heer van leven en dood verheerlijken , tot mijn stof daar henen zinkt. Dan zal mijne ziel , ontslagen van een lichaam , dat van den vloek gedrukt wordt , beter verstrekken tot zijne verheerlijking. Ja , Almagtige , tot zulke
„ stou-

„ stoute verwachtingen hebt gij de ziele
„ der sterflijken verlot gegeven. Billijk
„ ben ik de eerste, die zijn stof aan
„ de aarde te rugge geeft. Maar —
„ o Almagtige, sta me bij, laat elke
„ zalige verwachting helder voor mijne
„ ziele zweven. Verlaat, ach verlaat
„ mij niet, wanneer mijn gewichtig sterf-
„ uur daar is, en de laatste rillingen mij
„ door de leden beven. Kwelt mij niet,
„ Eva, en Gij mijne kinderen, met
„ troosteloze klachten! Och — hoe
„ staat gij daar, zoo diep gedompeld in
„ zwaren, sprakeloozen rouwe! Gelief-
„ den — och kwelt mij niet, met
„ troosteloze klagten! Misschien zijn de-
„ ze smerten slechts de eerste boden des
„ doods, dien een noch afgelegene uur
„ mij langzaam aanbrenge. Mogelijk roept
„ de Heer deze smerten uit mijne been-
„ deren te rugge. Maar bereidt uwe
„ harten, dat zij niet onder de droeve-
„ nis bezwijken, wanneer hij mijne ziele
„ uit het stof roept, mij van deze aarde
„ van u weg roept.” — Hier weende
„ de Vader. Hij zag haar zwijgend aan.
„ Zijn tranende oog rustte op eene iege-

lijke harer , maar langst en met de meeste weemoedigheid op Eva , toen voer hij voord : „ 't Is waarheid , Och ! de „ eerste aanblik van den dood zal ver- „ schriklijk zijn , en uw hart in uw bin- „ nenste doen beven — Verschriklijk „ zal de dood van den eersten wezen. „ Hij ondersteune u , die ons in onze „ ellende nooit verliet , die mij in „ het uiterste oogenblik niet verlaten „ zal. Gaat nu henen , mijne kinderen , „ gaat henen , bidt ! Mogelijk zal eene „ zachte rust mijne matte leden ver- „ kwikken ”.

De Vader der menschen zweeg en de weenende kinderen bogen zich , om zijne zwakke hand te kusschen. „ Ach Va- „ der ” zoo spraken zij „ wij zullen „ gaan en nederknielen en bidden. Ver- „ kwikkende ruste zijge zachtelijk op „ uwe leden neder en , ach , dat ons „ gebed verhoord worde , en dat de „ Heere , eer gij ontwaakt , uwe smer- „ ten uit uw lichaam te rugge roepe ”.

Zagtelijk zuchtende gingen de kinderen van zijn bed uit de hutte. Eva alleen bleef te rugge : „ Ik wil nu sluimeren ” ,
zei-

zeide Adam „ o ween niet, mijne teder-
 „ geliefde, opdat mijne ontwakende be-
 „ kommering mijne komende ruste niet
 „ verjage.” Hij verborg zijn aangezicht
 in vellen, om aldus voor zijne echtge-
 note de angstvallige bekommernisse te ver-
 heelen, die zijne bennaude ziele door-
 stroomde. „ Zijt gij het ”, zoo dacht
 hij zagkens, „ gij verschriklijk oog-
 „ blik? Ja gij zijt het! Hoe ontzaglijk
 „ zweeft gij over mijn hoofd! o God,
 „ o God, verlaat mij zondaar niet. Maar
 „ zoo verschriklijk als gij zijt, zoo zou
 „ het mij vertroosting, verkwikkende
 „ vertroosting wezen, al waart gij noch
 „ veel verschriklijker, kon ik voor allen
 „ sterven, voor allen in het stof gaan.
 „ Maar, zij zullen mij volgen! Over al-
 „ len, die een vrou ter wereld bragt,
 „ zult gij uwe verschrikkinge, uwe smer-
 „ telijke duisternisse uitbreiden. Want
 „ wat kan anders uit mijne lendenen
 „ voordkomen, dan sterflijke zondaren?
 „ Wat van mij leven ontvangt, dat moet
 „ sterven, van hun weg sterven, die om
 „ ons henen weenen: wegsterven van
 „ hunne tedergeliefden, die dit leven

„ met duizend edele vreugden vervrolijk-
„ ten. Eva, O dierbare geliefde, o hoe
„ zult gij over mijn verstorven stof lig-
„ gen en weenen. Ja verschriklijk, ont-
„ zettend vooruitgezicht! Zal dan mijn
„ rustend stof niet fidderen, wanneer
„ hulpelooze weeskens hunne verstorvene
„ ouderen bejammeren, zwakke uitgeleef-
„ de grijsaarts den troost van hunnen
„ ouderdom, hunnen eenigen zoon; broe-
„ ders hunne zusters; wanneer de tedere
„ echtgenote bij het graf van haren man
„ weeklaagt; de bruid bij het graf van
„ haren bruidegom. O mijne kinderen,
„ vervloekt mij niet! Vervloekt niet
„ mijne rustende beenderen! Billijk is
„ de naderende dood met schrik en be-
„ roering gewapend! Billijk gevoelen wij
„ het geheele gewicht van den vloek,
„ in het laatste oogenblik, het oogen-
„ blik dat ons uit het leven roept. Hij
„ is het, die dit afgefolterd lichaam,
„ ontnemt aan de ziele, opdat de vloek
„ opgeheven en zij zalig worde: zoo
„ ze maar met haar onvermogen, met
„ hare onvolmaaktheden gestreden en de
„ deugd ijverig heeft nagejaagd. O vloekt
„ mijn

„ mijn stof niet, mijne kinderen ! Neen
 „ dit leven is geen leven ; het is een
 „ onrustige droom , het opkeimende uit-
 „ spruitfel ten leven. Wijkt, gij bergen
 „ die op mijne ziel ligt. Zoo ik ster-
 „ ve — dan ga ik in het leven over ;
 „ dan verwacht ik daar de mijnen , ge-
 „ lijk een tederhartige vader. Hij is
 „ het, die in den schoonsten lentemorgen,
 „ eerst ontwaakt, en bij de opkomende
 „ zonne wacht, tot zijne geliefden ook
 „ ontwaken, en ijlen in zijne ombel-
 „ zingen.” — Zoo dacht Adam, en nu
 kwam een zachte sluimering over hem,
 met verkwikking en ruste.

Eva zat onderwijl aan zijne zijde,
 hare handen te wringen, weende, en
 brak, zachtkens, op dat zij den sluime-
 renden niet wekte: „ o wat gevoel ik !
 „ ja, mij drukke een verdubbelde last !
 „ Giet alle uwe jammeren over mij uit,
 „ in eene dubbele mate, gij vloek, die de
 „ vrucht zijt, van mijne zonde, wat
 „ smerten, wat ellenden gij allen lijdt,
 „ ze zijn allen van mij afkomstig. Ach
 „ elke smert, elke ellende, die gij
 „ lijdt, knaagt mij met verdubbelde pij-
 „ nen.

„ nen. Ik heb de eerste gezondigd.
 „ Wanneer gij sterft — o hoe fiddler
 „ ik; welk een koude schrik! — De
 „ laatste schrik des doods, kan hij noch
 „ verschriklijker wezen! Adam, wanneer
 „ gij sterft om mijne schuld, o dan,
 „ wanneer de laatste doodsangst u over-
 „ valt, zie mij toch dan niet aan, met
 „ gramme verachting. Vloek mij dan
 „ niet, mijne kinderen, vloekt dan niet
 „ uwe ellendige moeder. Tot hier toe
 „ is wel geen verwijt uwen lippen ont-
 „ gleden, maar ach, moet mij niet elke
 „ van uwe zuchten, elke van uwe tra-
 „ nen tot een bitter verwijt wezen?
 „ Almagtige, hoor, o hoor mijn ker-
 „ mend smeeken, roep ze te rug, deze
 „ smerten. Of zijn ze de boden van
 „ den dood, zal zijn lichaam tot de aar-
 „ de te rugge keeren? Verschriklijke be-
 „ kommering! o dan, o laat mij dan
 „ niet van hem worden afgescheiden!
 „ Laat mij, met hem, aan zijne zijde
 „ sterven. Neem mijne ziele eerst weg,
 „ opdat ik den stervenden niet aanschou-
 „ we. Ik hebbe eerst gezondigd. ” —

Eva

Eva zweeg nu , en weende troosteloos ,
aan des sluimerenden zijde.

Kain was uitgegaan naar het veld. De
tranen op zijne wangen waren opgedroogd.
In het henen gaan sprak hij : „ Ik moest
„ weenen bij het bed van mijnen Vader ,
„ zijne zuchten en zijne woorden sne-
„ den mij door de ziele. Maar — hij
„ zal niet sterven , dat hope ik ! O God ,
„ laat dien geliefden niet sterven. Ja
„ weenen moest ik ! Gelijk mijn broe-
„ der kon ik niet weenen , neen zoo
„ verwijfd kon ik het niet. Zal men
„ ook nu zeggen , dat ik van eenen
„ ruwen imborst ben ? ook nu zeggen ,
„ dat ABEL zijnen vader meer beminde ,
„ om dat ik niet zoo als hij snikte ?
„ Ik bemin mijn Vader tederlijk , ge-
„ lijk hij , bemin ik hem. Maar ik kan
„ mijne tranen niet bevelen dat zij
„ vloeien. ”

ABEL doolde , vol weemoed , over
zijne weide , noch vloeiden de tranen
uit zijne oogen. Hij wierp zich op de
aarde , boog zijn voorhoofd laag neder ,
op de bloemen van het gras , dat zijne
tra

tranen bevochtigd hadden, en zoo bad hij tot den Heere.

„ Wees met nedrigen deemoed ver-
 „ heerlijk, gij, die, met oneindige
 „ goedheid en wijsheid, der ftervelingen
 „ lot beftiert. Ik verftoute mij, om uit
 „ dezen jammer tot u te smeeken: want
 „ gij hebt den zondaar veroorloofd tot
 „ u naar omhoog te zuchten. Dezen
 „ verzagtenden troost hebt gij ons ver-
 „ gunt in onze ellenden. 't Is waar-
 „ heid, ik kan niet verwachten, dat gij
 „ de wegen van uwe wijsheid zult ver-
 „ anderen, om te voldoen aan de wen-
 „ fchen van klagende wormen. Wijs en
 „ goed zijn uwe wegen, ô Heer! Al-
 „ leen kracht en vertroosting in mijne
 „ ellende is het, die ik van u smeekte.
 „ Maar, is het met de ontwerpen van uwe
 „ hooge wijsheid beftaanbaar, zoo fchenk
 „ ons — ô fchenk haar dan haren man;
 „ haar die troosteloos aan zijne zijde
 „ weent, fchenk haar hem weder, die
 „ lief en leed met haar deelt, en zijn
 „ leven met haar leven als in één vlocht.
 „ Schenk den jammerenden kinderen hun-

„ nen

„ nen dierbaren vader , verplaats het
„ oogenblik van zijnen dood , in af-
„ gelegen dagen. Uw wenk , ô Heer ,
„ gebiede ; en de knagende smerten zul-
„ len vlieden en blijdschap en verrukking
„ en stamelende dankzegging zullen , uit
„ de hutten der sterflijken , tot u opstij-
„ gen. Laat hem langer onder ons wande-
„ len , die ons het leven gaf ; langer on-
„ der ons uwe oneindige genade ver-
„ heerlijken ; langer noeh onze zonen en
„ dochteren , zijne stamelende naneven ,
„ van uwen lof onderrichten. Maar wil
„ uwe wijsheid , dat hij sterve , ô ver-
„ geef het dan aan mijne smerte , wan-
„ neer mijne onmagtige tonge hier stamelt
„ en mijn binnenste beeft , — zal mijn
„ vader sterven , ô sta hem dan bij in de
„ geduchte ure , wanneer zijn stof daar
„ henen valt ! ô vergeef ons dan ons jam-
„ meren en onze smerte , en zend ons
„ troost en kracht in onze ellenden ne-
„ der. Verlaat ons niet in onze smerten.
„ Ondersteun ons , dat wij onder onze
„ jammeren niet bezwijken , maar , ook in
„ onze ellende , uwe wijsheid loven. ”

Zoo bad ABEL in diepen deemoed op
de

de aarde neergebogen. Nu hoorde hij geruisch, en zoete lentegeuren vervulden alles om hem henen. Hij hief zijn hoofd op van de aarde, en een der beschermengelen stond voor hem, in hemelsche schoonheid. Hij droeg een krans van rozen om zijn hoofd, zijne lachjes waren lieflijk, gelijk het morgenrood in de lente, en hij sprak met eene lieflijkvloeiende stemme: „ Vriend, de Heer heeft uwe
 „ gebeden vernomen en mij bevolen een
 „ grover lichaam aan te nemen, opdat
 „ ik u troost en hulp in uwe droevenis
 „ zou toebrengen. De eeuwige wijsheid,
 „ die altijd waakt voor het welzijn van
 „ ieder schepfel; die gelijke zorg draagt
 „ voor den kruipenden worm en voor
 „ den vlammden Engel, die heeft goediglijk aan de aarde bevolen, dat zij
 „ heelende middelen uit haren schoot
 „ late te voorschijn bloeien, tot troost
 „ voor hare bewoonders, wier lichaam
 „ thans open staat voor smerten, en voor
 „ de nadeelige invloeden, die de natuur
 „ na den vloek, rondom hen uitdampst,
 „ om hen bij trappen ten bederve te
 „ brengen. Zie, Vriend! neem deze
 „ bloe-

„ bloemen en kruiden, zij behooren,
„ mede onder deze heelende middelen.
„ Ga heen, kook ze in klaar water uit
„ de bron, en breng in dien drank ge-
„ zondheid aan uwen Vader.”

Toen gaf de Engel hem de bloemen en kruiden en hij verdween. Daar stond ABEL nu, vervuld met onuitsprekelijke verrukkingen. „ O God, ” zoo riep hij „ wie ben ik, ik zondaar in dit stof, „ dat gij mijn smeeken zoo genadig hooren wilt. Hoe kan een sterfeling u „ danken? Hoe kan hij u, waardig uwe „ oneindige genade prijzen? Dat kan de „ sterfeling niet; ach daar toe heeft de „ lofzang der Engelen geen vermogen.” Hij ijlde met haast, daar hem de blijfchap vleugels gaf, naar zijne hutte, en bereidde, met finachtend ongeduld, den genezenden drank. Toen liep hij in de hut van zijnen Vader, waar Eva zat te fchreien, aan zijne legerftede, en Thirza en Mehala ftonden aan hare zijde. Zij zagen met verbaasdheid zijnen haastenden ijver, de vreugde in zijne oogen en de lachjes op zijne wangen. Toen fprak hij „ Geliefden, looft den Heer, droogt de „ tra-

„ tranen van droefheid uit uwe oogen :
 „ de Heer heeft ons gebed verhoord ,
 „ hij heeft ons uitgered. Mij is een
 „ Engel verschenen , toen ik bad in de
 „ weide. Hij gaf mij kruiden die een
 „ heelend vermogen hebben : kook ze
 „ in zuiver water , zoo beval hij mij ,
 „ en geef in dien drank gezondheid aan
 „ uwen vader ? ” Met opgetogene verba-
 zing hoorden zij zijne reden , en lof en
 dank vloede van hare lippen. Naauw-
 lijks had de Vader den geurigen drank
 genomen , of aanstonds richtte hij zich op
 in zijn leger , en dankte met hartgron-
 dige aandacht den Heere. Toen nam hij
 de hand van zijnen zoon , drukte die
 tederlijk aan zijne wangen ; besproeide die
 met zijne tranen , en sprak : „ O mijn
 „ zoon , mijn zoon , ik zegene u , u
 „ door wien de Heer mij hulpe wil
 „ toezenden , wiens reine deugd den
 „ Heere welgevalt , en wiens gebed hij
 „ zoo genadig verhoort , ik zegene u.
 „ Ook Eva en hare dochters kwamen en
 „ omhelsden hem , door wien de Heer
 „ had uitgeholpen. ”

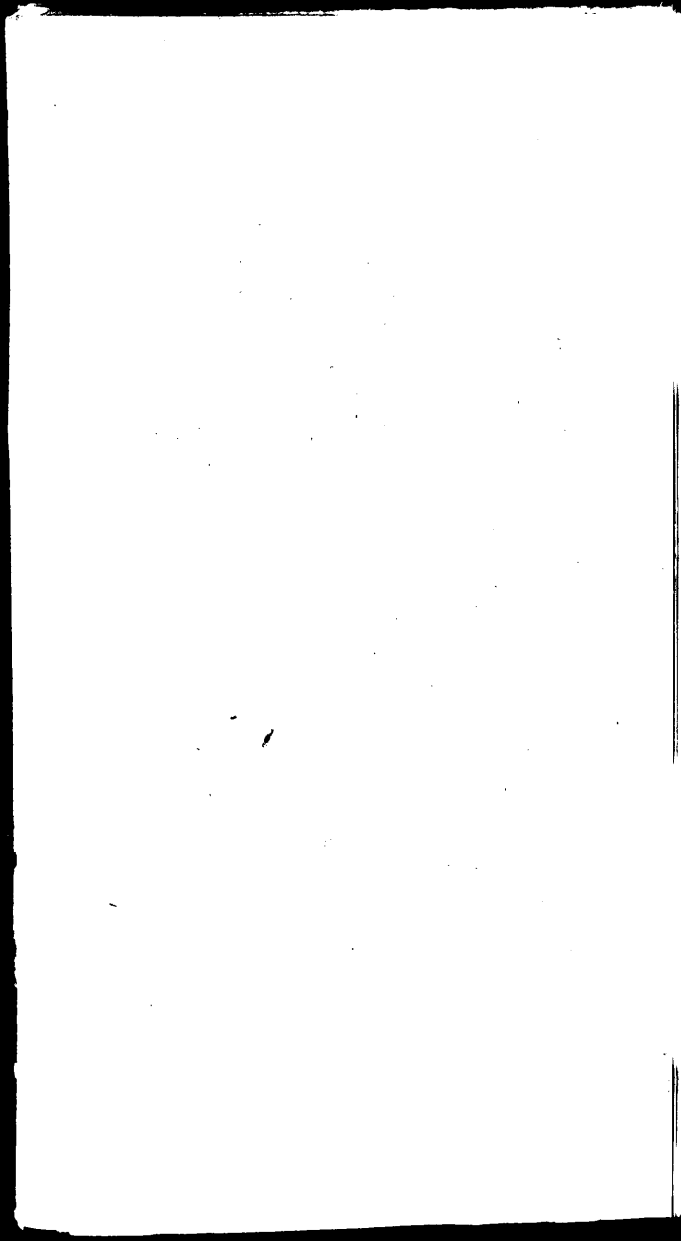
Toen zij hem dus omhelsden , kwam

Kain

DE DOOD VAN ABEL III^{de} ZANG.

O mijn zoon, mijn zoon, ik zegene u, u door wien
de Heer mij hulpe heeft willen toezenden. Bl. 106.

Kain van het veld te rugge. „ Angstige
„ zorgen kwellen mij, ” zoo hief hij
aan te spreken, „ laat mij gaan naar
„ mijns vaders hutte, mogelijk heeft
„ men mijne hulpe noodig; mischien
„ sterft hij, en hoore ik ellendige den
„ laatsten zegen niet van zijne lippen.”
Zoo ijlde hij uit het veld te rugge. Hij
zag, met verwondering, de blijdschap en
de tedere omhelzingen, en hoorde hoe
de Vader zijnen Zoon zegende. En nu
liep hem Mehala verheugd te gemoete,
zij omhelsde hem, en gaf hem bericht,
hoe de Heere door ABEL redding had
toegezonden. Kain trad naar het bed van
zijnen Vader, kuschte zijne hand en
zeide: „ Wees gegroet, mijn Vader!
„ Geloofd zij de Heer, die u ons we-
„ derfschenkt. Maar, mijn Vader, hebt
„ gij geenen zegen voor mij? Hem hebt
„ gij gezegend, door wien u de Heer
„ heeft uitgeholpen. Zegen mij, mijn
„ Vader! Ik ben uw eerstgeborene.”
Adam zag hem vriendelijk aan; drukte
de hand van zijnen Zoon in de zijne
en zeide, „ o Kain, Kain, ik zegene u
„ — Gij, die de eerste zijt uit mijne
„ len

„ lendenen. De Heer zij u genadig!
„ Vrede wone altijd in uw harte en on-
„ gestoorde ruste in uwe ziele.” Kain
ging nu tot zijnen broeder, omhelsde hem
(hoe kon hij anders, daar ze hem allen
in zoete verrukking omhelsd hadden!)
en nu ging hij uit de hutte, sloop,
ter zijde, in den lommer van een woud,
stond daar zwaarmoedig stil, en zeide:
„ Ruste in de ziele — hoe is dat mo-
„ gelijk — kan ik gerust wezen? Moest
„ ik niet om den zegen bidden, die hem
„ ongevraagd van de lippen vloeide, toen
„ hij mijnen broeder zegende? Ja, ik
„ ben zijn eerstgeborene! Een schoon
„ voorrecht. Ik ellendige? Mijn voor-
„ recht bestaat in de grootste mate van
„ ellende en in verachting. Door hem
„ heeft de Heer geholpen, hem mag
„ geen middel ontbreken, om hem de
„ voorste plaats in de algemeene liefde
„ te verwerven. Zouden zij mij achten,
„ mij, dien de Heer niet acht, en dien
„ de Engelen niet achten? Aan mij ver-
„ schijnen zij niet: met verachting gaan
„ ze mij verbij. Wanneer ik, op het
„ veld, mijn lichaam met zwaren arbeid
„ ver-

„ vermoeie , zoodat mij het zweet af-
 „ vloeit van mijn verschroeid aangezicht;
 „ dan gaan ze mij met verachting ver-
 „ bij , om hem te zoeken , die met
 „ zijne zachte handjes bloemen vlecht;
 „ of bij zijne schapen ledig staat ; of,
 „ uit den overvloed van zijne weekhar-
 „ tigheid , eenige tranen stort , omdat , ter
 „ plaatze daar de zon ondergaat , de wol-
 „ ken rood zijn , of omdat de daauw-
 „ droppels op gekleurde bloemen schit-
 „ teren. Wee mij , dat ik de eerstge-
 „ borene ben ! Want , zoo het schijnt ,
 „ zal de vloek , of althans deszelfs grootfte
 „ deel , alleen dien treffen. Voor hem
 „ lacht de geheele natuur. Ik alleen eet
 „ mijn brood in het zweet van mijn
 „ aangezicht , ik alleen ben ellendig ! ”
 Zoo doolde hij in zwarte , zwaarmoedige
 overdenkingen door de bosfchen.

De zon ging onder achter het azuur-
 blaauwe gebergte , en froomde het avond-
 rood in de gloeiende wolken. Toen
 fprak Adam : „ De zon wijkt achter de
 „ bergen : ik zal uitgaan in de groente
 „ voor de hutte ; ik zal uitgaan eer noch
 „ de dag ten einde loopt , en den

F

„ Hee-

„ Heere loven die mij geholpen heeft. ”
 En nu stond hij van zijn leger op. Jeugdelijke krachten waren in zijne leden terug gekomen , en Eva en hare dochters geleidden hem in de groente voor de hutte. De avondzon lachte heerlijk over de landstreek. Adam knielde neder , overzag , met verrukte oogen het zagtverlichte veld , en sprak met diepen eerbied :

„ Heer , Almagtige , hier lig ik weder
 „ voor uw aangezicht , en love uwe
 „ oneindige goedheid. Waar zijt gij ,
 „ gij smerten ? Gij hebt mijne beenderen doorwoeld , gij hebt als vuur mijne ingewanden gezengd. Maar , in het midden van uwe woede , beurde zich miene ziele op en zij hoopte op den Heere. Toen hoorde de Heere ons gebed , en zag gunstig uit den hemel op mij neder. De smerten woedden nu niet langer , en vrolijkheid en kracht kwamen terug in mijne beenderen. Tot noch toe mogt de dood mij niet in 't stof nederleggen. Ik mag u noch loven in dit sterflijk lichaam ; noch meer wonderen van de oneindige genade genieten , die gij aan menschen
 „ in

„ in dit stof vergunnen wilt. O ik zal
 „ u loven, Oneindige, van dat de daauw
 „ in den vroegen dageraad het aardrijk
 „ bevochtigd, tot dat de maan des avonds
 „ den hemel verlicht. Uit dit bekleed-
 „ fel van stof, zal mijne ziel lof en dank
 „ tot u op stamelen, tot dat deze lee-
 „ men hutte in een zal vallen. Dan,
 „ o oneindig Goede, dan zal zij zege-
 „ vierend boven het stof zweven, — zij,
 „ de ziel van den zondaar — en leven
 „ en uwe heerlijkheid aanschouwen. Gij
 „ vlamme Engelen, ziet neder op
 „ de woning der zondaren, op de wo-
 „ ning des doods, op deze aarde [hare
 „ bergen schudden, en hare lente ver-
 „ dorde, toen de zondaar viel, toen gij
 „ uwe aangezichten van ons wegwendet]
 „ zij is, zij is het schoutoneel zijner
 „ oneindige goedheid. Ziet neder en
 „ looft haren Maker op eene wijze hem
 „ meer waardig, dan wij zulks doen
 „ kunnen, in heilige verrukking. De
 „ mensch — Ach! hij kan zijne ver-
 „ stomming alleen uitweenen, alleen uit-
 „ stamelen. Ik groet u weder, lieflijke
 „ zonne; noch eer gij ondergaat groet
 „ ik u. Uw morgenstraal blonk op ach-

„ ter de cederen , en ik lag in mijne
„ smerten te jammeren. Uw avondglans
„ blinkt om hoog achter de bergen , en
„ neergeknield dank ik den Heer , die
„ mij heeft uitgeholpen — die mij noch
„ eer gij ondergaat , heeft uitgeholpen.
„ Ik groet u , gij hooge bergen , gij heu-
„ velen die verstrooid ligt over de vel-
„ den , ik groet u ! mijn oog zal u noch
„ in het morgen- en avondrood zien blin-
„ ken. Ik groet u , lofzingerende vogels , uw
„ gezang zal mijn oor noch freelen , en
„ mijn hart in den vroegen morgen tot
„ den lof van God verwekken. Ik groet
„ u , gij ruifchende beken , mijne leden
„ zullen rusten aan uwe bebloemde oeve-
„ ren , daar uw zacht geruisch eene ver-
„ kwikkelijke sluimering tot mij lokt. En
„ gij , gij wouden , gij bosfchen , gij
„ fchaduwrijke ftruiken , in uwen lommer
„ zal ik weder wandelen. Wanneer ik
„ in ernftige overdenkingen eenzaam daar
„ henen trede , dan zal uwe koelte mij
„ noch verkwikken. Ik groet u , o fchoo-
„ ne natuur ! De Heer , de Heer zij ge-
„ loofd ! Hij heeft de smerten van mij
„ te rug geroepen , en mijn zwak lichaam

„ On-

„ ondersteund , op dat het niet bezwijken
„ mogte ”.

Zoo loofde de vader der menschen den Heer. De stille natuur schein eerbied aan zijn gebed toe te dragen , en de schefelen begroetten hem in het leven te rugge. De zon schoot hare laatste lieve stralen door de velden , en zonk nu achter de bergen. De bloemen deelden geuren mede aan de jonge winden , om hem met dezelve te verkwikken , en de vogelen zongen lieflijk om hem henen , en huppelden op de takken. Nu kwamen Kain en HABEL in het veld , en zagen met blijde verrukkingen hunnen weergefchonen vader. Hij stond op van zijn gebed , omarmde zijne huisvrouw en zijne kinderen : vreugdetranen ontvloeiden hunnen oogen en hij trad te rug in zijne hutte. Toen sprak HABEL tot Kain ,

„ mijn geliefde , laat ons den Heere dan-
„ ken , dat hij ons smeeken verhoord
„ en ons onzen waarden Vader weder-
„ schenkt. Ik zal tot mijnen altaar
„ gaan , terwijl de maan opgaat , en het
„ jongste van mijne lammeren den Heere
„ opofferen. Wilt gij , mijn geliefde

„ ook niet uw offer op uwen altaar den
„ Heere ontsteken ”?

Kain keek hem zijlings aan en zeide,
„ ik zal ook naar mijnen altaar gaan en
„ den Heere offeren, van het gene het
„ armoedige veld mij kon opleveren ”.
Vriendelijk gaf hem HABEL ten antwoord:

„ mijn geliefde, de Heer ziet weinig op
„ het lam, dat voor hem brandt, weinig
„ op de vruchten des velds, die de vlam-
„ men verteren, zoo er maar zuivere
„ godvrucht vlamt in het harte van hun,
„ die hem offeren ”.

Toen voerde hun Kain wederom te
gemoete: „ ja schielijk zal vuur van den
„ hemel komen en uw offer verteren,
„ want door uwe hand heeft de Heer
„ hulpe gezonden, maar mij gewaardigt
„ hij niet aan te zien. Maar ik zal
„ henen gaan en offeren. Ware dank-
„ baarheid flakkert in mijn harte. De
„ wedergefchonken vader is mij zoo dier-
„ baar als u. De Heer handele met mij
„ ellendigen naar zijn welgevallen ”.

HABEL viel zijnen broeder tederlijk
om den hals en zeide: „ Ach mijn Broe-
„ der, zou zich de gramstorigheid in
uwen

„ uwen boezem vestigen , omdat de
 „ Heer , door mijne hand , geholpen
 „ heeft? Heeft hij genadiglijk door mijne
 „ hand geholpen , die hulp heeft hij ons
 „ allen bewezen. O mijn geliefde , leg
 „ die verdrietelijkheid af. De Heer die
 „ ons binnenste ziet , ziet dat onbillijk
 „ ongenoegen , hij kent dat heimelijk
 „ morren. Bemijn mij , gelijk ik u bemijn.
 „ Ga heen en offer ! Maar , o laat niets ,
 „ laat geene onzuivere hartstocht uwe
 „ godsdienst oefening bevleken. Dan zal
 „ de Heer genadiglijk uwe lof- en dank-
 „ zegging aannemen en u van zijn troon
 „ zegenen ”.

Kain antwoordde hem niet , maar ging
 henen naar het veld. Zijn broeder zag
 hem bekommerd na , en toen ging hij
 naar zijne weide. Elk trad naar zijnen
 altaar. HABEL slachtte het schoonste van
 zijne lammeren , leide het op den altaar ,
 bestrooide het met welriekende kruiden
 en bloemen , en stak zijn offer aan. Toen
 knielde hij , vol heiligen eerbied , voor
 den altaar neder en offerde uit een rein
 harte den Heere lof- en dankzegging. On-
 dertusfchen steeg de offervlam , in het

donkere van den nacht, hoog naar boven. De Heer had de winden bevolen te rusten, en de landstreek bevel gegeven, om de plechtigheid met statelijke stilte te vieren, want het offer was hem aangenaam.

Kain leide van de vruchten des velds op zijnen altaar, ontstak zijn offer, en knielde neder. Schielijk ontstond er een angstig gezuis door de boschen, en een wervelwind begon luid te huilen, waaide het offer weg en omringde den ellendigen met vlam en rook. Hij beefde van den altaar te rugge. Toen liet zich een vreeslijke stem, in de schrikverwekkende duisternis van den nacht, hooren, ze zeide „ waarom beeft gij en waarom „ toont zich de ontzetting op uw aangezicht? Zoo gij u betert, zoo zal „ ik uwe zonden vergeven. Zoo gij u „ niet betert, dan zal verwijtende zonde „ en hare straffe voor uwe hutte wonen. „ Waarom haat gij uwen broeder? Waarom „ om vervolgt gij dien vromen, die u „ lief heeft, en u eert als zijnen eerstgeborenen? ” Nu zweeg de stemme en Kain trad bevende en sidderende weg van den

den altaar en ging in den donkeren nacht te rugge. De woelende wind joeg hem den stinkenden offerrook na. Zijn hart beefde en het klamme zweet vloot van zijn lichaam neder. Hij zag ter zijde en ver over het veld, ontdekte hij de offervlam van zijnen broeder, die met zachte golvingen in de duisternis opsteeg naar den hemel. Hij wendde zijn aangezicht vol wanhoop weg en zijne bevende lippen zeiden: „ Daar — daar offert
„ de lieveling! och ik kan het gezicht
„ niet uitstaan! Zoo ik het noch eens
„ aanzag, dan zou een helle in mijn
„ binnenste branden, — ik zou hem
„ met bevende lippen vervloeken. Ver-
„ rotting, dood waar moet ik u vinden?
„ Dat mij alle ellenden teffens overval-
„ len! O Vader, Vader, dat gij gezondigd
„ hebt! Zal ik henen gaan en mij aan
„ u vertoonen, met deze bleeke wanhoop
„ op mijn aangezicht, opdat gij mijne
„ uiterste ellende zien moogt; opdat gij de
„ ellende van uwe nakomelingschap recht
„ moogt gevoelen? Neen wees ellendig,
„ maar wreek u niet aan uwen Vader.

„ In kouden schrik zou hij ter neder-
 „ zinken , en die vertooning zou alleen
 „ mijne onheilen vermeederen. Ja , op
 „ mij rust des Heeren toorn , vloek ,
 „ verachting ! Ik ben het ellendigste schep-
 „ sel dat den aardbodem bewoont. De
 „ dieren des velds , de kruipende wor-
 „ men in den grond zijn mij benijdens-
 „ waardig. O God , Ontfermer , indien
 „ gij anders , o rechtvaardige God , mijn
 „ ontfermer zijn kunt , giet van uwen
 „ toorn niet meer uit over mij , of —
 „ o laat mij vergaan. — maar — Gij
 „ verwoedde ellendeling — wanneer gij
 „ u betert dan zal hij u uwe zonden
 „ vergeven : verkies vergiffenis of ellen-
 „ de , onuitsprekelijke eeuwige ellende !
 „ Ja ik heb gezondigd , ja zij stijgen mij
 „ boven het hoofd , mijne zonden , en
 „ vorderen wrake van u , o Rechtvaar-
 „ dige. Hoe billijk is uwe wrake ! Hoe
 „ meer men van de volmaaktheid en van
 „ het goede verwijdert is , hoe ellendi-
 „ ger men wordt. Daarom ben ik zoo
 „ ellendig. O ik wil van mijne booze
 „ wegen te rugge keeren ! Laat deze
 „ mij-

„ mijne misdaaden van voor uwe oogen
„ verzwinden, deze zwarte misdaden die
„ mij aanklagen. Erbarm u, o God,
„ erbarm u! verzacht mijne ellenden,
„ of vernietig mij.”

D E

D O O D V A N A B E L.

VIERDE ZANG.

De nachtdaauw daalde noch neder, de
fluimerende vogelen zwegen noch, de
nacht rustte noch in het dal en bleeke
schemering op de toppen der bergen,
toen ging Kain reeds zwaarmoedig uit
zijne hutte. Mehala had, in de uren van
den nacht, onkundig dat hij haar beluisterde,
over hem geweend, en met wringende
handen voor hem gebeden. Toen ging hij
uit zijne hutte, en morde aldus bij zich
zelven (zijne stemme klonk, in den eenzamen
stillen morgen, als een verre donder) „
Hatelijke nacht welke
„ zwarte beelden zweven om mij henen.
„ Verschrikking op verschrikking! Even-
„ wel was zoo aanstonds mijne verbeelding
„ ding wat in rust, de droomen waren
„ ge-

„ geweken , en ik lag gerust te fluime-
 „ ren toen mij uw fnikken en jammeren
 „ wekte. Ha! moet ik dan alleen wak-
 „ ker worden , om op nieuw ellendig te
 „ wezen. Mag ik dan zelfs niet een
 „ enkel uurtje ruste over behouden? Wat
 „ weende zij? over mij! En noch weet
 „ zij niet hoe mijn offer verworpen is.
 „ O dat weenen , dat zuchten over mij ,
 „ dat jammeren , ik kan het niet ver-
 „ dragen , het heeft mij nu reeds de
 „ ruste voor den nakenden dag ontno-
 „ men! Goedkeurende , toejuichende lach-
 „ jes verzellen altijd elke , zelfs de al-
 „ lerminste , daad van mijnen broeder ,
 „ terwijl angstvallige treurigheid mij aan
 „ alle plaatsen vervolgt. Mehala ik be-
 „ minne u , gelijk mij zelven beminne
 „ ik u ! o waarom moet gij mij de
 „ weinige oogenblikken van mijne ruste
 „ verbitteren”.

Hij stond onder de struiken die van
 eene rots overhingen. „ O zoete slaap ”
 zoo sprak hij , „ ontzeg mij uwe hulp ,
 „ uwe verkwikking niet ! Wat ben ik
 „ ongelukkig ! Uitgeput van krachten
 „ zocht ik u in mijne hutte , en

„ naauwlijks hebt gij uwe vleugels over
 „ mij uitgebreid, of aanstonds moest mij
 „ het geluid van weeklagten wederom
 „ wekken. Maar hier, hier zal niemand
 „ mij storen, zoo niet de levenlooze
 „ natuur mij zelfs in mijne rusturen
 „ vervolgt. Vergun het mij, aarde, die
 „ federt uwe al te geftrenge vervloeking
 „ mij zoo harden arbeid afeischt —
 „ arbeid die mij noch daar en boven
 „ het leven verlengt, opdat ik te meer-
 „ der ellendig worde — vergun mij
 „ thans ten minften eenige oogenblikken
 „ ruste! Dat verzoek zult gij mij toch
 „ niet weigeren.” Zoo sprak hij, en
 hij leide zich neder, op het dampende
 gras, en kort daarop bedekte hem de
 slaap met zijne donkere vleugelen.

Anamelech was zijnen eenzamen voet-
 stap gevolgd en stond nu nevens hem.
 „ Een diepe slaap”, dus zeide hij, „ heeft
 „ zich over zijne oogen uitgebreid, ik zal
 „ mij aan zijne zijde leggen en droo-
 „ men in zijne verbeeldingkracht schil-
 „ deren, die mijn voornemen bevorde-
 „ ren. Vernuft, en gij, o verbeelding-
 „ kracht staat mij nu bij, met al uw
 „ ver-

„vermogen, zoekt elk beeld op, dat
„meewerkt, om den knagenden nijd, den
„brullenden toorn en alle kwellende
„hartstochten, tot een schriklijkwoedend
„oproer, in zijne ziele te doen opdon-
„deren”. Zoo sprak de verworpene,
en hij voegde zich aan Kains zijde. Toen
hij zich nederleide ontstondt er een
woest geruisch, door de toppen der boo-
men; een brullende wind doorwoelde de
wouden en sloeg de hairlokken om Kains
voorhoofd en wangen. Maar te vergeefsch
huilden de boschen, te vergeefsch floegen
zich zijne hairlokken om zijn voorhoofd
en wangen: de slaap lag te zwaar op
zijne oogen.

De droomende zag nu een wijduitge-
strekt veld, doorzaaid met eenzame hut-
ten, waarin eenvoudige armoede woon-
de; en zijne zonen en hunne kinderen,
over het veld verstrooid, kreunden zich
niet aan de heete middagzon, wier bran-
dende stralen zij op hunnen bruinen rug
wecromme kaatsten. Met afmattenden ar-
beid verzamelden zij de vruchten des
lands tot hun onderhoud; of zij bereiden
den ruwen grond, tot het ontvangen van
nieuw

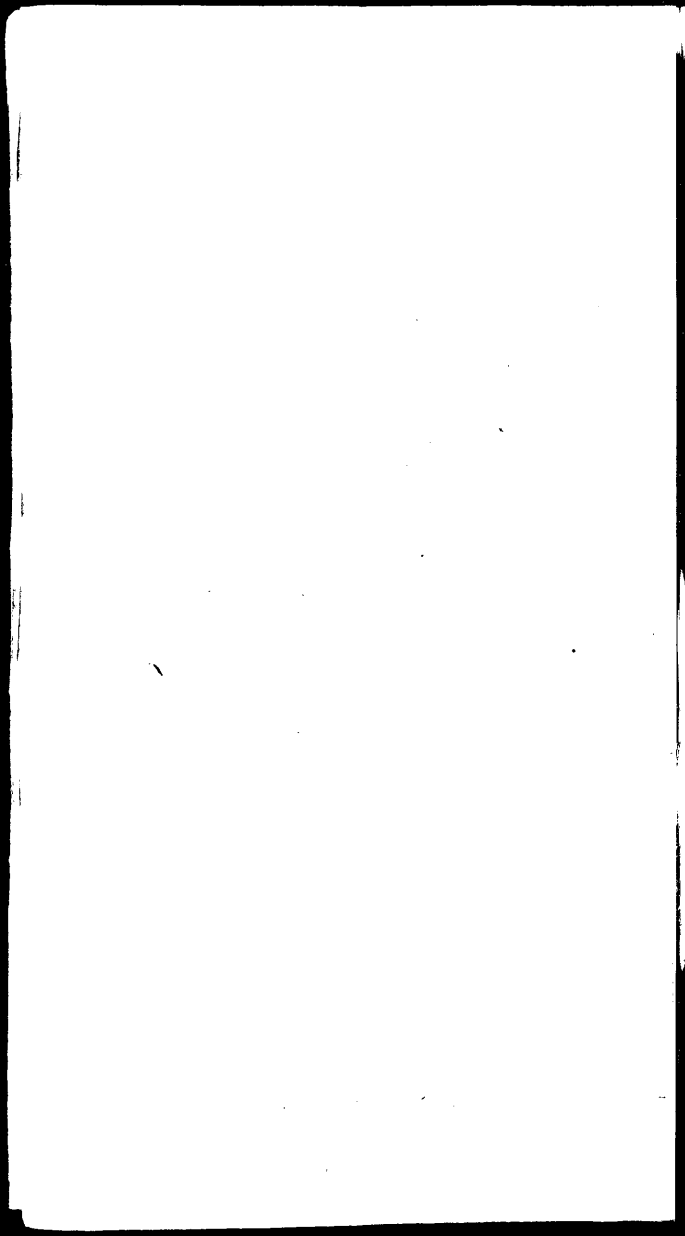
nieuwe zaden; of zij, reten krom voor-
 overgebogen, met gewondde handen, het
 doornig onkruid uit, dat zich om hunne
 veldvruchten slingerde en aan het zelve,
 met heeten honger, de voedende sappen
 ontroofde; terwijl hunne vrouwen, in de
 hutten, de armoedige huishouding waarna-
 men, of voor den soberen maaltijd zorge
 droegen. Eliël, de eerste van zijne zoon-
 en (de droomende kende hem aan
 zijn gelaat en aan zijne gebaarden)
 kwam met eenen neerdrukkenden last
 van het veld aangewaggeld, moedeloos
 hief hij den last van zijne schouderen,
 en hij ging op den zelve onmagtig ne-
 derzitten. „Hoe ellendig is dit leven”,
 zoo klaagde hij, terwijl de adem hem
 kort en moeilijk te halen viel, „— hoe
 „ vol moeite is het en bezwaren! Hoe
 „ zwaar ligt de vloek op Kains zonen!
 „ Heeft hij, die deze aarde schiep, haar
 „ na zijne vervloeking geheel en al uit
 „ zijne oogen verbannen? Of moet mis-
 „ schien de vloek alleen de kinderen
 „ van den eerstgeborenen treffen? Daar,
 „ in gindsche beemden, die Habels zoon-
 „ nen bewonen (zij hebben ons uit die
 „ aan-

DE DOOD VAN ABEL IV^{de} ZANG.

De onschuldige zank voor hem neder, met den verpletterden schedel; zag hem noch eens aan, met de teekens van vergiffenis in de oogen — en stierf.

Bl. 133

„ aangename oorden verdrongen en ons
„ veroorloofd in wildernissen te wonen)
„ daar waar zij in wellustige schaduwen
„ hun verblijf houden schijnt de natuur elke
„ van hare schoonheden, alleen aan hunne
„ weeklijke traagheid, ten beste te geven.
„ Alle troost des levens, alle zoete ver-
„ kwikkingen zijn tot die wellustige
„ overgegaan; bij ons is niets anders dan
„ armoede en zware vermoeijng en el-
„ lende overgebleven”. Nu waggelde
Eliël, met den last op zijnen schouder,
naar zijne hutte. — De droomende zag,
aan den anderen kant van het veld,
eene bloemrijken grond. Klare bronnen
slingerden zich, in eene bochtigen loop,
door donkere schaduw van gewelfde
wouden. Vaak ruischten zij langs groene
prieelen; vaak tuschen lange reien van
boomen. In hunne gladde vloedspie-
gelden zich bloesems en vruchten, met
veelverscheidene schoonheden; vaak lie-
pen zij langs bloemrijke oevers samen
in stille beschaduwde vijvers. Hier speelden
koele winden door bevende citroenbosch-
jes, en daar spréidde het vijgenwoud
zijn breeden lomper over de bloemen.

Zoo

Zoo schoon was Tempe nooit, noch Gnidus, waar de tempel van Venus stond op blinkende zuilen. Want daar heeft de fabel geheerscht met alles wat haar volgde. Sneewitte kudden doolden, door het lange gras, en scheerden de geurige bloemen, terwijl de tedere herder, met bloemen bekransd, het schoonogde meisje, dat half in de schaduwe lag, een zoet liedje zong. Elders zaten, in een hooggewelfd prieel, jongelingen en meisjes, schoon gelijk engelen, bij elkander. Daar liepen zoete dranken in de drinkschale, en goudgele vruchten blonken op de tafel, die bestrooid was met bloemen, terwijl lieve stemmen en verrukkelijke speeltuigen wijd in 't ronde klonken. Uit hun midden stond een jongeling op. „Wees „gezegend, mijne geliefden,“ zoo sprak hij, „wees gezegend, en wend uw oor „tot mij. De natuur lacht ons vriendelijk „toe, en heeft wel alle hare schoon- „heden in onze woning verzameld, maar „zij vordert evenwel zorg en arbeid; „arbeid die al te vermoeijend voor ons „is, die zich tot zachter bezigheden „geschikt hebben. Het veld te bouwen „ is

is te smertelijk voor de hand, die gewoon is de zachte snaren der harp te roeren. Het valt voor het tederlokkige hoofd, dat anders, met bloemen bekranst, in koele lommer rust, moeilijk, de hitte der zon te gevoelen. Geliefden, ik zal u eene gedachte vertrouwen, ik denk dat ze mij door eenen Engel is ingefluisterd. Laat ons, wanneer de donkere nacht daar is, uitgaan naar het veld, waar de akkerlieden wonen, en wanneer zij, van den harden arbeid vermoeid, in diepen slaap liggen, hen in hunne hutten overvallen en binden, en hen dan gevangen naar onze woningen voeren, opdat hunne mannen voor ons gedienschtig den arbeid des velds verrichten, en hunne vrouwen en dochters, u, lieve meisjes, in uwe vertrekken dienen. Maar des nachts: — wij zijn in aantal wel sterker dan zij, maar best is het toch gevaarlijke gevechten te vermijden.” Zoo sprak de jongeling, en de toejuichende schaar klapte hem vrolijk toe in de handen. Nu zag de droomende de duisternis van den nacht. Hij hoorde het geluid van den schrik en het gejammer

mer en de triumf, onder een gemengd, uit de hutten voordkomen, die ter lichterlaai hoog in de lucht opvlamden, en de rotfen en velden verlichten. Bij het licht van deze vlammen, zag hij zijne gebondene zonen en derzelve vrouwen en dochters wegvoeren, voor de kinderen van HABEL henen, gelijk eene blattende kudde van bevroesde lammeren.

Zoo droomde Kain. Hij lag nog in zijn slaap te beven, als HABEL, die hem, onder het bosch, dat van de uitstekende rots overhing, gevonden had, voor hem stond. Hij zag, met oogen vol liefde, op hem neder, en sprak met zijne gewoone zagte vriendlijkheid: „ Och of gij haast
„ ontwaakte, mijn Broeder, op dat mijn
„ liefdevol hart u zijne aandoeningen
„ uitdrukken; op dat ik u liefderijk
„ omhelzen mogt. Maar, stil, mijn ver-
„ langen, stil, gij winden, in het bijge-
„ legen woud! Zingt niet te dicht hier
„ bij, gij vogelen, dat de verwikkende
„ ruste hem niet verlate, zoo zijne
„ vermocide leden haren invloed noodig
„ hebben. Maar — hoe bleek ligt hij
„ daar — hoe onrustig! De gramfchap
„ is op zijn voorhoofd geteekend! Waar-
„ om

om ontrust gij hem, ontstellende droomen! Laat zijne ziel in ruste, komt, gij aangename beelden van zoete huiselijke bezigheid en tedere omhelzing, schildert u voor zijnen geest. Dat alles, wat schoon en bevallig in de natuur is, zijne verbeelding met aangename verrukkingen vervulle; dat zij hem toelache, gelijk een lieve lentedag. Dat de blijdschap leve op zijn aangezicht, en zoo ras hij wakker wordt vrolijke lofgezangen van zijne lippen vloeien". Zoo sprak hij en hij zag het oogen vol liefde, en met eene onrustige verwachting op zijnen broeder neder.

Gelijk een geduchte leeuw, die in de schaduw van eene rots nederligt [de bange wandelaar gaat hem zagtkens verbij, want het gevaar dreigt uit de manen, die zich om zijnen halze krullen] gelijk deze, wanneer hij plotsling de diepe wonde van eenen snellen pijl in zijne buis gewaar wordt, met vreeslijk geweld schielijk opspringt, en in razende woede naar zijnen vijand zoekt, en een onschuldig kind verscheurt, dat kort bij hem

hem in het gras met bloemen speelt ,
 even zoo sprong Kain plotsling uit zijnen
 slaap op , met vonkende oogten , en op zijn
 aangezicht zat de razende gramfchap ge-
 lijk een zwart onweder. Hij fampste met
 zijnen voet op de aarde. „ Open u ,
 „ gij aarde ” , zoo riep hij „ en ver-
 „ flind mij , verzwelg mij diep in den
 „ afgrond. Ik ben ellendig , en , o ver-
 „ fchriklijk gezicht ! mijne kinderen zijn
 „ ellendig. Maar gij opent u niet. Te
 „ vergeeffch fmeek ik u. Hij , de Almag-
 „ tige Wreeker , zal het u verbieden. Ik
 „ moet ellendig zijn , dat wil hij. Hij
 „ wil mij met alle verfchrikkingen ver-
 „ volgen , daarom trekt hij den voorhang
 „ open en hij doet mij uitzien in de
 „ toekomstige helle. Vervloekt , vervloekt
 „ zij dat rampzalig uur , waarin mij mijne
 „ moeder met fmerte baarde ! Vervloekt
 „ de plaats waar zij in barensweën ne-
 „ derzank. Wat uit dien grond opfpruit
 „ dat verdorre , wie daar planten wil
 „ die geve zijn zaad en zijne moeite
 „ verloren , en wie dezelve voorbijgaat ,
 „ dien moge verfchrikking door de been-
 „ deren fidden ” .

Zoo

Zoo vloekte de ellendige, toen Habel, bleek als in het sterfuur, met waggelende schreden nader kwam: „mijn lieve” zoo stamelde hij, „maar neen — o — ik beef — een van de verworpene rebellen, die Gods donder uit den hemel wierp, heeft zijn gestalte aangenomen, om onder dezelve God te lasteren. Waar is mijn broeder? och ik vliede! Waar zijt gij mijn broeder, dat ik u zegene?

„Hier is hij,” zoo antwoorde Kain met eene donderende stemme, „gij, lachende lieveling van den eeuwigen Wrecker en van de geheele natuur, met uwe vreugdetranen: gij wiens adderengebroid eens alleen in de wereld gelukkig zal wezen! Alleen — en waarom niet? Billijk moest de moeder eenen voorbrengen, die voor de gezegende schaar dienstvaardige opwachters teelde; lastdieren, opdat die tedere gestellen hunne krachten, die aan den wellust waren toegewijd, niet in moeilijken arbeid verteerden. Och! eene helle flakkert mij in den boezem met alle hare kwalen.

„Kain,

„ Kain, mijn broeder, ” sprak HABEL,
bange ontzetting en tedere liefde stonden
hem op het aangezicht geteekend, „ welk
„ een hatelijke droom heeft u bedrogen?
„ Mijn geliefde, ik kwam met het mor-
„ genrood om u te zoeken, om u te
„ omhelzen, om u met den komenden
„ dag te zegenen. Maar — o welk een
„ onweder woedt om u henen! Hoe
„ onvriendelijk ontvangt gij mijne teder-
„ hartige liefde! Wanneer, ach! wanneer
„ zullen eens die zalige dagen, die dagen
„ vol onuitsprekelijke blijdschap over ons
„ opgaan, waarin het vrede onder ons
„ zal wezen, waarin stille onberoerde
„ liefde de zachte zieleruste en de lachen-
„ de vrolijkheid wederom onder ons zal
„ doen opleven; die dagen, welke de be-
„ kommerde Vader, zoo wel met smach-
„ tend verlangen te gemoete zucht, als
„ de tederhartige moeder. O Kain, Kain!
„ wat treedt gij woedend de genoegens
„ met voeten, met welke gij ons toen
„ bedroogt, toen ik verrukt weende in
„ uwe omhelzing! Heb ik u beledigd
„ mijn broeder! u onwetend beledigd, —
„ dan — bij alles wat heilig is bezweer
„ ik

ik u, leg uwe verschriklijke gramfchap tegen mij af, vergeef mij en laat mij „ u tederlijk omarmen ”. Zoo fprak ABEL. Hij trad toe, en wilde zijnen broeder fmekend omvatten. Maar Kain fprong te rugge. „ — Ha! Slang! gij „ wilt u om mij flingeren, ” zoo riep hij, en hij verhieft woedend zijnen arm, en fmeet een zwaar ftuk hout, door de hui- lende lucht, op ABELS hoofd. De on- fchuldige zonk voor hem neder, met den verpletterden fchedel; zag hem noch eens aan, met de teekens van vergiffenis in de oogen — en ftierf. Zijn bloed vloeide, door zijne bevallige lokken, tot voor de voeten des moorders.

Kain ftond vel ftommen fchrik, dood- bleek! Het klamme zweet vloeide hem langs de fidderende leden. Hij zag de laafte krampige bewegingen van den ver- flagenen, en den waafem van het te fa- menrunnende bloed, dien de zagte wind tot hem voerde. „ Vervloekte flag! ” riep hij. „ Broeder — ontwaak! — ontwaak „ broeder! hoe bleek is uw aangezicht „ en hoe ftijf uw oog! Wat vloeit hem „ het bloed alomme uit het hoofd! —

G

„ Ik

„ Ik ellendige ! — wat gaat mij aan ! —
 „ Helfche schrikken ! ” Zoo brulde hij en
 hij wierp woedend het moordend hout wijd
 van zich henen, en sloeg met de sterke
 vuist voor zijn voorhoofd. Toen trad hij
 tot den verslagenen, hij wilde hem van
 der aarde opbeuren. „ ABEL ! —
 „ Broeder ! — ontwaak ! Ha ! — helle-
 „ angst overvalt mij ! — Hoe hangt hem
 „ het hoofd met bloed bedropen ! — hoe
 „ onmagtig ! — dood — o helleangst,
 „ hij is dood ! Ik vliede ! Haast u, wag-
 „ gelende kniën ! ” zoo brulde hij en hij
 „ vlood in de naburige bosfchen.

Met zegepralende blijdfchap ftond de ver-
 leider thans bij den verslagenen. Met eene
 trotsche houding verhief hij zijn lichaam,
 tot eene reuzengeftalte, hoog en verfchrik-
 lijk. Zoo vreeslijk verheft zich de zwarte
 rookkolom, boven den aschhoop der
 eenzame hutte, wier bewoners op het
 veld vreedfaam arbeidden, terwijl de vlam-
 men allen hunnen huisraad — hunnen ge-
 heelen rijkdom verflinden. Zoo zag Ana-
 melech, met eenen helfchen lach, nu den
 vluchtenden achter na, en dan naar het
 verslagene lichaam, en toen riep hij uit:

„ O

„ O zoete vertooning , ik groet u ! Ik
„ groet u , bloed van den eersten zondaar ,
„ dat van de aarde wordt ingedronken !
„ Met zoo veel genoegten heb ik , eer het
„ den donder gelukte , ons uit den hemel
„ te werpen , nooit de heilige bronnen hoo-
„ ren ruischen. Zoo aangenaam is mij
„ nooit geweest de klank der harpen van
„ de lofzingerende Aartsengelen , als mij
„ nu deze snakken , deze zuchten zijn
„ van den stervenden. Gij verhevene be-
„ woners der nieuwe schepping , gij heer-
„ lijk , laatst meesterstuk uit de hand des
„ scheppenden , hoe belachlijk ligt gij
„ daar ! Sta op , schoone jongeling , vriend
„ der Engelen , sta op , wees niet zoo
„ traag in uwen slaaffchen dienst van aan-
„ bidden en nederknielen ! Maar hij be-
„ weegt zich niet , zijn eigen broeder
„ heeft hem daar zoo onzagt neergeleid.
„ Zoo zal ik mij door daden uit de don-
„ kerheid omhoog beuren , door daden
„ die de Satan zelf benijden zal ! Nu ga
„ ik heen voor den troon der helle. Hoe
„ zoet zullen mij de toegejuichte loftoo-
„ nen in de ooren klinken. Wanneer zij
„ de gewelven der helle doen wedergal-

„men. Dan wandel ik in triumf on-
 „der de scharen der ellendigen, die
 „noch nooit door eenige groote onderne-
 „ming veradeld zijn.” Noch eens wou
 hij, met eenen stouten triumflach, op den
 verslagenen nederzien; maar de affchuwe-
 lijke trekken van de wanhoop vernielden
 schielijk den opkomenden smaadlach, en
 de trotsheid op zijn aangezicht. De Heer
 beval de schrikken der helle, dat zij hem
 overvallen zouden en een meir van ellen-
 den viel plotsling—op hem neder. Toen
 vervloekte hij het oogenblik van zijn aan-
 wezen, hij vervloekte de rampzalige eeu-
 wigheid en — hij vlood!

Het snakken des stervenden en zijne
 laatste zuchten waren omhooggestegen,
 tot voor den troon des Overalteenwoor-
 digen, en eischten van de eeuwige ge-
 rechtigheid wrake. Donderflagen kwamen
 voort uit het binnenste heiligdom. De
 gouden harpen en het eeuwige halcluja
 zwegen, en de donder wedergalmde drie-
 maal, door 's hemels hooge gewelven.
 Nu zweeg de donder, en de stem des Al-
 lerhoogsten kwam voort, uit het zilveren
 gewelf, dat den troon omvangt, en noem-

de eenen aartsengel. Dees trad te voor-
schijn, met de glansrijke vleugels voor het
aangezicht. Zoo sprak God: „ De dood
„ heeft zijnen eersten roof bij de sterflij-
„ ken behaald, en nu wijde ik u, tot
„ een zeer heilig werk, om voortaan de
„ zielen der rechtvaardigen te versamelen.
„ Ik zelf heb tot de ziel van ABEL ge-
„ sproken, toen hij nederzook. Voortaan
„ zult gij staan, aan de zijde van den recht-
„ vaardigen, dien het koude doodzweet
„ uitbreekt, om, wanneer zijne stemme
„ breekt en de laatste doodsangst hem
„ aangaat, hem van de eeuwige zaligheid
„ te verzekeren, opdat hij noch eens,
„ met oogen vol zaligheid, in het ron-
„ de zie en sterfe. Ga henen naar de
„ woning der sterflijken, om den broe-
„ der des verflagenen te ontmoeten, en
„ Gij, Michaël, verzel hem in zijne
„ vlucht en verkondig den moordenaar
„ zijne vervloeking.” De Heer sprak
niet meer, en de donder wedergalmde drie-
maal door des hemels hooge gewelven.
Nu snelden de Aartsengelen, door de
stille heiren des hemels, en ijlden,
in hunne dalende vlucht, van de sielont-

slotene poorten des hemels, voorbij ontelbare zonnen en werelden naar deze lage aarde.

De doodsengel riep nu ABELS ziel uit haar bloedend omkleedfel. Met eenen hemelfchen lach trad zij te voorschijn. De geestige deelen des lichaams volgden haar na, en omsloten, vermengd met balzameurige uitwaasfemingen, welke de zachte windjes aan de bloemen ontleend hadden, die in het ronde in den glans des engels opbloeden, de ziele, en vormden zich tot een aetheriesch lichaam. Zij zag met eene aandoening, die zij nimmer gevoeld had, den Engel die haar gade floeg.

„Ik groet u,” zeide de hemelfche geest, daar hij met eene verrukkelijke vriendelijkheid haar naderde, „ik groet u, ontdaan, gelijk gij thans zijt, van uw stoffelijk bekleedfel. Omhels mij! mij gelukkigen! Ik ben de eerste, die u in de zaligheid verwelkomt. Myriaden verwachten u! Bevat zoo gij kunt uw geluk! Eeuwige vreugde, onuitsprekelijke zaligheid, aanschouwing van God worden de belooning van uwe deugd.

„O wees wellekom! omhels mij, gij

„eer-

„ eerste , die uit het stoflijk bekleedfel
„ zalig te voorschijn treedt. ”

„ Ik omhelze u , ” antwoordde de zie-
le , „ hemelsche vriend ! Ik omhelze u ! ”
en nu zweeg zij , doortroomd van het
verstommend gevoel van hare gelukzalig-
heid. „ O hoe zalig ben ik , ” zoo riep
zij. „ Wanneer mijne ziel hier op aar-
„ de , wanneer zij , in eenzamen mane-
„ schijn bij nacht , in zich zelve ver-
„ borgen , Gods hooge overalteenwoor-
„ digheid gevoelde , de schoonheid der
„ deugd geheel gevoelde en van zaligheid
„ weende , dan was dat maar eene flau-
„ we schemering van 't gene ik thans on-
„ dervinde. Hoe veel meer bekoorlijk-
„ heid hebben zij thans in mijne oogen ,
„ die edele schoonheden der deugd ! Hoe
„ veel meer van nabij gevoele ik thans
„ het onuitsprekelijke van Gods overalom-
„ tegenwoordigheid ! Welke gedachten
„ worden thans in mijne ziele geboren !
„ lieflijk gelijk de lentens , helder en blin-
„ kend gelijk de zonnen. — Vriend ! vriend ,
„ ik omhelze u ! de eindelooze eeuwig-
„ heid is mijn , om Hem met onvermoei-
„ de lippen te prijzen , die den genen met

„ onuitsprekelijke gelukzaligheid loont ,
„ die het schoone en goede beminde. ”

Zoo spraken de zaligen, daar zij wegsmolten in tedere omhelzingen. „ Volg, „ mijn vriend, ” zoo sprak de Engel, „ mijne leidende vlucht, verlaat de aarde. De liefste panden, die u te rugge „ blijven, de sterflijken, die deugdzaam „ zijn, zij zullen u volgen. Weinige ja- „ ren zullen er verbijsaan en dan zullen „ zij u volgen. Begeef u naar boven, „ tot het genot van de zaligste vreugde, „ omhoog tot het eeuwig lofgezang.

„ Ik volg uwe vlucht, hemelsche „ vriend, ” antwoordde de ziele! „ O „ welk eene verrukking, welk een heil! „ Wees gezegend, geliefden, die ik in „ het stof te rugge late. Als eens uwe „ levensjaren zullen verbij wezen, en „ het oogenblik des doods nu daar is, en „ gij, ô vriend, de stervenden te gemoete „ treedt, dan, ô dan ga ik tot den troon „ en smeke, dat mij vergund worde, uwe „ vlucht te volgen; om dus, vol onuit- „ sprekelijke blijdschap, getuige te we- „ zen, hoe hunne zielen de hoogste ge- „ lukzaligheid instappen. U, Thirza, „ mij-

„ mijne geliefde, u zal ik dan ook zien,
 „ wanneer gij lang over mijne beenderen
 „ zult geweend hebben, wanneer het
 „ kind, dat nu noch flamelt, onder uw
 „ geleide, zoo deugdzaam wezen zal, als
 „ gij nu zijt, dan zal ik ook u zien ster-
 „ ven. O hoe zalig zullen wij dan we-
 „ zen, wanneer gij, uit uw verslijpend
 „ lichaam, in mijne omhelzingen vliegt.”

Zoo sprak ABEL, terwijl zij van de-
 ze aarde naar boven zweefden. Hij ze-
 gende noch eens de hutten, die hij verliet.
 Zijn dwalend oog vond zijnen broeder,
 en hij zag de wanhoop in zijne houding
 afgebeeld. Hij sloeg de handen boven zijn
 hoofd te famen, en keek, met verwilder-
 de blikken, in het ronde; dan sloeg hij
 de sterke vuist op zijnen diepademenden
 boezem, wierp zich in angstvallige ver-
 twijfeling in het bosch en wentelde zich
 in het stof. Meelijdige tranen vlociden
 uit het oog van den zaligen. Nu ontweek
 zijn weemoedig oog die verschriklijke ver-
 tooning en hij zag niets, dan eene mee-
 nigte van Engelen, die zijnen hemelschen
 geleider verzelden. De beschermgeesten
 der landstreek, geleidden tot boven den

dampkring der aarde, volvrolijk hunne opstijgende vlucht. Hier omhelsden zij noch de reizende hemelschen, vol zalige liefde. Vervolgens hingen zij, op eene rozenkleurige wolk, en verzelden derzelver vlucht met lofgezangen door den aether. Het lieflijk geklank van fluiten en van de zilveren snaren der harpen mengde zich in choren in hun lied. Zoo zongen bij beurten de beschutgeesten der landstreek;

„ Daar zweeft hij omhoog, de nieuwe
 „ hemelling; daar zweeft hij omhoog!
 „ Schoon — zoo schoon is de lente,
 „ wanneer zij op de aarde daalt en warme
 „ blijdschap en lachende verrukkingen
 „ om haar henen zweven. Juicht hem
 „ toe, blinkende sterren, die gezaaid zijt
 „ door de onmeetbare ruimte! Juicht toe
 „ aan uwe medgezellinne de aarde. Welk
 „ eene eer voor dien donkeren en vervloekten
 „ kloot, dat zij met haar stof
 „ wezens voor den hemel voedt. Welk
 „ een helder licht spreidt zij tot ons naar
 „ boven! Een frissher groen lacht op
 „ hare weiden, en hare heuvelen kaatsen
 „ een helderer licht te rugge.

„ Daar

„ Daar zweeft hij omhoog, de nieuwe
„ hemelling, daar zweeft hij omhoog!
„ Lofzingerde scharen staan aan de poor-
„ ten des Hemels om hem te gemoete te
„ zien, den eersten die deze aarde ont-
„ stijgt: zij omhelzen en kranfen hem
„ met eeuwigbloeiende rozen. O hoe
„ zal hij wezen, wanneer hij de beem-
„ den des hemels opwandelt, wanneer
„ hij, in de specerijachtige schaduw van
„ eeuwiggroene belommerde wandelpa-
„ den, zich in de reien mengt, om hem
„ te loven, wiens uitvloed deze onuit-
„ sprekelijke zaligheid is.

„ Plechtige dag, u hebben wij gevierd,
„ wij hebben u gevierd met lofgezangen,
„ toen deze jeugdelyke ziel van den he-
„ mel kwam, om in haar lichaam te
„ heerschen. Wij zagen het, hoe elke
„ deugd in u naar boven groeide, gelijk
„ de lelien opgroeien in de lente. Met
„ ons onzichtbaar gezelschap hebben wij
„ gestadig om u heen gezweefd. Wij
„ hebben, o wat zoet vermaak! elke van
„ uwe daden, elken van uwe wenschen
„ opgemerkt, elken traan gezien, dien
„ uwe deugd u aflokke. En nu, nu zij

G G

„ aan

„ aan het stof ontstegen is, o vliegt haar
„ met hemelsche omhelzingen te gemoete
„ te, en kranst haar met hemelsche rozen!
„ Daar ligt haar bekleedsel, gelijk eene
„ verwelkte bloem ligt het daar. Neem
„ het tot het stof te rugge, moederlijke
„ aarde, opdat, in elke toekomstige
„ lente, geurige bloemen uit haar te
„ voorschijn bloeien! Plechtige dag, u
„ zullen wij vieren, u met lofgezangen
„ vieren, zoo vaak de lente u wederom
„ aanvoert, u, dag, op welken de eerste
„ rechtvaardige deze aarde ontsteeg.”

Zoo zongen zij, en zij daalden, op de glanzige wolk, wederom naar de aarde.

Kain dwaalde door de naburige wou- den, waarin hem de vertwijfeling omme- voerde. Hij wilde vlieden. Hoe kon hij zijne ellenden ontvlieden: gelijk wanneer een wandelaar eene slisfende slang ontvliedt. Te vergeefs vliedt hij. Te vergeefs worstelt hij, met het gifademende dier; het heeft zich met vaste bochten om zijne lendenen en om zijnen hals gewonden. Waar zal hij zijne ellende ontvlieden? Zij knaagt hem reets de krampige gewonde borst, en stort hem het onheilbare venijn

in zijne hart. „ O dat ik den aanblik
 „ van dat bloedend lichaam niet meer
 „ voor mij had, ” zoo riep hij „ zijn
 „ bloed ruischt mij na. Waar vlied ik
 „ heen, ik ellendige, waar henen? Zijn
 „ laatste opflag! — o wat heb ik ge-
 „ daan! Gij martelt mij, ondaad, met
 „ helsche folteringen. Ik heb de moor-
 „ denaars van mijne kinderen voor hunne
 „ geboorte vernietigd. Wat geruisch hoor
 „ ik door het woud, gelijk aan het zuch-
 „ ten van den stervenden! — Weg be-
 „ vende voet, verre weg van het rui-
 „ schende bloed, weg van deze verschrik-
 „ lijke plaats, waar alle voorwerpen den
 „ dood aankondigen. Sleep mij weg,
 „ wankelende knie, die besproeid zijt
 „ met het bloed van mijnen broeder, weg
 „ — ter helle.” Zoo riep hij en hij
 wilde vluchten.

Een zwarte wolk daalde verschriklijk
 voor hem neder „ Kain, waar is uw
 „ broeder? ” riep eene vreeslijke stemme
 uit de wolke — „ Ik weet het niet, —
 „ moet ik hem hoeden? ” zoo stamelde
 hij in onuitsprekelijke verwarring, en
 hij deinsde doodbleek te rugge. Nu donderde

de de wolke en vuur verzengde het gras en de struiken in het ronde, en de Engel trad uit de wolke. Op zijn gelaat dreigden des Heeren straffen. In zijne rechterhand hield hij eenen donderbeitel en zijne linkerhand had hij over den neergebogenen bevenden uitgestrekt. Hij sprak, terwijl zich de donder op nieuw deed hooren:

„ Sta, beef, en hoor uwe vervloeking.
„ Zoo zegt de Heer, wat hebt gij ge-
„ daan? Het bloed van uwen broeder
„ roept, van de aarde, tot mij in den
„ hemel. En nu zijt gij vervloekt van de
„ aarde, die haren mond opgedaan, en
„ het bloed uws broeders van uwe hand
„ ontvangen heeft. Wanneer gij de aarde
„ bouwt, zoo zij dezelve onvruchtbaar!
„ Altijd zult gij langs de aarde vlieden.”

Schrik en helangst grepen den bevenden zondaar aan. Hij zag op de aarde gebogen neder. Hij stond gelijk de Godverzaker staat wanneer God in een ontzaglijk onweder de aarde doet schudden; wanneer de gewelven van ontheiligde tempels instorten, en de paleizen der zondaren die in den afgrond zinken; wanneer, midde-
uit het gewoel der natuur, het geschrei de

ellendigen om hem henen klinkt, en uit de wonden der aarde zwarte wolken en vlammen zich naar boven wentelen: zoo waggelde zoo beefde de broedermoorder, zoo stond hij sprakeloos en bleek, als een hervende, onder zijne ontstellende aanblikkingen. Hij poogde te spreken, maar zijne bekleemde lippen wilden geene woorden uitlaten. Nu stamelde hij, maar hij durfde niet te wagen, zijne oogen op te heffen: „Groot, o te groot is mijne euvelveldaad, dan dat zij mij in eeuwigheid zou vergeven worden. Op dezen dag hebt gij mij op deze aarde vervloekt, en ik — O waar zou ik voor uw aanschijn mij verbergen. Dolend en vluchtend moet ik wezen! Och of de eerste, die mij ontmoet, mij, euveldoener, maar dooden wilde.”

„Zevenvoudige wrake treffe hem, die u doodt” sprak de donderende stemme, „eeuwigdurende angst en gewetenwroeging moeten uw aangezicht en uwe gebaarden teekenen, opdat elk die u voorbij gaat, zegge: dat is Kain, de broedermoordenaar, en dan met verschrikking het pad vliede, langs welk

„ u uwe dolende voeten leiden.” Zoo sprak de Engel de vervloeking uit en hij verzwond. Schriklijke donders lieten zich, uit de voordsnellende wolken, hooren, en een wervelwind verwoestte de naburige bosfchen, en huilde gelijk een misdadige huilt, dien de afgrijslijkste wroegingen wanhopig maken.

Daar stond Kain nu, met de wanhoop in zijne oogen, zijne te berge gerezene haren werden van de winden ginds en weer bewogen. Zoo stond hij daar eene poos verstomd van verschrikking. Toen keek hij, met eene woeste bezorgheid, van onder de diep neergedrukte winkbraauwen, en hij sprak, met bevende lippen: „ Ach, of hij mij vernietigd, „ mij geheel vernietigd hadde, zoo dat „ er zelfs geen spoor van mij in de „ fchepping meer ware overgebleven; „ of — dat mij zijn donder getroffen, „ mij diep in de aarde verpletterd hadde! „ Maar neen! Hij wil dat ik tot het ge- „ voel van eindelooze jammeren over- „ blijve: Ik — die, van de geheele „ fchepping vervloekt, een afgrijzen voor „ de natuur — een afgrijzen voor mij „ zel-

„ zelveu geworden ben. — O — ik
„ voel ze reeds, ik voel ze reeds ge-
„ heel en al, de affchuwelijke gezellin-
„ nen der misdaad, die mij, van God
„ en van alles verlaten, met hellsche
„ jamneren voor eeuwig zullen vervol-
„ gen, — u helle-angst, wanhoop, knagend
„ geweten! O wat gevoel ik! — Ver-
„ vloekt zijt gij, uitgestrekte arm, die
„ het hout tot den moord hebt opge-
„ heven, verdor aan mijn lichaam, ge-
„ lijk een tak aan een boom verdort.
„ Vervloekt zij het uur waarin, mij de
„ hellsche droom bedroog. De aarde huile
„ zoo vaak gij wederkomt. — Natuur,
„ waarom geeft gij geen hatelijke teeke-
„ nen van uw afgrijzen rondom mij he-
„ nen? Alomme waar u mijn voet be-
„ treedt zijt gij vervloekt? Waar zijt gij
„ dat ik u vloeke? Zijt gij ter helle
„ weergekeerd, die mij den droom in-
„ gaaf? O dat gij eindeloos moogt ge-
„ voelen wat ik voele, meer kan ik u
„ niet vloeken, ik ellendige. — Ha,
„ daar zie ik hem; — zij vlamt hoog
„ op, de helle! met welk eene houding
„ van zegepraal lachen mij de verdoem-
„ den

„ den aan. Ha , verdoemden , belacht
 „ mij in mijne ellenden ! Of — kunt
 „ gij noch meelijden gevoelen , hebt het
 „ dan met mij. Dat heeft noch nooit
 „ Satan ondervonden , dat ik ondervin-
 „ de.” Zoo sprak Kain. Toen tuimelde
 hij naar eenen omgefmeten ftam ; daarop
 zette hij zich onmagtig en sprakeloos
 neder , in diepe gedachten weggezonden.
 Aanftonds riep hij bevende uit : „ wien
 „ hoore ik daar voorbij mij henen rui-
 „ fchen ? — de verflagene ! Och , noch
 „ hoorde ik hem fnakken , noch hoorde
 „ ik zijn bloed op de aarde nederdrup-
 „ pelen ! O Broeder — broeder ! om den
 „ wil van mijne onuitsprekelijke kwa-
 „ len , vervolg mij ellendigen niet” !
 Toen zat hij weder diep te zuchten , on-
 magtig en sprakeloos.

Ondertusfchen trad de Vader der men-
 fchen , aan de zijde van zijne vrouwe ,
 uit zijne hutte. „ Hoe fchoon blinkt ons
 „ de morgenzon te gemoete ,” sprak Eva.
 „ Zagte vergulde nevels verbreiden zich
 „ over de doorfchijnende ruimte. Laat
 „ ons uitgaan in de fchoone landftreek en
 „ door den daauw wandelen , tot de
 „ wach-

„ wachtende arbeid mij in de hut te rug-
„ ge roept, en u naar het veld. O Ge-
„ liefde, hoe schoon is de aarde, zoo
„ vervloekt als ze dan ook wezen mag.
„ Schoon is zij in vergelijking met het pa-
„ radijs, dat wij door mijne overtreding
„ — helaas! — verloren hebben, ge-
„ lijk gij schoon waart in de eerste da-
„ gen der onnozelheid, in vergelijking
„ met de Engelen die ons bezogten. Zie,
„ geliefde, hoe zich elk s'chepsel verblijdt,
„ hoe zich uit ieder bosch, uit iederen
„ boomtop gezangen laten hooren; hoe
„ vrolijk ieder huisdier is, daar het, met
„ blijde stemmen, en met dartelende
„ sprongen den morgenstraal begroet.”

„ Adam antwoordde: „ Ja, ja, de aarde
„ is schoon. Al is zij vervloekt, zij
„ draagt nochtans de sporen, de onuit-
„ wischbare sporen van de tegenwoordig-
„ heid der oneindige Goedheid over ons,
„ die zich door den verschriklijken val,
„ door de snoodste ondankbaarheid, alle
„ aanspraak op goedheid en erbarming on-
„ waardig maakten. O ja, de Almagtige
„ is goediger en genadiger dan onze tong
„ vermag te stamelen, of onze ziele te
den-

„ denken. Geliefde, laat ons uitgaan in
„ het bebloemde veld, waar ABELS
„ kudden door den daauw treden, mis-
„ schien vinden wij den vromen zoon,
„ daar hij voor zijnen Schepper eenen
„ nieuwen lofzang zingt.”

„ Vergun mij” sprak Eva „ u te zeg-
„ gen, mijn lieve, wat ik reeds dacht bij
„ den schoonen opgang der zonne. Ik
„ leide de vetste vijgen uit mijnen voor-
„ raad en gedroogde druiven in dit korf-
„ ken: Ik zal naar het veld gaan, zoo
„ dacht ik, tot Kain mijnen eerstgebore-
„ nen, en hem deze vruchten brengen,
„ op dat ze hem, als hij van zijnen ar-
„ beid rust, in de schaduwe verkwikken
„ mogen. Want, mijn lieve, ik zegge-
„ ne elken voetstap, die het zwart ver-
„ moeten in hem helpt verftikken, als of
„ wij hem niet beminden.

„ Hoe opmerkzaam is uwe tedere zor-
„ ge,” zeide Adam, „ heb dank voor
„ uwen wijzen raad. Laat ons tot Kain
„ uitgaan, op dat hij niet zegge, dat wij
„ ABEL alleen liefhebben. Mischien
„ dat wij in den schoonen morgen, zijn
„ hart voor de indrukken der tederheid

„ meer

„meer open vinden.” Zoo spraken zij,
 en zij snelden, Eva met haar korfje aan
 den arm, hand aan hand, naar buiten.
 „O hoe gelukkig zouden wij zijn,” zoo
 spraken zij daar zij henen snelden, „in-
 „dien wij in den schoonen morgen, waar-
 „in de lachende natuur onze gevoelig-
 „heid opwekt, zija hart voor tederheid
 „open vonden.”

Zij kwamen van achter een bosch voord-
 getreden, Eva eerst, „wie ligt daar”
 zeide zij en trad ontfeld te rugge. —
 „Adam! — wie ligt daar? — niet ge-
 „lijk een rustende ligt, op zijn gemak,
 „maar als ter neer geworpen, met het
 „aangezicht ter aarde — Deze gullen
 „lokken zijn ABELS. — Adam waar-
 „om beve ik? — ABEL, ABEL,
 „geliefde, ontwaak! wend uw vriende-
 „lijk aangezicht, vol kinderlijke teder-
 „heid, tot mij! ontwaak! ach ontwaak,
 „mijn lieve, uit dien ongemaklijken
 „slaap.” Zij traden nader. „Och!
 „ontzetting,” schreeuwde Adam en hij
 beefde te rugge. „Bloed — bloed
 vloeit hem langs het voorhoofd — om zijn
 hoofd henen. „Ó ABEL geliefde,”
 riep

riep Eva en zij hief zijnen verfteven arm op en zeeg, bleek als de dood, te rugge op Adams bevende borst. Beide waren verftomd, toen Kain, die vol wanhoop in het woud in 't ronde liep, zonder te weten waar henen, ongelukkiglijk den verflagenen naderde. Hij zag hem en zijnen verftomden vader en zijne doodbleeke moeder in zijns vaders arm. „Ik heb hem verflagen,” riep hij, „beeft voor dezen donderflag, ik heb hem verflagen! vervloekt zij het uur, toen gij uwe vrou omhelsdet om mij te teelen! vervloekt zij het uur, o vrouwe, waarin gij mij baarde! Ik heb hem verflagen.” Zoo riep Kain en hij vlood.

Zoo zit een paar geliefden, die elkan- der om hunne wederzijdsche volmaakthe- den beminden; wanneer een zwart on- weder opkomt vouwen zij de handen om te bidden. Maar wanneer de bliksemftaal, met verftikkenden damp, kort verbij hen henen fchiet, zitten zij leveloos tegen el- kander te leunen en fchijnen te leven: zoo bleek, fprakeloos en onbeweeg- lijk, uitgezonderd dat zij beefden, zaten zij noch lange. Adam ontwaakte eerst.

„ Waar

„ Waar ben ik ,” zoo stamelde hij , „ hoe
„ beeft mijn binnenste ? — O God ! God !
„ — Ja daar ligt hij , o ik ellendige ,
„ ellendige Vader ! o wat wordt mijne
„ verbazing vermeerderd ! zijn broeder
„ heeft hem verflagen , dat riep hij , en
„ hij vloekte ons en vlood ! O verschrik-
„ king , koude , ijskoude verschrikking
„ doet mij fidderen . Die mij ontvlucht-
„ te , is mijn zoon ! Die hier in zijn
„ bloed verflagen ligt is mijn zoon ! Ik
„ ellendige ! welk een ongeluk , wat jam-
„ meren heb ik gebragt over mij zelven
„ en over mijne kinderen . O ABEL ,
„ ABEL — Eva en gij ontwaakt niet
„ weder , tot het gevoel van uwe ellen-
„ den ! zijt gij dood in mijnen arm , en ik
„ — o ik ellendige ! ik alleen blijf in de
„ ellenden te rugge ? — Doch — lof zij
„ u — een koude rilling des doods gaat ,
„ door mijn bloed , langs het bevende
„ hart — mijne oogen verflaauwen —
„ o gij aarzelt ! dood , dood wellekom
„ met alle uwe fhrikken . Gij aarzelt !
„ O God ! — ABEL — mijn zoon —
„ mijn beste zoon ! ” zoo riep hij we-
„ der , hij weende , met de oogen naar het

ver-

verflagen lichaam, en doodzweet vlocide
 in zijne tranen. „ En gij ontwaakt we-
 „ der, Eva, zoo voer hij voord, o tot
 „ onuitsprekelijke jammeren. En uw oog
 „ gaat weder open! welk een opslag mid-
 „ den uit uwe tranen, o gij mijne dier-
 „ bare medegezellinne in mijne ellenden.
 „ Adam ” sprak Eva met eene stervende
 stemme — „ neen zij dondert niet
 „ meer, de stem van den vloekenden.
 „ Zij heeft ons gevloekt, de stem van
 „ den moordenaar! O vloek mij, mij al-
 „ leen, broedermoordenaar. Ik ellendi-
 „ ge, ik heb eerst gezondigd — O A-
 „ BEL, geliefde zoon.” Nu zonk zij in
 Adams arm over den verflagenen henen.
 „ Mijn zoon, mijn zoon, ” riep zij, en
 zij kermde op het verflagen lichaam. „ O
 „ God zijn verstaafd oog wendt zich niet
 „ tot mij! Zoon, zoon, ontwaak! te
 „ vergeefsch roep ik, ach te ver-
 „ geefsch! Hij is dood! dat is de dood;
 „ de dood, die ons na de zonde, is toe-
 „ gevloekt. En ik — o onuitsprekelijke
 „ foltering — mijne beenderen beven,
 „ ik heb eerst gezondigd! Gij man,
 „ waardste man, ieder uwer tranen is mij
 „ een

„ een doodelijk verwijt, gij zondigdet na
 „ dat ik u verleid hadde. Van mij —
 „ moet gij het bloed van uwen zoon we-
 „ dereisfen, weenende vader; van mij
 „ uwen broeder, ellendige kinderen. Mij,
 „ mij vloeke de broedermoordenaar! ik
 „ heb eerst gezondigd! O zoon, zoon,
 „ mij klaagt uw bloed aan, mij, ellendige
 „ moeder!” Zoo riep zij en hare tra-
 nen liepen bij het lijk van haren zoon ter
 neder.

Met oogen, vol van onuitsprekelijke
 smerten, zag nu Adam zijne vrouwe aan,
 en zeide „ Ach Eva, hoe kwelt gij mij!
 „ Ik bezweer u, Eva, bij onze smerten,
 „ o bij onze liefde, vrouwe! bezweer ik
 „ u! maak een eind van alle die zelfsver-
 „ wijtingen, daar ik u zoo tederlijk lief-
 „ hebbe. Zij folteren mij, onuitsprekelijk
 „ folteren zij mij! o die verschriklijke ge-
 „ volgen van onze misdaad! Wij hebben
 „ beide gezondigd, maar God ziet evenwel
 „ noch tot ons in onze jammeren neder.
 „ Ja — God, gij vergunt ons, van deze
 „ gevloekte aarde, uit onze jammeren,
 „ onze sneekingen tot u op te zenden.
 „ Gij hebt den zondaar niet gantsch ver-

H

„ nie-

„ nietigd. Wij leven Eva. Zoo ons
„ bekleedfel al vergaat, de ziel, die deugd-
„ zaam is, leeft hare eeuwige belooning
„ te gemoete. O Ja dat is vertroosting —
„ zelftreelende vertroosting. Maar ach! van
„ zijnen broeder verflagen! Ach God!
„ hij is van zijnen broeder verflagen.
„ Ja, geliefde Zoon”, riep Eva, en
„ hare tranen vloeiden sterker, „ u heeft
„ de fhriklijke dood den weg uit deze
„ jammeren geopend, zouden wij u niet
„ naweenen? wij blijven in deze ellen-
„ den te rugge. Hoe ligt het daar, zijn
„ zielloos bekleedfel! o Dat lachje van
„ kinderlijke tederheid is van zijne mis-
„ vormde wangen geweken, die thans
„ zoo bleek zijn en met eigen bloed
„ bevlakt. Deze mond zal niet meer en-
„ glengesprekken met mij houden, en dit
„ verftijfd oog, Ach! het zal niet langer
„ vreugdetranen weenen, gelijk het deed,
„ wanneer het mijne liefde, mijne on-
„ uitfprekelijke liefde, mijne blijdfchap
„ over zijne deugd aanfchoude! In wat
„ jammer liggen wij verzonken! O zon-
„ de, zonde, in welke hatelijke gefalte
„ — gedurig hatelijker! Ik uwe moeder
„ uwe

„ uwe ellendige moeder , ik ben de
 „ moeder van uwten moordenaar. ABEL ,
 „ ABEL , mijn lieve ! ” Zoo riep zij !
 En nu lag zij jammerlijk sprakeloos , op
 het verstijfde lichaam — langen tijd on-
 magtig sprakeloos !

„ Ik ellendige ; ” dus eindigde Adam de
 treurige filte , „ o hoe ben ik verla-
 „ ten ! Hoe eenzaam , hoe treurig is alles
 „ om mij henen . Jammeren , onuitspre-
 „ kelijke jammeren hebben zich om mij
 „ henen over de natuur verschriklijk uit-
 „ gebreid . Ach hij is dood , die mijn
 „ leven met troost , met zoete blijdschap ,
 „ en met verkwikkelijke hope vervrolijkte !
 „ Zij zijn weg ! de stutten van mijne
 „ geliefkoosde verwachtingen zijn henen !
 „ Gij geliefde Abel ! gij dood ! Ach ! en
 „ gij — o mijne beenderen sidderen !
 „ Kain , een vliedend monster , een af-
 „ grijzen voor de natuur ! O God , die
 „ onze ellenden ziet , o vergeef ! vergeef
 „ het aan mijne onvertroostbare droef-
 „ heid , wanneer wij kermen en ons in
 „ het stof omwentelen ; als wormen om-
 „ wentelen (en wat zijn wij anders voor
 „ u , wij zondaars in het stof ?) o wan-

„ neer wij ons in 't stof wentelen als
 „ wormen, wier helst op eenen steen
 „ te pletter getreden is”. Zoo jam-
 merde Adam.

Nu stond hij bleek en stom. Zoo staat
 het standbeeld der ellende, boven het
 bemoschte graf, in het eenzame donkere
 cypresenwoud. Zijn hoofd neigde hij
 naar de noodlottige plaats; een schriklijk
 bang stilzwijgen heerschte om hem in 't
 ronde. Nu trad hij waggelend naar Eva
 en hij nam hare zinkende hand van het
 lijk, en drukte ze hartelijk aan zijnen
 boezem. „Eva, mijne lieve vrouwe.”
 Zoo sprak hij, zich over haar henen buk-
 kende „ontwaak, dierbare, ontwaak!
 „hef uw aangezicht van het betraande
 „lichaam tot mij op! Bezwijk niet on-
 „der uwe ellenden! Verstikt uwe smerte
 „alle uwe tederhartigheid, al uw aan-
 „denken aan mij uwen man? O hef
 „uw aangezicht op, hef het tot mij op,
 „dierbare vrouwe! Billijk gevoelen wij
 „de onuitsprekelijke schrikken des
 „doods; billijk gevoelen wij elken jam-
 „mer, elk verschriklijk gevolg van on-
 „zen droevigen val. Maar — ons troos-

„teloos in het stof te wentelen, dat is
„belediging, dat is zonde, dat heeft
„den schijn alsof wij de eeuwige ge-
„rechtigheid verweten, dat zij ons te
„zwaar gestraft hadde! O Eva, ontwaak
„uit uwe wanhopige angsten, eer de
„eeuwige genade ons onwaardigen alle
„bronnen van vertroosting ontneemt!”
Zoo riep Adam en Eva beurde haar hoofd
op, van het doode lichaam en zag wee-
nende op, nu tot Adam en dan tot den
hemel. „O God vergeef mij ellendige!
„o Man, mijn geliefde, vergeef mij.
„Onuitspreklijk is mijne smerte; en gij
„bemint mij noch, mij — die de oor-
„zaak ben van alle ellende; van dezen
„broedermoord; van dit vergoten bloed.
„Adam, o laat mij weenen op uwe hand,
„op dit verslagen lichaam: laat mij met
„dit bloed mijne tranen mengen.” Zoo
sprak zij en zij drukte haar bekreten
aangezicht op zijne hand.

Zoo weenden, zoo jammerden zij bei-
de, op elkander leunende, toen eene
blinkende gestalte door de landstreek tot
hen kwam. Geurige bloemen, schielijk
opgeschoten, tekenden hare zachte voet-

H 3

stap.

stappen. De vrede zat op haar blinkend voorhoofd, en troostende vriendelijkheid in den glans van hare oogen en in de hemelsche schoonheid van haren mond en van hare wangen. Een wit kleed, glanziger dan zilveren wolken, die de maan omringen, omgolfde de rijzige schoonheid, in blinkende vliegende plooiën. Zoo kwam de hemelsche gestalte aangetreden verlichtende om zich henen het frische groen van het landschap. „Eva” sprak Adam „hef uw schreiend oog opwaarts, „en houd uwe zuchten te rugge. Zie „gindsche hemelsche gestalte, die tot ons „treedt. Zie, hoe vreedzaam, met welk „eene troostende houding, zij ons nadert. „Daar breekt reeds eenig licht van ver- „troosting door, in de duisternis van „mijne droefheid. Ween niet, Eva! „sta op, laat ons den hemelschen te ge- „moete treden.” Nu hield zich Eva aan haren man op, en de Engel stond voor hen.

Hij zag met verbaasdheid op den dooden; kort hier op richtte hij zich met hemelsche vriendelijkheid tot Adam, en tot deszelfs vrouwe, die zich aan haren Echt-
ge-

genoot vasthield. Van zijnen glans vloei-
de een helder zagt licht over hen henen.
Nu sprak hij met eene zachte zoetluidende
stemme. „ Wees gezegend, gij, die hier
„ weent, bij het omkleedfel van uwen
„ zoon, wees van mij gezegend. Mij
„ heeft de Almagtige vergund, u in uwe
„ droëvenis te bezoeken. Onder die En-
„ gelen, die u, menschen, op deze aarde
„ gedurig omzweven, heeft niet een
„ uwen zoon zoo teder bemind als ik:
„ Altijd hebbe ik gezweefd aan zijne
„ zijde, wanneer ik door de bevelen
„ van den Allerhoogsten niet van hem
„ gescheiden werd. Dikwils, wanneer
„ zijne deugd zich in verhevene gevoe-
„ lens omhoog beürde, en zich in
„ vreugdetranen en lofgezangen uitgoot,
„ die hem de Engelen, die kort bij hem
„ waren, nazongen, dan lispte ik hem
„ Engelen gedachten toe, zoo als dezelve
„ van menschen zielen in het stof kunnen
„ begrepen worden. Ween niet trooste-
„ loos, als of hij geheel ophield te wezen.
„ Ellenden, die geheel zonder troost zijn,
„ kunnen onsterflijke zielen niet treffen.
„ De dood heeft zijne ziel, van de neder

„ drukkende boeien des lichaams onthe-
„ ven. Vrij en ongestoord bevinden zich
„ nu zijne deugd, zijn verstand en zijn
„ weetlust. Hij is zalig, zaliger dan de
„ ziel, die in het stof woont, bevatten
„ kan, in het gezelschap der Engelen,
„ en nabij God. Weent over hem, ge-
„ liefden! Maar niet als of er, in uwe
„ droefheid, geen troost voor handen
„ ware. Gij zult hem maar eenen klei-
„ nen tijd missen, haast zal de dood u
„ ook wegnemen, wel in verschillende
„ gestalten, maar altijd als de langver-
„ wachte vriend van de vromen. Adam,
„ zoo sprak de Eeuwige, geef dit beder-
„ vend lichaam aan de aarde. Graaf
„ uwen zoon een graf en bedek hem met
„ aarde.” Zoo sprak de Engel en hij zag
hen met hemelsche vriendelijkheid noch
eens aan; zijn aanblik beurde hunne
zielen op uit hare droefheid. Zoo
verkwikt den vermoeiden wandelaar
een koele teug, uit een helderritselende
beek. Reeds lang heeft hij het barre
zand der wildernissen doorgewandeld;
haast was hij van brandenden dorst
onmagtig neergezegen, maar ijlings
„ krijgt

krijgt hij de bron in 't oog, die hem, zoo helder als zilver, te gemoete ruischt; straks rust hij blijmoedig, want haar ruischende loop leidt zijn uitzicht in eene streek, in welke hem alle de schoonheden der natuur te gemoete lachen. Daar zal de vriendelijke huisheer hem in zijne schaduw nemen, en op allerlei zoete verkwikkingen onthalen.

Geheel en al vervuld met hooge en edele gevoelens, zag Adam op den helder-schitterenden glans. „Wees gezegend, hemelsche vriend,“ zoo riep hij den voordsnellenden Engel na, „O God, hoe genadig zijt gij! Gij ziet neder op onze ellende, en gij geeft bevelen aan de Engelen, opdat ze ons vertroosten. Zouden wij, daar uwe alomtegenwoordigheid ons omringt; daar gij zoo genadig op ons nederziet; daar de Engelen, die ons verzellen alle onze zuchten opmerken, zouden wij ons, als verworpenen, in het stof wentelen? Zou onze ziel kermen als of zij zonder trooster ware? Zij die onstraffijk is, zij die de oneindige zaligheid te ge-

„ moete treedt , zou zij ontroostbaar
„ wezen , omdat haar weg met ongemak
„ bezaaid is ? Ja , tranen zijn wij den
„ zaligen schuldig , hij is aan onze om-
„ helzing in dit leven ontrukkt ; maar
„ meer tranen en gebeden zijn wij den
„ zondaar schuldig. O God , hoe zou ik
„ mij verblijden , zoo gij hem niet ge-
„ heel en al van uw aangezicht verban-
„ det ! O God , hij is de eerste uit mijne
„ lendenen , de eerste , dien Eva met
„ smerte baarde ! Maar Eva , wanneer wij
„ onvermoeid voor hem tot God smee-
„ ken , zouden wij dan ook aan zijne
„ genade moeten twifelen ? Wij waren
„ de oneindige genade onwaardig met
„ welke hij ons , zondaren , niet ver-
„ wierp ; met welke hij ons zulke on-
„ uitsprekelijke toezeggingen deed , toen
„ wij bevend — o ! geene genade ,
„ eeuwige oordeelen verwachten wij !
„ Laat ons niet aarzelen , Eva , het be-
„ vel van den Allerhoogsten te gehoorza-
„ men. Ik zal het lijk in onze hutte
„ dragen , en daar het stof van den zali-
„ gen aan de aarde geven. ”

„ Geliefde , ” sprak Eva , „ mijne ziel

„ arbeid zich omhoog, uit hare ellende.
„ Ik zal mij aan die verhevene ver-
„ troostingen; aan uwe sterker deugd zal
„ ik, zwakke mij vasthouden, gelijk de
„ zwakke klimop zich aan sterker stam-
„ men verhecht. ” Nu nam Adam het lijk
op. Zoo gingen zij beide naar de hutte.

D E

D O O D V A N A B E L.

V I J F D E Z A N G.

Thirza was nu ontwaakt, uit eene onrustige sluimering. Zij sprong met angst van haar dierenvellen leger. Zoo springt de ontstelde wandelaar op, die zich vermoeid onder de beschuttende rotfen gelegd heeft, wanneer, in den ontstellenden droom, de rots boven zijn hoofd plotslings nederstort. Hem heeft zijn goeder-tierne Engel gewaarschuwd, hij heeft te rugge. De rots stort; Hij zoekt de gezellen van zijne vermoeiende reize, en hij wist niet, dat zij onder de rots verpletterd liggen. Zoo stond zij bevend op. Toen sprak zij: „welke schrikbeelden „zijn mij in mijnen droom ontmoet? „donkere schrikbeelden, ik kan ze niet „nee-

„ noemen? Wees wellesom, beminnelijk
 „ daglicht, gij hebt ze verjaagd van voor
 „ mijne oogen. Wees gegroet, gij, mijne
 „ aangenaamste zorge, gij bloemen om
 „ mij henen, uw verschillende morgen-
 „ geur zal mijn vermocid hoofd verfris-
 „ schen, en — o gij vrolijke bewoners
 „ der lucht, hoe vrolijk klinkt uw mor-
 „ genlied. Mijne stem zal zich met de
 „ uwe mengen, en mijn lof en mijn
 „ dank zullen, met den dank der geheele
 „ verfrischte natuur, naar boven stijgen.
 „ Dank en lof stemelt u mijne ziele toe,
 „ gij, eeuwige Schepper en Onderhouder.
 „ Uwe Alomtegenwoordigheid waakt over
 „ ons, met een zegenend oog, wanneer
 „ ons nacht en slaap bedekken. Mijn
 „ lof en mijn dank stijgen naar boven,
 „ met den lof en den dank der geheele
 „ verfrischte natuur” — Nu was zij uit
 „ de hut gegaan, onder de bloemen, die
 „ frisch opbloeden en welken de morgen-
 „ winden de eerste geuren ontroofden: —
 „ Maar ” zoo voer zij voort, „ noch
 „ zit de angst diep in mijnen boezem,
 „ noch heeft mijn hart. Wat is deze
 „ ongewone angst? Ik kan hem niet
 „ H 2 „ noch

„ noemen. Vreesfelijk is hij, gelijk de
 „ wolken, wanneer zij als gebergten,
 „ komen aangedreeven, dan verftomt de
 „ ftem der blijdfchap en de fidderende
 „ velden verwachten een onweder. Waar
 „ zijt gij, ABEL, mijn broeder, gij,
 „ helft van mijne ziele. Ik haast mij in
 „ uwen arm, zoo vervolgd als ik ben
 „ van donkere zorgen, gelijk hij zich
 „ haast, die 's nagts in het eenzame don-
 „ kere woud doolt, wanneer angftige
 „ fchrikken zijne voeten bevleugelen.”

Zoo fprak zij en zij snelde voort, toen
 Mchala haar uit hare hutte te gemoete
 ging. „ Wees gezegend, mijne lieve
 „ zuster,” riep zij haar toe, „ waar he-
 „ nen frekt zich uw haastende voet?
 „ waarhenen met uwe losfe, vliegende
 „ haren, niet eens gefierd met eene
 „ morgenbloem?

„ Ik haaste mij” fprak Thirza” in den
 „ arm van mijnen geliefden. Mij hebben
 „ in den flaap buitengewoone fchrikken
 „ beangftigd, en nu noch zitten zij
 „ zwaar in mijnen boezem. De fchoone
 „ morgen heeft ze niet weggevoerd. Nu
 „ ijle ik naar mijnen beminden. O zij

„ vlie-

„ vlieden mij in de armen van mijnen
 „ beminden, offchoon de opbloeiende len-
 „ te en het lachen van de ganfche natuur
 „ ze niet wegvaagen. ”

Kains wederhelft , fprak toen en zij
 zuchtte : „ van waar moet ik mijnen troost
 „ halen; gelukkige zuster, vond ik hem
 „ niet bij mijnen liefhebbenden Vader en
 „ bij mijne tederhartige Moeder, en bij
 „ u, Thirza, en bij uwen geliefden? Ja
 „ bij u ontlast ik mij van de bange zor-
 „ gen, die Kains ongenoegen op mijne
 „ dagen hoopt. Och de fchoone natuur
 „ heeft voor hem alleen bronnen van zwar-
 „ te zwaarmoedigheid. De arbeid, die het
 „ veld voor zijnen rijkdom afeischt, is
 „ hem een ondraaglijke last, en ó hoe
 „ kwelt mij zijne wrevelmoedigheid, te-
 „ gen zijnen vromen broeder! ”

Mehala weende, en de tedere Zuster
 omarmde haar, met fiddrende tranen in de
 oogen. „ Geliefde, ” zeide zij, „ o hoe
 „ vaak ontlokt dat mijnen geliefden en
 „ mij, in den flapeloozen nacht, bittere
 „ tranen. Wij wringen dan de handen,
 „ dan bidden we tot God. Ach moge
 „ een ftraal van zijne goedheid de zwarte:

„ ne ”

„ velen uit zijnen boezem optrekken, in
 „ welken zoo hatelijk onkruid opgroeit,
 „ dat alle zijn deugden verftikt. Dan zou
 „ de zachte rust wederom rondom onze
 „ hutten heerſchen, en de zorg van het
 „ aangezicht van onzen liefhebbenden Va-
 „ der en van onze tederhartige Moeder
 „ wegvlieden.”

Mehala ſprak weenend: „ Dit, ach dit
 „ is mijn gebed. Ach hoe veel uren van
 „ den stillen middernacht heb ik dit liggen
 „ bidden! Wanneer ik ſtilweenende de
 „ handen over mijn hoofd wringe; wan-
 „ neer mijne ſmerten en mijne zuchten
 „ vaak hoorbaar worden, en hij aan mij-
 „ ne zijde ontwaakt, dan ſchrikt mij zij-
 „ ne donderende ſtemme te rugge, dat ik
 „ hem ſtore in zijne verkwikkelijke ruſte:
 „ die, naar zijn zeggen, zijn eenig geluk is
 „ in deze ellende, op deze aarde, die van
 „ den wreker al te zeer vervloekt is.
 „ Ach, Thirza! dat is mijn ſmeekgebed,
 „ wanneer ik bij mijne huislijke bezighe-
 „ den in mijne hutte zitte. Dan weenen
 „ mijne onſchuldige kinderen, om mij he-
 „ nen; wanneer zij mijne ſmerten en mij-
 „ ne tranen zien, en ſtamelend en vleiend

„ VTA”

„ vragen, waarom de bedroefde Moeder
„ weent? Ach Thirza, ik verwelke onder
„ mijne finerte, gelijk eene bloem ver-
„ welkt, welke een overhangend donker
„ bosch den verkwikkenden daauw en de
„ verwarmende zonne roofst. Noch voor
„ het morgenrood trad ik heden uit de
„ hutte, en, o hoe verschriklijk! noch
„ nooit heb ik zo veel wrevelmoedigheid
„ gezien in zijn aangezicht. De toorn
„ bliksemde uit zijne oogen, van onder
„ de schriklijk neergedrukte wenkbraau-
„ wen. Hij vloekte, daar hij over den
„ grond ging: ik hoorde het en beefde;
„ hij vloekte het uur van zijne geboorte.
„ Zoo groet hij den lachenden morgen. 't
„ Is waar, Thirza, ook gij hebt vaak ge-
„ zien, dat zijne deugd door de duister-
„ nis doorbreekt, en zijn gemoed ophel-
„ dert; Dan schreit hij en hij smeekt om
„ vergeeving, dat hij ons beledigd heeft.
„ Maar ach! ras verbergt zich haar licht
„ weder; gelijk, in de droeve dagen des
„ winters, de zon dikwils lieflijk door-
„ breekt, dan sluiten zich de treurige
„ wolken weder toe; maar eindelijk,
„ Thirza! daar zullen wij onophoudelijk
„ God

„ God om aansmeeken, deze hope blijf ik
 „ altijd voeden, eindelijk zal eene war-
 „ me lente ze gansch verjagen.”

Zoo sprak Mehala, terwijl Thirza ver-
 bleekend naar het bosch henen luisterde.
 „ Welk een angftig geluid komt er voord
 „ uit gindsche boomen?” zoo sprak zij
 en zij beefde. — „ Zoo heeft noch nim-
 „ mer smerte geklaagd, Zuster. — Daar
 „ ginds-uit die boomen! — Mehala, ach
 „ dit jammeren komt nader. — Hemel!”
 — Nu zonk Thirza in de armen van ha-
 re Zuster.

Adam trad, met waggelende schreden
 van onder de boomen te voorschijn. Op
 zijnen schouder droeg hij den treurigen
 last, het lichaam van zijnen Zoon. Aan
 zijne zijde ging Eva op hem leunende.
 Dikwijls hief zij haar aangezicht, vol on-
 uitsprekelijke droefheid, om hoog, om het
 bloedige lijk aan te zien, en dan verborg
 zij het weder in hare lokken, die van tra-
 nen dropen.

Doodbleek hing Thirza in den beven-
 den arm van hare Zuster. Mehala zonk
 ook neder, onder den last, die op haar leun-
 de. Bevend en onmagtig was zij niet lan-

ger

ger in staat haare Zuster op te houden. Gelijk wanneer drie lievenswaardige gespelen, [zoo teederhartig hebben geene gespelen elkander bemint!] daar zij hand aan hand langs het witte airenveld treden, in eenen schoonen avond, en een snelle donder zich voor hare voeten henen slingert, verstomd op het veld nederstorten, wanneer twee van haar uit hare verstomming bevend ontwaken, en den aschhoop harer vriendin voor zich zien, zoo verschrokken ontwaakten de Zusters en zagen den verslagenen. Adam had hem op het gras neergeleid en hield zijne bevende vrouwe, op dat zij niet nederzank. —

„ Waar ben ik, ” riep Thirza, „ waar?

„ O God noch ligt hij daar, — ABEL!

„ O waarom moest ik ontwaken? — Ge-

„ haat licht! — Ach! ik ellendige! —

„ Mehala! ach! ik ellendige! Noch ligt

„ hij daar, dood! O verschrikking, gij

„ stort op mijn hoofd gelijk een donder!

„ — gehaat licht, waarom moest ik ont-

„ waken?

„ Thirza, ” zoo riep Mehala, met eené bevende stemme, „ Laat, o laat u van

„ de verschriklijkste gedachte niet ont-

„ stel-

„ stellen ! Ook mij — ook mij slaat
 „ zij gelijk een verschriklijke donder ter
 „ neder ! — Thirza , ach gij bezwijmt
 „ weder ! — ontwaak , Thirza ! laat ons
 „ henen gaan . Wij hebben noch niet alle
 „ ellenden gezien . Hij is niet dood —
 „ laat ons henen gaan ; uwe stem , uwe
 „ omarmingen zullen hem wekken . ”

Zoo spraken de Zusters , en nu hielden zij , bevend en krachteloos , zich aan elkanderen op en gingen waggelend naar het doode lichaam . „ O Adam ! Eva ! hoe
 „ staan zij daar te weenen , ik beve ! ”
 zoo — stamelde Thirza en nu stond zij nevens den verslagenen : — „ ABEL ! —
 „ ABEL , mijn geliefde ! Gij — o mijn
 „ geluk , mijn leven , mijn alles ! —
 „ ontwaak ! — o ellende ! gij ontwaakt
 „ niet ! ABEL ! hoor mij kermen en
 „ schreien ! Hoor , och hoor uwe echt-
 „ genoote ! ” Nu viel zij op het lijk neder en wou het omarmen ; straks beefde zij schreiend te rugge . Zij had de wond gezien en het bloed op zijn voorhoofd . Sprakeloos en stijf , gelijk een doode , zat zij nu , bleek als marmer , met de wanhoop in de wijdgeöpende onbeweeglijke oogen .

Ne-

Nevens haar weende Mehala, zij wroong de handen boven haar hoofd, zag met bekretene oogen ten hemel op, en zag dan weder wenende naar het lijk te rugge.

Adam gevoelde hare smert, weende op nieuw en wilde stamelen tot hare vertroosting: „ Geliefden! Mehala, o Thirza, „ kon ik ellendige uwe jammeren stillen! „ Ach weent niet, als waart gij troosteloos. Terwijl wij bij dit lijk jammerlijk weenden, Eva en ik, kwam, „ in hemelsche schoonheid, een Engel „ tot ons, met vertroosting van den „ hemel. Weent niet troosteloos zoo „ sprak hij, niet troosteloos als of hij „ geheel en al ophield te wezen. Begraaf zijn stoflijk omkleedfel, zijne ziel „ is van de boeien des lichaams ontslagen: „ Hij is zaliger, zaliger dan de ziel die „ in dit stof woont bevatten kan. Eenen „ korten tijd hebt gij hem maar te missen, dan zult gij met hem zaliger zijn, „ dan de ziel, die in het stof woont, hier „ bevatten kan. Geliefden, ach onteert „ den zaligen niet, door uw troosteloos jammeren. ”

Noch zat Thirza verstomd en sprakeloos,

ter-

terwijl Kains huisvrouw de handen boven
het hoofd wrong, en haare smerten aldus
-klaagde: „Vader, vader laat ons wee-
„nen! O hoe erbarmelijk ligt zijn om-
„kleedfel daar! Gij, onze troost, onze
„verrukking! ABEL! ach, gij hebt ons
„verlaten: en onze zoetste bezigheid zal
„nu zijn, om u te beweenen — tot in de
„ure des doods, om u te weenen. Jā
„gij zijt overgegaan in de zaligheid, wier
„verwachting u zo meenigen heiligen
„traan ontlokte, wier verwachting mij
„zoo meenigen heiligen traan ontlokt. O
„wij weenen u na, uit deze schaduwe
„des doods weenen wij u na! Gij hebt
„ons verlaten en onze zoetste bezigheid
„zal nu wezen, tot in de gewenschte
„ure des doods, om u te weenen! Kain,
„waar waart gij, toen uw broeder stierf?
„O had gij hem toen noch met broe-
„derlijke tederheid, omarmt! toen noch
„om den zegen van den stervenden
„geweend! o hoe zou hij u met zijne
„nederzinkende armen omhelsd, u noch
„met zijne stervende lippen gezegend
„hebben! Welk eene zoete vertroosting,
„welk eene heelende verkwikking zou u
„ dat

„ dat geweest zijn, in uwe toekomstige
 „ dagen! — Maar Hemel! — wat nieu-
 „ we smert stort u in onmagt? Gij zinkt
 „ te rug, Eva, Adam! o wat eene ont-
 „ zetting breidt zich over uw aangezicht
 „ uit? schriklijk voorgevoel! waar is hij!
 „ Adam! Eva! waar is Kain? waar is
 „ mijn man? ”

Van onmagt neergezonken, riep Eva
 nu, „ waarheen, waarheen vervolgt hem
 „ de eeuwige wrake? o God! die ellen-
 „ dige! Hij — Ha! laat ik haar binnen
 „ houden, die afgrijslijke gedachte! mij,
 „ mij alleen moet gij folteren, gelijk een
 „ hel in mijnen boezem, afgrijslijke, ha-
 „ telijke gedachte! o ellendige wat moest
 „ ik . . . —

Mehala riep: „ donder het geheel over
 „ mij uit, Moeder, geheel over mij,
 „ het onweder. Ha! zij stormt reeds in
 „ mijnen boezem; die donderende ge-
 „ dachte! Vader, Moeder, o verschoont
 „ mij niet! Kain! Kain! o onuitspreke-
 „ lijke smerte ” — „ Hij heeft hem
 „ verflagen, Mehala! Thirza! Hij heeft
 „ hem verflagen, ” riep Eva, en zij
 stond, van hare onuitsprekelijke smerte
 sprakeloos.

De

De Vrouw van Kain stont in eene stomme ontzetting. Geen traan ontvloot haar verstijfd oog. Het koude zweet vloeide haar van het voorhoofd. Hare bleeke lippen beefden; toen riep zij: „Hij heeft zij-
 „nen broeder verslagen; Kain, mijn man
 „heeft zijnen broeder verslagen! ver-
 „schriklijk denkbeeld! Waar zijt gij broe-
 „dermoeder! waar heen — waar heen
 „vervolgt u uwe gruweldaad? Heeft, o
 „heeft Gods donder den broeder gewro-
 „ken? zijt gij niet meer? Ellendige,
 „waar zijt gij? waar jaagt u de wanhoop
 „henen?” zo riep zij, en zij rukte de
 lokken uit haar hoofd.

„Broedermoord,” riep Thirza, „ha —
 „hoe kon hij, hoe kon hij, den deugd-
 „zamen, dezen vromen? — Met oogen
 „vol liefde moet hij hem hebben aangezien.
 „Kain! o vervloekt — vervloekt zij”
 „— o Thirza, vloek hem niet,” riep
 Mchala, „hij is uw broeder, hij is mijn
 „man! neen laat ons voor den zondaar
 „bidden. Toen hij bloedend nederzank,
 „de deugdzame, toen heeft hij hem noch
 „meelijdig aangezien, hem noch geze-
 „gend, nu smeekt hij voor hem, nu
 „voor

„ voor den troon des Eeuwigen, laat ons
„ gebed, uit het stof, tot zijn gebed, om
„ hoog stijgen. O vloek hem niet! Thir-
„ za, vloek uwen broeder niet.”

„ Waar heen vervoert mij mijne ellen-
„ de”, sprak Thirza? „ ik heb hem niet
„ gevloekt, Mehala, ik heb hem niet ge-
„ vloekt.” — Toen zonk zij neder op
het lichaam, kuste zijne met bloed be-
morste wangen, en koude lippen, eenen
geruimen tijd, in sprakelooze droefheid,
en toen hief zij, met woorden, die door
haar snikken werden afgebroken, aldus
aan: „ O waarom mogt ik niet, toen gij
„ nederviel, de verblekende lippen noch
„ kussen, noch eens uwe liefde van uwe
„ lippen hooren? Dan, o dan had uw
„ stervend oog mij noch eens aangezien,
„ en — o was ik dan in uwe laatste om-
„ arming gestorven! Och! dat ik nu mogt
„ sterven, en dat mijn lichaam verbleekt
„ bij het uwe lage! Maar ach! ik blijf in
„ onuitsprekelijke jammeren te rugge! Wat
„ tot hier toe schoon was, zal voortaan
„ mijne smerten vermeederen. Schaduw-
„ rijke weesjes, in uwen lommer zal het
„ mij zijn, als of uwe donkerheid mij

I

„ vroeg,

„ vroeg, waar is hij, die u eertijds in
 „ onzen lommer vol verrukking omarm-
 „ de? De ruischende bronnen zullen vra-
 „ gen, waar is hij, verlatene? — In
 „ uwe schaduwe, aan uwe zoomen zal ik
 „ voordaan alleen mijne droefheid uitwee-
 „ nen! Voor altoos, ach voor altoos heeft
 „ hij mij verlaten. Ach, altoos zal ik hem
 „ als voor mij hebben, met deze verstijs-
 „ de, uitgedoofde oogen, met deze doo-
 „ delijke bleekte, met deze blaauwe lip-
 „ pen, met dit bloed, dat zijne wangen
 „ bezoetelt. O vloeit, gij tranen, vloeit
 „ onophoudelijk op het verwelkend li-
 „ chaam! Dit — ach, dit was het schoon
 „ omkleedfel, 't welk de edelste ziel, tot
 „ mijne omarming, vernederde. Hoe
 „ heerlijk blonk de deugd in het zelve,
 „ met duidelijke trekken, die het zoo
 „ veel beminnelijkheid bijzetten. Hoe
 „ schitterde zij uit, in de zachte oo-
 „ gen! Hoe lieflijk lachte zij op de wan-
 „ gen en op de lippen. Maar nu is die
 „ ziel dit lichaam ontvlogen; te zuiver,
 „ te zalig voor den omgang met sterfli-
 „ ken; voor den omgang met mij! O
 „ vloeit gij tranen, vloeit onophoudelijk,
 „ op

„ op dit verwelkend omkleedfel, tot dat
 „ mijne reikhalzende ziele haar stof bij
 „ het zijne te rugge laat.”

Zoo jammerde Thirza, zoo weende
 zij op het lichaam. Eva zag het jamme-
 ren harer dochter, met verdubbelde smer-
 te. „ O kinderen,” zoo riep zij. „ Hoe
 „ pijnlijk valt mij uwe smerte, bij de
 „ mijne. Hoe martelt mij uwe ellende!
 „ O welke knagende verwijten zijn uwe
 „ bittere klagten voor mij — voor mij,
 „ die de zonde, den vloek en den dood
 „ in de wereld gebragt hebbe. Vergeeft,
 „ o vergeeft mij ellendige, vergeeft uwe
 „ moeder, die u met smerte gebaard
 „ heeft.” Terwijl zij dus sprak omhel-
 den de dochters hare kniën en riepen,
 „ om der smerte wille, met welke gij
 „ ons gebaard hebt, Eva, laat af van zul-
 „ ke verwijten tegen u zelve, vermeer-
 „ der onze ellenden niet, met nieuwe
 „ kwalen. O Gij, die ons met smerte
 „ baarde, laat af! noem deze onze tra-
 „ nen, deze onze klachten geen verwij-
 „ ten! O! zoo wij het gebied hadden
 „ over onze smerten, zoo zou geen zucht-
 „ je meer uit onzen boezem komen; geen

„ traantje meer uit onze oogen. Maar hoe
 „ konden wij aan de natuur wederstand
 „ bieden? hoe aan de teederste liefde?
 „ Zij vorderen deze tranen.”

Terwijl zij aldus de knien van hare
 moeder omvatteden, en met betraande oogen
 teederlijk tot haar opzagen, zeide Adam:
 „ Geliefde, laat ons niet langer marren, om
 „ het bevel des Allerhoogsten te volbrengen,
 „ laat ons dit omkleedfel, dit voorwerp
 „ van onze tranen en van onze klagten,
 „ aan de aarde wedergeven. De heelende
 „ tijd en de zegepralende reden zullen
 „ onze smert verzagten. Zij zal dan zijn,
 „ gelijk het verlangen eener bruid naar
 „ den dag, die haar haren geliefden in
 „ de armen voert”. --- „ Geef hem aan
 „ de moederlijke aarde weder.” Zoo
 sprak Thirza, en zij zag weenend tot
 hem op. „ Maar, mijn lieve Vader, noch
 „ eens zal ik op hem weenen, geef
 „ hem dan aan de Aarde”, en zij lag
 met uitgebreide armen, over het doode
 lichaam heengestrekt.

Toen groef Adam een graf, en Eva
 en Mehala stonden weenend ter zijde.
 Ondertusfchen kwamen Kains onschuldige
 kin-

kinderen van voor hunne hutte. Hand in hand traden zij bevend nader. „Jofia,” ſprak de goudlokkige Eliël „wat is dat „ voor een gekerm! Zie ABEL, hoe ligt „ hij daar? hoe bleek? Met welke bloe- „ dige lokken? Zoo, broeder, zoo ligt „ een lam, dat men ten offer geflacht „ heeft.” Geliefde Eliël, „ ſprak de „ kleine Jofia,” zie hoe Thirza op hem weent. „ Zie, en zijn verſtijfd oog ziet „ haar niet eens aan. Laat ons weggaan. „ Ik beef, ik ſidder op dit gezigte. Laa: „ ons voorbij ijlen, naar de weenende „ moeder”. Nu ijlden de kinderen voor- bij en hingen haar aan het lijf. „ Moeder? „ zoo vraagden zij, „ waarom weent gij „ allen? Waarom ligt ABEL daar, gelijk „ een offerlam”. Mehala omarmde hare kinderen, ſchreide op hen en zeide: „ Geliefde kinderen, de dood heeft zijn e „ ziele uit haar ſtof weggenomen, en tot „ de Engelen in eeuwige vreugde over- „ gebragt”. — „Zoo zal hij dan niet we- „ derom ontwaken?” ſprak Eliël en hij weende overluid „ hij zal niet weer ont- „ waken; hij die ons godvruchtige liede- „ ren leerde, die ons zoo teederlijk be-

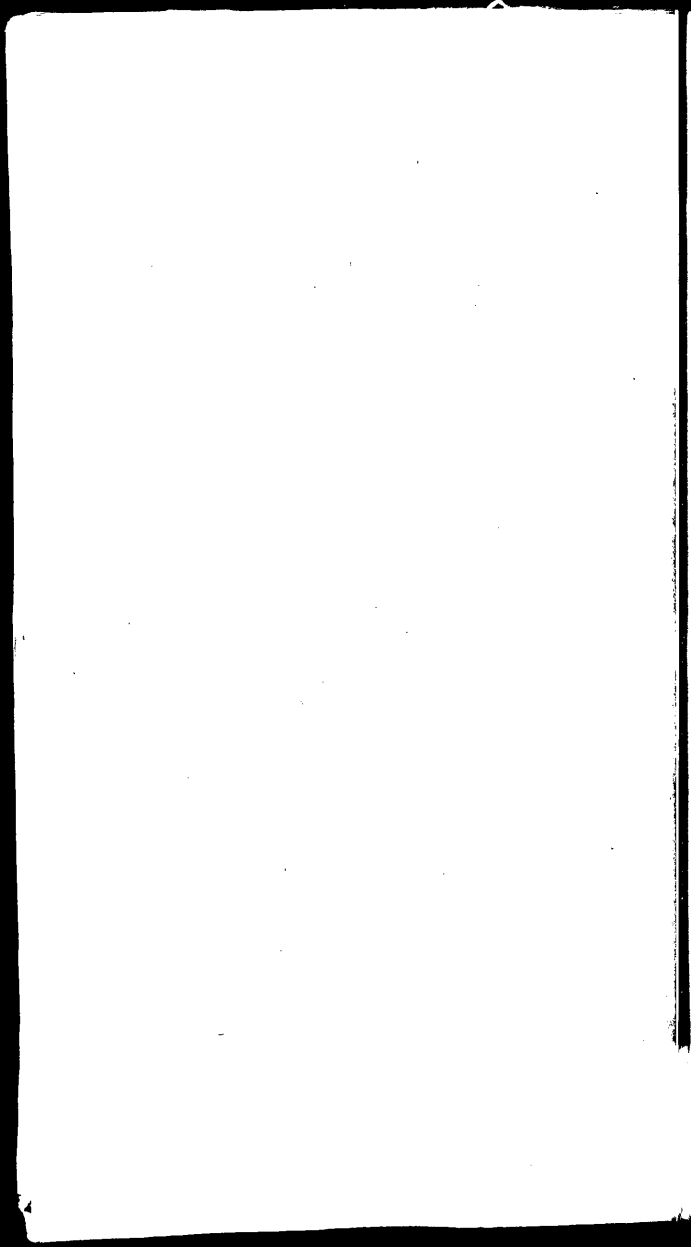
„ minde , hij , Jozia , die ons , op zijnen
 „ schoot , tegen elkander over plaatste en
 „ ons van den Schepper en van de En-
 „ gelen en van de wonderen der natuur
 „ vertelde , hij zal niet weder ontwa-
 „ ken. O onze Vader , hoe zal hij wec-
 „ nen , als hij van het veld te rugge
 „ komt.” Zoo spraken zij en zij verber-
 gen zich , in de plooien van het kleed ,
 dat van de heupen der bedrukte moeder
 nederhing.

Nu had Adam het graf opgedolven
 „ Ontwaak , Thirza ! Geliefde ontwaak !
 „ Laat ons niet sammelen , dit stof aan
 „ de aarde weder te geven. De Heer
 „ heeft het bevolen. Thirza laat ons niet
 „ sammelen.” Zoo sprak Adam , hij trad
 toe en nam haar tederlijk bij de hand ,
 zij ontwaakte. Zij had , in eene stomme
 verrukking , over het lijk gespreid gele-
 gen. Nu ontwaakte zij , uit het heilige
 gezichte. „ Ja ” zeide zij „ ik heb hem
 „ gezien , met hemelfchen luister trad hij
 „ te voorschijn. Hoe heerlijk ! ik heb
 „ den zaligen gezien. ” — „„ Thirza !
 „„ Ween niet ! Ween niet , ik ben zalig
 „„ haast zult gij tot mij overkomen , en
 „„ dan

DE DOOD VAN ABEL V^{de} ZANG.

had, in eene stomme verrukking, over het lijk
afgeleid gelegen. Nu ontwaakte zij uit het hei-
ge gezicht. "ja," zeide zij, "ik heb hem gezien, met
menschen luister trad hij te voorschijn?" Bl. 186.

„ dan zal ons geen dood meer schei-
 „ den: ” — Zoo sprak hij, met eenen
 „ hemelfchen glimlach, en een hemelfche
 „ glans vloeide van zijne voetfappen te
 „ rugge”. Zoo sprak Thirza, en ver-
 heven troost fraalde haar uit de oogen.
 „ Begraaf, mijn lieve Vader, begraaf het
 „ omkleedfel van stof!” Hier stond zij
 op, nevens hare moeder en zuster en
 nu verborgen de moeder en de zusters
 haar aangezicht in de loshangende lokken.
 Want Adam omwond fchreiend het lijk
 met vellen, en leide het in de groeve,
 en bedekte het met aarde. „ Laat ons
 „ tot den Hoogften bidden”, sprak
 Adam, „ geliefde vrouwe, geliefde kin-
 „ deren, laat ons hier bij zijn graf neder-
 „ knielen.” Zij knielden, aan de zijde
 van het graf. Eliël en Jofia knielden
 nevens de Moeder. Dus bad de eerste
 Vader, met de gevouwene handen voor
 zijnen boezem:

„ Gij, die hoog in den hemel woont,
 „ God! Schepper! Eeuwige Gerechtig-
 „ heid, oneindige Goedheid, hier liggen
 „ wij voor u, hier bij het graf van
 „ den eerften, die aan het verderf is

„ overgegeven , wij zondaren in het
„ stof , wij zenden onze verzuchtingen
„ tot u op ! O laat ons gebed tot u
„ opklimmen , zie genadig op ons neder ,
„ in dit dal des doods , in deze woning
„ der zonde. Groot is onze misdaad
„ grooter uwe eeuwige goedheid. Wat
„ zijn wij , onreinen , voor u en even-
„ wel wendt gij uw aangezicht niet van
„ ons. Wij kermen in de jammeren ,
„ die wij zelve over ons hoofd hebben
„ uitgegoten en gij ziet goediglijk op
„ onze jammeren neder. Gij vergunt ons ,
„ dat wij tot u opzuchten , want Gij
„ hebt ons , zondaren , niet verlaten.
„ Wees eeuwig geprezen , Gij , die hoog
„ in den hemel woont ! U looft niet
„ alleen de lachende lente , u verkondigt
„ niet alleen de heldere hemel : Ook de
„ brullende donder verkondigt u , wan-
„ neer hij in zwarte wolken daar henen
„ trekt. De stormwind verkondigt u ,
„ wanneer hij over den aardbofem huilt ,
„ en onweders en flagregenen aanvoert.
„ U prijzen de lachen van den blijden ,
„ en de tranen van den ellendigen. Wij
„ hebben hem gezien , den zoon der zon-
„ de ,

„ de, den dood. In eene verschriklijke
„ gedaante is hij tot onze hutten geko-
„ men. Eene gruwelijke misdaad, [heeft
„ de aarde niet gehuild? Zijn geene on-
„ weders boven zijn hoofd bij een ge-
„ trokken?] een zwart wanbedrijf heeft
„ hem, bij de hand, tot ons gevoerd.
„ De eerste uit mijne lendenen — mij-
„ ne beenderen fidderen! — hij heeft
„ zijnen broeder aan den dood gegeven.
„ O wend uw aangezicht niet van mij,
„ als ik mij onderwinde voor hem te
„ bidden. Werp hem niet ganschlijk van
„ u weg, o eeuwige Genade! Zie hem
„ aan, den zondaar, dat zijne ziele voor
„ zijne misdaad fiddere; dat zij zich voor
„ u in het stof wentele; weene, om
„ vergiffenisfe; onophoudelijk u smecke.
„ En wanneer hij u onophoudelijk smeekt,
„ wanneer zijne misdaad hem met on-
„ ophoudelijke martelingen kwelt, dan,
„ o giet dan den balzem van uwe ver-
„ troosting in zijne jammeren. God, o
„ God verwerp het koene gebed niet!
„ Ik heb de aarde opgedolven, ik heb
„ de betraande aarde op het lijk van
„ den verslagenen neergeworpen: hoor
„ ons

„ ons gebed , het stijgt tot u op van
 „ het graf van den eersten , die aan de
 „ verrotting is overgegeven. O hoor ons ,
 „ Heer ! Heer , hoor ons , wanneer wij
 „ voor den eerstgeborenen tot u opwee-
 „ nen ! O laat ons niet vergaan in uw
 „ toorn ! Hoor ons , wanneer wij voor
 „ hem , in de slapelooze uren van den
 „ middernacht , tot u opweenen ; wanneer
 „ de zon komt , en wanneer zij henen
 „ gaat. Maar , heil zij ons ! Heil ! Lof
 „ eeuwig lof zij u ! Gij hebt de ziel van
 „ den verflagenen tot u opgenomen. Hij
 „ heeft zijn eerste offer , de dood ! Wij
 „ zullen hem volgen , de een na den ande-
 „ ren , naar het donkere graf , in het eeuwi-
 „ ge zullen wij hem volgen. O Gij , wiens
 „ wenk den hemel schiep , wiens woord
 „ de wereld uit niets te voorschijn bragt !
 „ zij zullen vergaan , de hemel en de aarde
 „ zullen vergaan en gij zijt eeuwig. Wij
 „ leven in het stof en ons stof zal daar ne-
 „ dervallen. Gij zijt onveranderlijk eeuwig,
 „ gij zult ons tot u opzamelen , den boe-
 „ tenden zondaar , die in den nacht tranen
 „ weent , om dat zijne deugd noch zoo
 „ ver is beneden zijne wenschen , noch

„ zoo zeer befmet met de vlekken der
„ menschlijke zwakheid. Gij zult hen
„ uit het stof bij een zamelen, opdat zij
„ zich eeuwig verblijden, omdat zij nu
„ rein zijn, rein gelijk de Engelen.
„ Want — Onuitsprekelijke toezegging!
„ Het zaad der Vrouwe zal de slang den
„ kop verpletteren. Spring op, gij aar-
„ de, en gij, gansche natuur, zing uwe
„ lofgezangen. Wij zullen hem loven,
„ ook wanneer het onheil om onzen
„ schedel dondert. De mensch is geval-
„ len; van de verhevene waardigheid, die
„ hem was aangeschapen, diep neergeval-
„ len: maar, heil ons! God heeft hem
„ niet eeuwig verworpen, en zijne goed-
„ heid ziet op ons neder ook dan,
„ wanneer hij zich vertoont op zijnen
„ rechterstoel. Hij viel, hij dien God
„ zoo zalig schiep, en toen hij gevallen
„ was, stond hij te sidderen, en verwacht-
„ te, diep neergebogen, met onuitspreke-
„ lijken angst, eeuwige vervloeking en
„ eeuwige straffe. Wat kon hij minder
„ verwachten? Maar de geheele natuur
„ vereert plechtig de groote verborgen-
„ heid: Hij zal de slang den kop ver-

„ treden. Groote verborgenheid, maar die
„ omwonden zijt met heilige duisternisse,
„ die voor elken geschapenen ondoor-
„ dringbaar is: Gij groote verzoening
„ van den zondaar met God! — En
„ wij zouden met ooteerende tranen in
„ het stof kermen, om dat, in den droom
„ van dit leven, blijdschap en droefheid
„ elkander afwifelen, tot dat de nade-
„ rende dood de ziel uit het bevleete
„ stof opwekt, en haar slaakt van de
„ boeien der verdiende verdoemenis. Dan
„ treedt zij te voorschijn, de ziel, die
„ met stof omwonden, hare waardigheid
„ niet vergat; die God beminde, die
„ haar door oneindige wonderen, onein-
„ dige weldaden, ontfak in heilige lief-
„ devlammen. O ik zie haar, de heilige
„ toekomstige eeuwen! Ik zie hen, die
„ de dood heeft overgevoerd; een talrijk
„ geslachte, zuiver gelijk de vlammen,
„ die de Engelen, op den Altaar, voor
„ den troon, offeren. Zij staan onder
„ de Engelen, en zingen eeuwige lofge-
„ zangen tot den troon op, die met glan-
„ omgeven is. O wat gevoel ik! hoe
„ beurt zich mijne ziel omhoog! Zulke

„aandoeningen gevoelde zij noch nimmer. Lof — lof stamelt zij u, oncindige goedheid! Zij zwemt in heilige verrukking; en wanneer zij met zoo veel kracht dacht, als de eerste Engelen, zoo zou zij het niet kunnen uitspreken. Zij zou alleen stamelen — alleen gevoelen.”

Nu zweeg Adam, en hij volhardde lang in een diep stilzwijgen, en zij, die met hem om het graf knielden waren als zonder beweging, zonder spraak. De Natuur om hen henen vierde deze plechtigheid, met eene statelijke stilte, en geen wolkje dreef langs den openen, glansrijken hemel over hun hoofd.

De avond kwam, met koele schemering en geruste stilte. Kain had, van bangen schrik en knagende wroeging voordgedreven, door de wildernis omgedoold. Moede zat hij nu tegen over de opkomende maan. Daar klonk zijne verschriklijke stemme aldus, door de avondstilte: „Daar ginds, van achter dien zwarten berg, stijgt de volle maan op, aan den donkeren hemel, en verspreidt licht en stilte om zich henen. Alles ademt rust

„ en verkwikking , onder het dicht be-
 „ zaaid stargewelf ; maar de mensch
 „ niet. Weeklagen en jammer stijgen op
 „ van zijne hutten. Ik, ik, rampzalige,
 „ ik heb de ellende in zijne hutten ge-
 „ bragt ! Mij klagen zij aan , deze
 „ zuchten , dit gejammer , dat zich
 „ uit dezelve verspreidt , door den
 „ nachtelijken hemel. Heden — hoort
 „ het , gij starren , maan , hoor het en
 „ verbleek , en verberg u , heden heeft
 „ uwe zuster , de aarde , het bloed van
 „ eenen verlagenen gedronken , en ik
 „ ellendige , die ik hier beve , ik gaf
 „ het aan de aarde — het bloed van
 „ mijnen broeder. O weiger mij nu
 „ voords uwen goedigen invloed , weiger
 „ dien aan den akker , dien ik ploegde ,
 „ en aan de landstreek die ik bewone.
 „ Ik heb mijnen broeder verlagen ! Ver-
 „ berg mij , zwarte duisternis ! Verberg
 „ mij voor de oogen der natuur. Ik
 „ zal vlieden in uwe schaduwe ; met
 „ mijne ellende vlieden , daar , waar
 „ geen voetstap op het verwelkte gras
 „ gevonden wordt , om tusfchen klippen
 „ en rotfen te wonen , waar stinkend
 „ Wa-

„ water traansgewijs van de steenen
 „ druppelt, diep in de moerige verblij-
 „ ven van afschuwelijk ongedierte, waar
 „ donkere, woest in een gegroeide strui-
 „ ken, de woning der roofvogelen, hoog
 „ boven mijn hoofd, mij het gezicht van
 „ den hemel ontnemen. Daar zal ik
 „ klagen en huilen, en mij in het stof
 „ wentelen. Wanneer dan de slaap af-
 „ grijslijke schrikbeelden voor mijne
 „ oogen stelt, dan zal zijn beeld voor
 „ mij staan, met zijn verpletterd hoofd
 „ en zijne bebloedde lokken.”

Zoo beefde, zoo jammerde Kain, in
 den donkeren nacht. — Hij zweeg; lang
 zweeg hij, in zijne ellende neergedom-
 peld, en de nachtvoegel, verschrikt door
 deze akelige klagten, hield wijd in het
 ronde een diep stilzwijgen. Een zagt ge-
 murmel liet zich alleen om hem henen
 hooren. Hij sloeg zijne verschrikte oogen
 in het ronde, en begon wederom aldus
 te spreken: „ Jammert over mij, gij
 „ heuvelen, en gij wouden, jammert
 „ over mij. Ik ben ellendig, onuitspre-
 „ kelijk ellendig, en ellende, heeft im-
 „ mers regt tot meelijden. Bejammer
 „ mij,

„ mij, gij schoone natuur, och niet meer
„ schoon voor mij! Gij getuigen van de
„ alomtegenwoordigheid van den goden
„ God, maar voor mij niet meer god,
„ dat kan hij niet wezen; voor mij een
„ eeuwige wreker.” Hier zweeg hij
„ weder, en hij hief weder aan: „ O nu
„ kan ik weenen. Ik kon niet weenen,
„ nu vloeien mijne tranen. Gij lieve
„ tekenen van verzachte ellende. Eerst
„ was ik geheel wanhopig, nu is mijne
„ smerte tot eene kermende, schreiende
„ weemoedigheid verzagt. O vloeit gij
„ tranen! Gewaardig u mijne tranen aan
„ te nemen, o aarde! ik ben vervloekt
„ op uwe oppervlakte. Maar — ontvang
„ ze willig, de tranen van mijne onuit-
„ sprekelijke ellende. Welk eene ge-
„ dachte komt in mij op! — Zij vloeien
„ sterker, mijne tranen — ja ik wil —
„ nu, daar mij de donkere nacht ver-
„ bergt, wil ik henen gaan, tot de hut-
„ ten der kermenden, noch eens wil ik
„ hen zien, noch eens hen zegenen. —
„ Zegenen. — Ik? — Toornige winden
„ zullen hem van mijne lippen waaien,
„ den verachtelijken zegen. Ik ellendige,

ik

„ ik kan hen niet meer zegenen. Ik
„ zal evenwel henen gaan, ik zal henen
„ gaan, en hen zegenen en weenen, en
„ dan — ach! en dan voor eeuwig van
„ hun vlieden: Mehala, wijd van u, en
„ van onze kinderen wijd henen vlieden,
„ voor eeuwig.” Nu kon hij niet meer;
hij zweeg en ging naar de hutten, en
bevochtigde den eenzamen weg met zij-
ne tranen.

Hij trad verbij een groen weesje. De
verflagene had het, op de zagte helling
van eenen heuvel, geplant. „ Luik op.”
zoo sprak hij, toen hij het plantte,
„ Schiet met zagte verkwikkende schaduw
„ naar boven, opdat de late neven in
„ uwen lommer elkander vertellen: Hier
„ heeft Eva haren eerstgeborenen ontvan-
„ gen; hier groette zij hem weenend
„ voor de eerstemaal wellekom, in deze
„ wereld, hem, den eersten troost van
„ hare eenzame dagen. Zij noemde hem
„ KAIN, hing zich aan hem, met onuit-
„ sprekbare verrukking en sprak: Ik heb
„ u van den Heere ontvangen.” — De
Broedermoorder ging met afgekeerd ge-
zicht verbij; angstzweet vloeide hem van
zija

zijn voorhoofd. Nauwliks konden zijne waggelende knien hem omhoog houden. Zoo treedt een ontaarden Zoon beevend voorbij het graf van zijnen Vader, die den hongrigen Grijsaart, moede van den akker komende, vergif in zijne spijsz opdischte; wanneer hem, in het verbijgaan, het ruischen en de zagte geuren der bloemenkranfen vervolgen, die zijne vrome zusters aan de aschkruik hebben opgehangen. Hij was nu verbij gefidderd, naar de hutten toe. De maan spreidde haar bleek licht, door de bedekkende takken der boomen, op dezelve neder, en sombere stilte rustte rondomme. Hij zag ze en weende en wrong de handen en bleef lang stom. Onuitsprekelijke smerte zwol in zijnen boezem. Sidderend stond hij daar, in de akeelige stilte. „Hoe rust de droefheid hier” sprak hij zagtkens. „Maar dit gelispel — „zijn het geen zuchten? Is het niet het „gekerm van de nachtelijke slapelooze „ellende in de hutten? — Hier — hier „beeft hij in het donkere, vervolgd van „de helle, die 't tot woningen van „weeklagten gemaakt heeft, — die — „Ach, ik vervloekte! — die ruste en „al-

„ alle huislijke vreugde van u heb weg-
„ gebannen, en ik waag het, de lucht
„ te ademen, die door het gekerm der
„ wecklagenden fiddert; die landstreek
„ wage ik te betreeden, die aan het ge-
„ jammer der vromen, aan het gejammer
„ over mijne gruweldaad geheiligd is! —
„ Vlied, ontcer niet dezen heiligen oord.
„ — Ach ik zal vlieden! ik ellendige,
„ slechts noch twee oogenblikken, zal
„ mijn oog vol wanhoop u aanzien.
„ Vergunt, vergunt mij, ellendigen,
„ slechts noch weinige tranen te weenen,
„ de wondende handen hier noch eens te
„ wringen, dan zal ik vlieden! Wees ge-
„ zegend, o wees van mij gezegend, Gij
„ — ach ik ellendige, bijna had ik die
„ namen onteert, die de heiligste banden,
„ het edelste, dat menschen gevoelen be-
„ teekenen. Wees noch eens van mij
„ gezegend! Och mocht, met de duister-
„ nisse van den nacht, alle jammer van
„ u wijken, en zich tot den mijnen
„ voegen! om mij altoos te verzellen,
„ zoo lang ik leve in deze gevloekte
„ wereld! O mogt gij hem voor eeuwig
„ kunnen vergeten, wiens beeld u met
„ el

„ ellenden vervolgt! In welk een over-
 „ maat van onheilen moet een ellendige
 „ niet wezen neergedompeld, wien al-
 „ leen deze wenschen overblijven!”

Dus stond Kain in de duisternisse te weenen en de handen te wringen, toen iemand in den nacht op hem aankwam, met eenen langzamen tred. Een koude rilling, gelijk de rilling des doods, ging hem door de ziele. Hij wilde bevend vlieden maar hij kon niet vlieden, hij zonk onmagtig bij het bosch ter neder.

Thirza hadt, in den jammervollen nacht, haar eenzaam leger verlaten. Zij ging nu, nat van tranen uit en zette zich in het bedaaude gras, bij den grasheuvel neder. Zij wrong de handen en zag, met een verstijfd oog, naar den gestarn- den hemel. Dan zonk zij weder op het graf en hare tranen vloeiden over de opgeworpene aarde. „ Hier — hier, ” zoo jammerde zij, „ hier ligt mijne ruste, alle mijne vreugde! Hier, onder deze aarde, die mijne tranen opdrinkt. „ Ach! is mij dan geene ruste, geene „ verkwikking meer overgelaten, in mij- „ ne jammervolle nachten! O vloeit, gij „ tra-

„ tranen! Gij zijt de treurige verkwik-
„ king, wanneer ik u uren lang op zijn
„ graf uitweene; wanneer ik hier, uren
„ lang, in de treurige doodstilte, zuchte.
„ 't Is waar, mijn Geliefde, ik heb u,
„ u wel gezien in hemelfchen glans: o
„ hoe heerlijk! Maar ach! zou ik u niet
„ naweenen? Gij zijt, in dit ellendig
„ leven, voor altijd van mij wegge-
„ scheurd. — Ik had mij onmagtig ge-
„ weend, bij dat dierbaar pand van onze
„ liefde; verkwikkende ruste had zich
„ uitgebreid over zijne oogleden: ach!
„ het lachte in den slaap, en kende noch
„ niet de ellenden, die aan den staat
„ der sterflijken verbonden zijn; het ken-
„ de noch niet, hoe veel het verloren
„ heeft! Te vergeeffsch heb ik mij op
„ het ledige huwlijksbed neergeworpen;
„ vergeeffs gesmeekt, om een oogenblikje
„ slaaps. Bange eenzaamheid en marte-
„ lende onrust, ach! die hebben voor
„ altijd plaats genomen, waar echtelijke
„ tederheid en zoete ruste in uwe armen
„ woonden, die mij nu in dit leven
„ voor altijd ontnomen zijn: — o ellen-
„ de! mij ontnomen van eenen broeder!

„ — Waar

„ — Waar is hij? — de rampzalige? —
„ Waar foltert hem zijn wanbedrijf?
„ Gij — eeuwige Goedheid, o versmaad
„ niet mijne kermende bede, wanneer ik
„ onvermoed voor hem om ontferming
„ aanhoude! Versmaad het niet, wanneer
„ hij zich boetvaardig in het stof werpt,
„ tot u opweent en u aansmeekt om
„ ontferming.” Zoo sprak zij, en hoor-
bare snikken beletten haar in hare reden.
„ Hoe vaak — o hoe vaak waart gij de
„ stille getuige,” Zoo voer zij voort,
terwijl zij hare oogen om hoog beurde
„ gij zagte maan, hoe vaak waart gij de
„ getuige van onze tederheid, wanneer
„ wij, arm in arm, bij uw licht daar
„ henen traden; wanneer lessen van hei-
„ lige deugd, van zijne zoete lippen,
„ in mijnen boezem vloeiden, hoe vaak
„ waart gij daar van de getuige! Nu ligt
„ zijn verrottend lichaam hier, uw treu-
„ rig schijnsel verlicht zijn graf, hier
„ — de zoetste troost van den vromen
„ Vader en van de tederhartige Moeder,
„ hier, ook hier, mijn dierbare man!”
Toen zweeg zij lang, in diepe stomme
droefheid gedompeld, en haar treurig oog
dwaal-

dwaalde in het ronde. „ Hoe hel , helder
 „ dan eenig ander groen , blinkt het gind-
 „ sche weesje ! Heilige , groote gedach-
 „ ten stijgen op , uit mijnen jammer ?
 zoo voer zij voort „ helder gelijk gij ,
 „ maan , in de duisternis van den nacht
 „ te voorschijn treedt ? Hoe blinkt ginds
 „ het weesje , waar gij , ABEL , bij de
 „ schemering van het avondrood , mij
 „ omarmde . Hoe zalig , zoo sprakt gij
 „ en gij drukte mij weenende aan uw
 „ boezem „ hoe zalig is het deugzaam te
 „„ wezen ! Hoe zalig hem te beminnen ,
 „„ wiens uitvloeifel alle deze schoonheid
 „„ is . Hoe zalig , wanneer elke van
 „„ onze daden de goedkeuring der op-
 „„ merkende Engelen verdient ! Wat wel-
 „„ lust is gelijk , aan het gevoel van
 „„ Gods tegenwoordigheid , in deze schoo-
 „„ ne schepping ; aan het gevoel der
 „„ deugd , die ons zulke tranen ontlokt .
 „„ Wie zoo zijne dagen doorleeft , dien
 „„ is de dood niet verschriklijk , wat
 „„ hij ook wèzen mag . Dat weten wij
 „„ immers , o onuitsprekelijke genade
 „„ voor den zondaar ! dat hij het lichaam
 „„ van de onsterflijke ziele afzondert ,
 „„ op-

„„ opdat zij opvare om eeuwig zalig te
 „„ wezen. Thirza ” zoo spraakt gij „ en
 „ gij drukte mij vuriger aan uwen boe-
 „ zem, ” wanneer ik voor u uit het stof
 „„ trede, — eer dan gij, zalig ben, o
 „„ ween dan niet lang over mijn stof,
 „„ aan gene zijde van het graf zullen wij
 „„ malkander wedervinden, om eeuwig
 „„ zalig te wezen. ” — O mijn ziel
 „ bezwijk niet onder het gewicht van
 „ uwe ellenden ! Beur u op, met de
 „ sterkste vertroosting ; denk aan uwe
 „ onsterfelijkheid en zie door alle uwe
 „ jammeren henen, op die zaligheid, die,
 „ op hare nadering, het donker wisfel-
 „ ziek toneel van dit leven voor zich
 „ wegdringt. Zou de ziel vergaan, en
 „ met het lichaam in het stof nederzinken,
 „ hoe zou ik mij dan vertroosten
 „ kunnen ! Troosteloos zou ik dan op uw
 „ graf weenen, en bidden, om mijne vernietiging.
 „ Maar zij is onsterfelijk. Neen !
 „ zij zal niet zwakhartig onder hare smerte
 „ bezwijken. Gij, Engelen, die met
 „ zagte vleugelen thans om mij henen
 „ zweeft, zij zal niet zwakhartig onder
 „ hare smerte bezwijken, zij is onsterf-
 „„ lijk

„ lijk als gij. Nogthans vloeien mijne
 „ tranen. Ja vloeit, o tranen! Weest ge-
 „ heiligd aan zijn stof! Hij ging mij
 „ voor, om eeuwig zalig te wezen. —
 „ Op uw graf, mijn geliefde! (zij vloeien
 „ weder sterker, mijne tranen! — o be-
 „ zwijk niet, ziele, bezwijk niet, in
 „ uwen troosteloozen jammer!) op uw
 „ graf zal een weesje opschieten. Menige
 „ traan zal op uw stof nedervloeien. In
 „ deszelfs schaduwe zal ik mijne plechtig-
 „ ste uren doorleven, en in heilige ver-
 „ rukking naar de eeuwigheid uitzien.”
 Zoo sprak zij en toen stond zij, op zijn
 graf overeinde. „ Nu heeft mijne ziel ver-
 „ kwikking gevonden, ” zei ze toen, ”
 „ Maar ach, knagende kwelling! zijn Broe-
 „ der heeft hem vermoord.” Almagtige, ”
 zoo bad zij en zij viel op hare knien, ”
 „ o hoor, hoor mijn smeken en laat den
 „ zondaar genade vinden, laat hem ge-
 „ nade vinden! O dit zal ik van u smee-
 „ ken, als de avondster gloeit, en wan-
 „ neer de roode dageraad opkomt.”

Onderwijl stond Kain sidderende in het
 bosch, en sprak vol wanhoop: „ Ik ga
 „ vlieden! weg booswigt! van deze heilige

K

„ ver-

„ verblijven! weg! ik ellendige! Waarom
„ kan ik niet? — Dringt u niet om
„ mij henen, gij! — O helfche gestalten
„ beletten mijne vlucht. — Laat mij —
„ laat mij vlieden, o laat mij vlieden
„ van deze heilige verblijven, gij helfche
„ gestalten. — Ik kan niet vlieden, ik
„ ellendige. — O hoe jammert zij, en
„ ik kan niet vlieden — zij jammert
„ niet meer! — O deugd! deugd! wat
„ gronden van hope, welke vertroostin-
„ gen heb ik verloren, ach voor eeuwig
„ verloren! Ach zonder hope, zonder
„ de allerflaauwste hope zelfs ben ik
„ ellendig! Nu gevoel ik, dat ik ellendig
„ ben! O welke kwalen! Nieuwe on-
„ noembare kwalen! Gij helle, in uwen
„ diepsten afgrond hebt gij geen schrik-
„ lijker kwalen. — Zij bidt, o zij bidt
„ voor mij! — En gij haat mij niet,
„ en gij vloekt mij ellendigen niet? Onuit-
„ sprekelijke goedheid! O wat gevoel ik,
„ wat gevoel ik bij deze luisterrijke
„ deugd. Mijne ellende staat mij ge-
„ durig verschriklijker voor de oogen,
„ donker, zwart, gelijk de diepe hollen
„ aan den ingang der helle. Ik gevoel
„ het

„ het sterker , met de sterkste helſche
 „ kwellingen gevoel ik mijne knagende
 „ misdaad! — En gij bidt voor mij,
 „ Thirza! — Te rugge , beef te rugge ,
 „ gij ſtoute wensch. Neen , God kan hem
 „ niet verhooren! God is rechtvaardig!
 „ — Zij treedt te rugge van het graf
 „ des verſlagenen. — O waag ik het , ik
 „ ellendige , mij op haar pad neer te wer-
 „ pen , tranen van onuitsprekelijke ſmer-
 „ te op haren voetſtap te weenen! Neen
 „ — ſidder te rugge! Gindſche heuvel,
 „ die van de maan beſchenen wordt; is
 „ zijn graf. Sidder te rugge , uit dezen
 „ heiligen oord! Vlied booswicht! ” Zoo
 ſprak hij en hij trad bevend achterwaards.
 Nu vlood hij en hij ſtond weder ſtil , en
 hij wrong wanhopig de handen van wel-
 ke zijne tranen afdropen. Zoo riep hij!
 „ O ik kan niet , ik kan niet vlieden! Hoe
 „ zou ik kunnen? Ach, Mehala! Ach, mijne
 „ kinderen! Ach, hoe kan ik eeuwig van u
 „ vlieden , en niet noch eens mijne el-
 „ lende voor u uitweenen; voor u in 't
 „ ſtof mij nederwerpen , voor u Meha-
 „ la! Miſchien weent gij meelijdige tra-
 „ nen over mij , miſchien roept gij mij

„uwe zegeningen na. — Maar ik —
 „van God vervloekt, ik durf om uwen
 „zegen wenschen? Haat mij, vervloek
 „mij, mijne misdaad verdient alles.
 „Dan, dan zal ik vlieden, beladen met
 „den vloek der geheele natuur, met
 „uwen vloek! O jammer, helpche, on-
 „uitsprekelijke jammer! Neen ik kan
 „niet vlieden! Dierbare vrou, geliefde
 „kinderen, ik ga, nu ga ik, om bij u
 „mijne ellende uit te weenen, om mij
 „voor u in het stof uit te strekken,
 „en dan, dan zal ik vlieden”. Toen
 ging Kain, ver van het graf, naar de hut-
 te. Hij ging, en dan stond hij weder be-
 vend stil; thans was hij waggelend tot
 voor de hutte gekomen: Daar stond hij
 lang te beven, bleek als een doode en
 toen waagde hij den bevenden stap, en
 trad sidderend naar binnen.

Mehala zat, bij het bleeke maanlicht,
 zelfs bleek als de maan, die met dunne
 wolken omgeven is. Zij weende en kerm-
 de op haar eenzaam bedde, en de kerm-
 mende kinderen snikten om haar in 't ron-
 de. Zij zag haren man, gaf eenen lui-
 den schreeuw, en zonk onmagtig op haar
 bedde

bedde neder. Aanstonds kwamen de schreiende kindren toeschieten en jammerden aan zijne knien: „Vader, ach Vader, troost „ onze weenende Moeder. Ach wat elende is in onze hutte gekomen! Wees „ wellekom, Vader! hoe lang hebt gij „ uwe wederkomst verwijlt”! Zoo stamel- den de kinderen, hangende aan hunnen Vader. Hij stond sidderend in haa midden, en zijne tranen dropen op hen neder. Van onuitsprekelijke droefheid, vermogt hij niet te spreken. Hij zonk op den grond neder, voor de voeten van zijne huisvrouw. De kinderen schreiden overluid rondom hem, en Mehala ontwaakte uit hare bezwijming en zag hoe haar man, voor hare voeten, gelijk een worm in het stof kroop, en den grond met zijne tranen besproei- de. „O Kain, Kain”, zoo riep zij, luid schreiende, en zij rukte de haren uit haar hoofd. „Mehala!” zoo sprak haar Kain stamelende aan „vergeef, o „ vergeef mij, dat ik mij verstoute noch „ eens voor uwe voeten te weenen, mij „ noch eens voor uwe voeten in het stof „ te wentelen. O vergun mij dezen laat- „ sten troost, den laatsten troost in mijne

„ onuitsprekelijke ellende ! O vervloek
 „ mij niet, Mehala, daar ik mij verstou-
 „ te, mij noch eens voor uwe voeten
 „ in het stof te wentelen. Ik zal vlie-
 „ den, in de eenzame wereld daar henen
 „ vlieden, van God vervloekt en van
 „ onuitsprekelijke folteringen vervolgd. O
 „ vloek mij niet, mij uwen ellendigen
 „ man” ! „ Kain ! Kain ! ” zoo riep Meha-
 „ la, vol onuitdrukbaren weemoed, „ moor-
 „ denaar van den besten broeder. Mijn
 „ man, o Kain, ellendige, wat hebt gij
 „ gedaan ? ”

Nu antwoordde Kain, en hij zag tot haar
 op. Zijn weemoedig oog verkondigde
 haar alle zijne smerten. „ O vervloekt zij
 „ het uur, waarin mij een helfche droom
 „ bedroog ! Ach ! ik wilde deze kinderen
 „ van toekomstige ellenden bevrijden, en
 „ ik versloeg hem ! — Vervloekt zij het
 „ uur — en ik versloeg mijnen vromen
 „ broeder. En nu — o zij zal mij eeu-
 „ wig folteren, met helfche folteringen,
 „ die verschrikkelijke euveldaad. Vergeet
 „ mij, Mehala, vergeet uwen man ! vloek
 „ mij niet, vrou, o vloek mij niet ! Nu
 „ ga ik vlieden, eeuwig van u, eeuwig
 „ van

„ van u , mijne kinderen , vervloekt.” De kinderen schreiden rondom hem en wroongen hunne kleine handen boven hunne lokkige hoofden , en Mehala viel onmagtig aan zijne zijde neder. „ Ontvang deze tranen , ontvang deze getuigen van mijn mededogen”, sprak zij en zij weende op hem. „ Gij wilt vlieden , Kain , in de eenzame wereld daar henen vlieden ! O hoe zou ik in deze hutte kunnen wonen , terwijl gij eenzaam en verlaten jammert door de wildernissen. Neen ! — Kain , ik zal met u vlieden , aan uwe zijde ! Hoe zou ik u hulpeloos in de woestenijen laten durven. Welk een onrust zou mijne ziele folteren. Zou niet elke droevige klank , die in de natuur om mij henen klonk , mij met martelende verschrikkingen treffen : zou ik niet gedurig denken , mischien is hij het ! mischien ligt hij daar in hulploozen doodsangst te kernen”. Zoo sprak zij. Vol verwarde verrukking keek Kain tot haar op ! — „ Hemel , — wat hoor ik ? — Gij zijt het ! Ja Mehala ! Neen mij bedriegt geen droom ! gij zijt het ! — o God welke woorden ! Neen Mehala !

„ troost genoeg voor mij ellendigen , dat gij
„ mij niet haat, mij niet vervloekt. Gij
„ deugdzame , zoudt gij met mij de straffe
„ van het grootste gruwelstuk dragen wil-
„ len? O blijf hier bij de vromen, bij
„ welken de zegen woont! Neen. Gij
„ moet niet met mij ellendig wezen.
„ Vergeet den ellendigen , die , voor de
„ gansche natuur vervloekt , nergens ruste
„ heeft! Vergeet mij ellendigen , vloek mij
„ maar niet”. „ Neen , Kain , neen ,
„ met u wil ik vlieden ” antwoordde hem
Mehala , „ met onze kinderen zal ik u
„ in de wildernissen volgen, met u jam-
„ meren , met u uwe ellende dragen.
„ Mischien dat zij u dan noch draaglij-
„ ker vallen zal. Mijne tranen zullen
„ vlocien met de tranen van uwe boet-
„ vaardigheid. Aan uwe zijde zal mijn
„ gebed , met het uwe , tot God opklim-
„ men , en deze kinderen zullen om ons
„ henen knielen , en gebeden , gebeden
„ voor u stamelen. God veracht de boete
„ van den zondaar niet. Ik zal met u
„ vlieden , Kain , onophoudelijk zullen wij
„ tot God weenen en bidden , tot ein-
„ delijk een troostende straal van den
„ ver-

„ verzoenden richter de hopende ziele
„ verlicht. — En, Kain! God. verhoort
„ het gebed van den boetvaardigen zondaar.
„ daar.

„ O Gij,” zoo riep nu Kain, „ hoe
„ zal ik u noemen? — O Gij zijt
„ voor mij gelijk een heilige Engel.
„ Wat troost verlicht de duisternis van
„ mijne ziele! Mehala, mijn wijf! ja nu
„ waag ik het, nu waag ik het, u te
„ omhelzen. Ach mogt ik mijne gevoelens
„ u kunnen uitdrukken. De vurigste
„ omhelzing, alle mijne tranen kunnen dat
„ niet doen”. Hij drukte zijn aangezicht
aan haren boezem, zijne ziele kon hare dankbaarheid en hare gevoelens niet uitdrukken. Toen ging hij van hare zijde en omhelsde zijne kinderen, en daarop trad hij weder tot Mehala en hij drukte haar vurig aan zijnen boezem.

Toen nam de tederhartige vrou het jongste kind aan hare borst, haren man gaf zij de rechterhand een ander kind ging aan de rechter zijde van zijnen Vader, en Eliël en Jozia wischen de tranen van de wangen en gingen vrolijk voor hun uit de hutte. Mehala keek noch wecnend

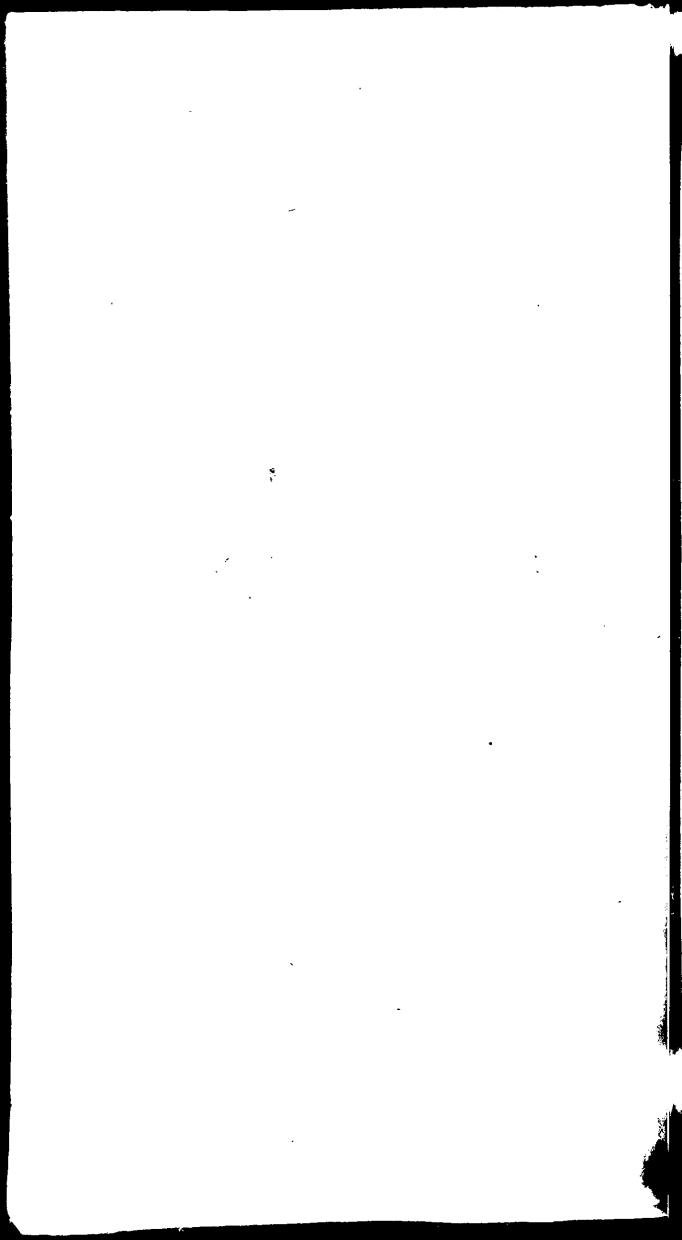
rond. „Wees gezegend”, zeide zij,
 „gij, die ik verlate, wees van mij ge-
 „zegend. Spoedig zal ik van de plaats,
 „daar wij onze hutte bouwen, te rug ko-
 „men en uwen zegen halen, voor mij en
 „mijnen genadefmekenden man.” Nu bleef
 zij staan, en weende als besluiteloos naar
 de hutten; maar balzemige geuren, als de
 geuren der lente, omgaven haar. „Ga,
 „edele vrouw”, zoo sprak eene on-
 zichtbare lieflijke stemme. „ik zal uwe
 „Moeder, in eenen verkwikkelijken droom,
 „uwe grootmoedigheid bekend maken;
 „ik zal haar zeggen, dat gij henen gaat
 „aan de zijde van uwen boetvaardigen
 „man, om genade van den Almagtigen
 „Rechter te smeeken.”

Zij gingen nu bij het maanlicht, dik-
 wijls te rugge ziende en weenende, van
 de hutten weg naar eenzame streken, die
 noch nimmer menschen voet betreden hadde.

DE EERSTE

SCHIPPERS.

DE E E R S T E

S C H I P P E R.

E E R S T E Z A N G.

Er was reeds meenig benaauwd jaar ver-
loopen, sedert dien verschriklijken nacht,
in welken Milons hutte, op een klein
voorgebergte, door de woedende zee,
wijd van het vaste land was afgeschieden.
De zee had de weiden, die zijne woning
met het vaste land vereenigden, opgeflokt.
Zijne hutte stond nu op een eenzaam ei-
land, van den anderen oever zoo ver afge-
scheiden, dat men, wanneer de lucht en
de zee zeer stil waren, het sterkst geblaet
der kudden, van den blaauwen oever niet
hoorde; afgeschieden van alle de vreug-
den, die de liefde en de vriendelijke
hulpvaardigheid der gezellige samenleving
hun weleer te genieten gaven. Semira
had reeds voorlang haren Beminden begra-

ven, en thans leefde zij, in treurige eenzaamheid, met hare dochter. Geen gezelschap veraangenaamde haar de uren, dan alleen dat van de vogelen des hemels en van hare kleine kudden.

Melida hare dochter, groeide aan in bloeiende schoonheid, doch er was geen jongeling die haar bewonderde. Bij vrolijk spel en dans, zou zij de schoonste geweest zijn onder alle de schoonen, bevalliger dan de jonge perfikboom, want neer hij voor de eerstemaal pronkt met zijne schoone bloesems.

Semira, tederlijk bezorgd om hare dochter de eenzaamheid niet met verdrietigekwellaadje te verbitteren, en geene begeerten in haar op te wekken, naar genoegens, tot welke haar de toegang gesloten was, hield voor haar alle gezellige vermaken verborgen; alle de vermaken, die, aan den tegenovergelegenen oever, op iedere weide en onder elke schaduwe, elkander omarmen. Maar zij ging elken dag bij het graf van Milon, om daar een treurig uur te verweenen. „O Gij zijt henen,” zoo klaagde haar bedroefd harte daaglijks, „gij zijt henen, o gij troost
 „ mijn

„ mijns levens , stut in onze droevenis !
„ Hulpeloos , van allen verlaten , van
„ eene woedende zee omgeven , wat nood-
„ lot is het toch , dat ons verwacht ! Geen
„ vriendschapplijk medelijden verzagt onze
„ droefheid , en alle nabuurlijke hulpe is
„ ons ontzeid . O kon ik ook u zien ster-
„ ven , Melida , geliefde dochter , ach ! zoo
„ groot is onze ellende , dat dit mijn
„ hartlijkste wensch moet wezen . Mogt
„ ik u zien sterven . Zoo ik sterve en
„ gij alleen te rugge blijft , in uwe op-
„ bloeiende jeugd ! Schriklijk vooruitge-
„ zicht ! Alleen , omringd van brullende
„ golven , zonder gezelschap dan de el-
„ lende en de droevenis . Dan zal gene
„ menschlijke stemme in uw oor komen ;
„ nooit zult gij hooren de stem van
„ eenen liefderijken gadé , dien uwe be-
„ minnelijkheid en uwe deugd gelukkig
„ maken ; nooit den blijden moedernaam
„ uit den mond der stamelende kinderen ;
„ nooit de stem der vreugde . De klach-
„ ten van awen eigenen jammer zullen u
„ uit de donkere schaduwen , en rotspe-
„ lonken , in het oor te rugge galmen .
„ Langdurige kwellingen zullen uwe jeugd

„ verteren , troosteloos zult gij sterven !
 „ De tranen der liefde zullen niet vloeien ,
 „ bij uw hulpeloos verscheien , en uw
 „ lichaam zal , onbegraven , van de bran-
 „ dende zon verteerd worden , of ten
 „ prooi verftrekken voor de vogelen des
 „ hemels ! O verbergt haar mijne klach-
 „ ten , gij helen der rotfen , gij eenzame
 „ donkere fchaduwe , u alleen kan ik kla-
 „ gen , verbergt haar mijne droevenis ,
 „ haar , die , in onfchuldige onwetendheid ,
 „ allen haren jammer niet kent . ” Zoo
 klaagde Semira , en verheelde hare dochter
 de kwalen , die haar onophoudelijk het
 verwelkend leven knaagden .

Melida fpeelde intusfchen , in bekoor-
 lijke onnoozelheid met jonge lammeren .
 Zij hadden geen en herder noodig , daar
 hen de zee in hunne kleine weiden om-
 floot . Of zij welfde geurige fchaduwen
 tot weesjes . Zij was de befchermfter der
 planten , want elke lijdende bloem en
 ieder fruikje hielp zij voord tot gezonden
 wasdom . Zij leidde eene bron over de
 velden , liet dezelve van fteenen afruisfchen
 of zich in kleine waterkommen verzame-
 len . Rondom het eiland had zij eene dub-

dubbele rij vruchtboomen geplant, in wier jonge schaduwe zij eenzaam, schoon als Vénus op het eiland Pafos, daar henen trad. Ook had zij een hol in eene rots aan den oever opgefierd. Want de eenzaamheid is rijk in verbeelding. De schelpen, die haar de spelende golven aan den oever bragten, droeg zij in haar hol en maakte ze vast aan deszelfs wanden, in verscheidene orde, naar derzelve onderscheidene gestalte en verwe. De grootste van allen ontfing het water, dat, met heldere droppen, en aangenaam gepletschter neder viel, en voor den ingang stonden jasmijn stammen, die de wind ginds en weer beweegde.

In zoo onschuldige bezigheden snelden hare uren daar henen, en zij voelde niet, dat zij eenzaam was. Zestien jeugdelijke jaren waren aldus heen gevlogen. Maar nu begon zij hare eenzaamheid gewaar te worden. Zuchtend en moedeloos ging zij, of zat zij, in hare schaduwe, en dus sprak zij bij zich zelve: „ Tot wat einde mogen ons de Goden wel hier geplaatst hebben? zoo eenzaam? ongelukkiger dan alle de andere schepselen?

„ tot

„ tot wat einde heeft onze aanwezigheid
 „ gestrekt, en tot wat einde strekt zij
 „ noch? O ik voel het! Van waar komt
 „ anders die onlust, als of mij iets ont-
 „ brak, dat tot mijn wezen behoorde,
 „ iets dat ik niet noemen kan. Ik voel
 „ het, dat ik voor deze eenzaamheid niet
 „ geschapen ben. Daar moet ons iets
 „ bijzonders gebeurt zijn, dat mijne moe-
 „ der voor mij verbergt. Ik zie het,
 „ altijd zweeft haar een treurig geheim
 „ op het voorhoofd, en wanneer ik haar
 „ sterk uitvraag, dan beven haar tranen
 „ in de oogen, die zij met moeite te
 „ rugge houdt. Zij zegt: dat ik mij op
 „ de wijsheid der albestierende Goden
 „ moet verlaten, en gerustelijk ons nood-
 „ lot van hunne handen afwachten. Ik zal
 „ niet navorschen. Met stillen eerbied zal
 „ ik mijne bestemming van hunne handen
 „ verwachten, hoe donker ook mijn ge-
 „ heimvolle uitzichten wezen mogten. ”

Dikwijls zag zij diepdenkend over de
 breede zee henen. „ O Gij onoverzien-
 „ bare plasfen ” zoo sprak zij dan „ zeg
 „ mij, o zeg mij, is dit kleine stip, dit
 „ eiland, dat gij omgeeft [want hoe klein

„ is

„ is het, bij uwe onoverzienbare vlakte]
„ is dit het enige land? Zijn er niet
„ ergens andere oevers, die gij bespoelt,
„ en die mijn oog niet bereiken kan? Ach,
„ mijne moeder ontkent het mij. Maar
„ haar zwijgende verlegenheid baart mij
„ vermoedens. Zeker, zeker, dit is niet
„ het enige land, in uwe verbazende
„ vlakte, want wat is dat, daar ginds,
„ dat, gelijk een lage wolk, zich onbe-
„ weeglijk, in eene lange strekking, over
„ uwen uitersten rand uitbreidt? Moge-
„ lijk bedriegt mij mijne verbeelding,
„ maar mij dacht, bij diepe stilte, van
„ zeer verre, den klank van menschen
„ stemmen te vernemen. Wat kan het,
„ anders wezen? Offchoon het zoo klein
„ schijnt, dat komt van den grooten af-
„ stand. Ik weet het! O ik weet het!
„ Schijnen de verafgelegene golven ook
„ niet klein? Schijnt niet onze hut veel
„ kleiner wanneer ik haar zie, van het
„ uiterste einde van ons eiland? En zoo
„ het land is, met beemden en vrucht-
„ bare boomen, zoo moeten daar ook
„ schepselen wezen, om dezelve te ge-
„ nieten. Maar mogelijk zijn het andere
„ schep-

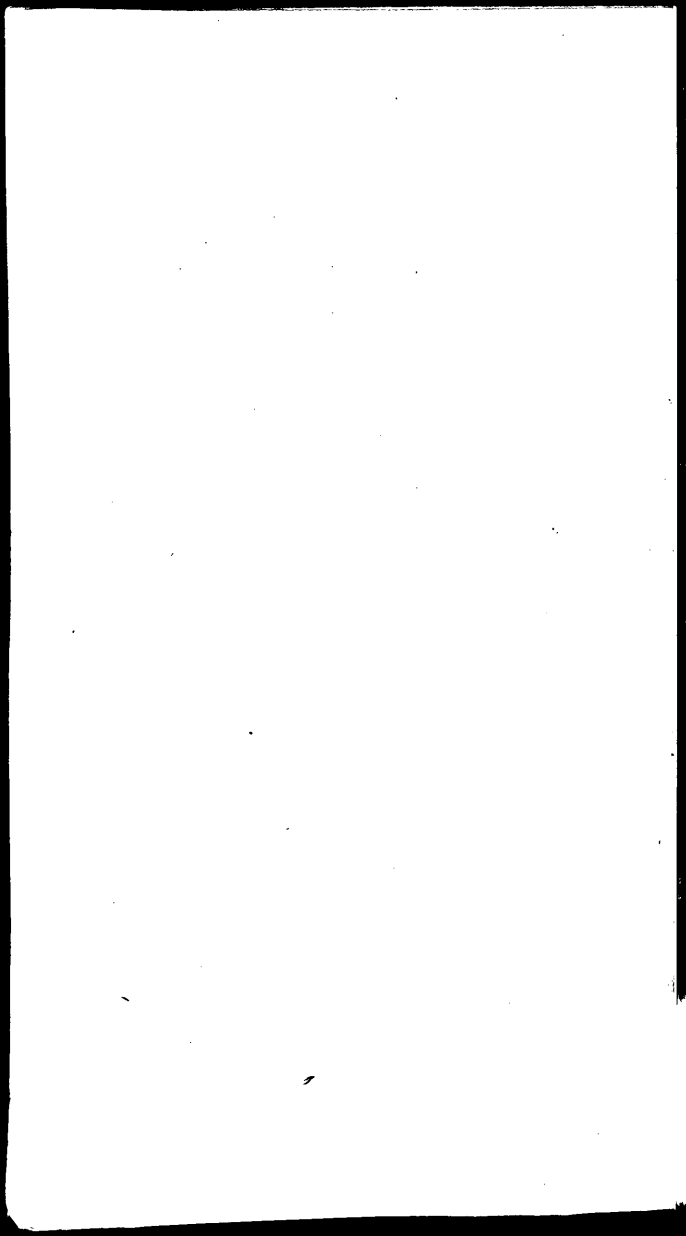
„ fchepfelen , dan die , welke wij hier
„ hebben. Mifchien ook geene fchepfe-
„ len als ik ben ; gene die mij tot gezel-
„ fchap dienen kunnen , als deze mijne
„ fchapen. Maar indien dit alzoo ware —
„ Ach ! dit denkbeeld zelf pijnigt mij !
„ indien het een land ware , bewoond
„ van fchepfelen gelijk ik ben , en dat
„ er velen waren , gelijk er ook vele
„ vogels en fchapen in ons eiland zijn ,
„ en zij met elkander konden vrolijk
„ wezen , gelijk de menigte der vogelen
„ met elkander vrolijk is ; of gelijk mij-
„ ne fchapen in gezellige eenigheid vro-
„ lijk zijn ; O gelukkige , gelukkige
„ fchepfelen ! — Verlaat mij ! verlaat mij ,
„ o al te bekoorlijke gedachte ! Buiten-
„ fporige denkbeelden , waar voert gij mij
„ henen , om mij ongelukkig te maken !
„ O gij golven , wanneer gij u naar gind-
„ fchen oever wentelt , lispt dan den ge-
„ lukkigigen bewoneren toe , dat een onge-
„ lukkig meisje aan het ftrand van dit
„ eiland weent. Verlaat mij , buitensporig
„ denkbeeld , gij maakt mij mifroostig.”
Dikwijls vraagde zij hare moeder :
„ maar zeg mij toch , waarom blijven
„ wij

DE EERSTE SCHIPPER I^{ste} ZANG.

Daar, in het donkerste weesje, zat ik en ik nam
alles, vele dagen lang, naauwkeurig waar.

Bl. 225.

„ wij twee altijd maar twee, daar zich
„ alle andere fchepfelen vermeerderen ?
„ Rondom de planten groeien jonge plan-
„ ten, van dezelfde foort; jaarlijks ver-
„ meerderen zich onze kudden. Hoe vro-
„ lijk huppelen de jonge lammeren daar
„ henen, zich in hun aanzijn verheugen-
„ de. En de voordplantende vogels, ik
„ zag het en weende. Daar, in het don-
„ kerfte weesje, zat ik, en ik nam alles
„ vele dagen lang nauwkeurig waar-
„ Twee vogels hadden een zindelijk nest
„ geboud, dan speelden zij met lieve
„ vriendelijkheid op de naburige takken.
„ O hoe liefkoosden zij elkander ! Kort
„ daar na zag ik eiertjes in het nest, die
„ de eene, met bezorgde waakzaamheid,
„ met hare vleugelen dekte, terwijl de
„ andere vrolijk op de ongelegene takken
„ zong. Alle dagen bespiedde ik hen,
„ uit mijne fchuilplaats. Kort daar op
„ zag ik vederlooze kleine vogels, waar
„ te voren de eieren geweest waren,
„ terwijl de grooten, met nieuwe blijd-
„ fchap, over dezelve heen en weder
„ vlogen, en fpijze in hunne fnavels aan
„ de noch hulpeloozen bragten, die de-
„ „ zel-

„ zelve met fchitterende vreugde ontvin-
 „ gen. Allengs begonden zij vederen te
 „ krijgen, en met de tedere vleugeltjes
 „ te zweven. Maar toen hieven zij zich
 „ uit het nestje op en begaven zich op
 „ den naburigen tak. De ouden vlogen
 „ hun voor, als wilden zij hun moed ge-
 „ ven, om hun voorbeeld te volgen. O
 „ mijne moeder, welk een lief fchoufpiel
 „ was dat! Dikwijls bewogen zij de vleu-
 „ gelen, als wilden zij het wagen, en uit
 „ vreeze waagden zij het niet. Toen be-
 „ stond het de koenfte, en hij zong van
 „ blijdschap, om dat het gelukt ware, en
 „ hij fcheen zijnen bekommerden gefpelen
 „ te roepen. Zij waagden het ook, en
 „ nu zweefden zij in het rond, en zongen
 „ met algemeene blijdschap. Ach! wat
 „ wonderlijke gedachten kwamen toen in
 „ mij op! Waarom is ons alleen deze
 „ vreugde ontzegt.”

Semira was bang, vragen te beantwoor-
 den, die voor haar geheim zoo gevaarlijk
 waren. „ Ik zelve weet van dat alles
 „ niets,” antwoordde zij, „ wat wilt
 „ gij door nutteloos navorfchen vermoe-
 „ dens, ijdele verbeeldingen in u voord-
 „ bren-

„ brengen , die wenschen in u doen ge-
„ boren worden , die toch slechts droo-
„ men zijn en nochtans uwe onschuldige
„ ruste storen ? Wat wilt gij de Goden
„ met neuswijze navorschingen vooruit-
„ loopen , die alleen weten , wat ons ge-
„ beuren zal , en die ons noodlot vroeg
„ of laat naar hunnen wijzen wil stieren
„ zullen. ”

„ Maar ” zoo antwoorde Melida „ de
„ Goden zullen 't mij vergeven: Waar
„ toe laat men zich in eene zoo werke-
„ looze eenzaamheid niet verleiden. Doch
„ ik kan den wensch niet onderdrukken ,
„ dat ons geslacht zich ook gelijk de
„ anderen , mocht voordplanten. Hoe
„ zulks geschieden zoude , dat kan ik niet
„ uitvorschen , dat moet ik aan de Goden
„ overlaten. De planten ontstaan uit zaad.
„ Zekere dieren komen uit eieren voort.
„ Anderen zoo , anderen anders. Ik heb
„ alles opgemerkt : wat heb ik anders te
„ doen ! Och mogt ik eens ergens zulke
„ kleine menschjes vinden , die op deze
„ of eenige andere wijze ontstaan of uit-
„ gebroeid waren ! Goden ! hoe zou ik
„ ze verzorgen ! hoe lief zou ik ze heb-
„ ben !

„ ben! Maar nu, ik zal alle deze ver-
„ beeldingen met den wind weggagen.
„ De Goden zullen voor mijn best zor-
„ gen. Doch noch eens lieve moeder,
„ deze vraag moet ik u noch doen, en
„ dan geene meer. Ik weet noch dat
„ ik niet altijd was gelijk ik nu ben;
„ dat ik, van tijd tot tijd, tot deze groote
„ aanwies, gelijk de planten en de an-
„ dere schepfelen; ik weet noch, dat ik
„ niet veel hooger was dan een anjer-
„ struik, ik moet derhalven te voren noch
„ veel kleiner geweest zijn, dan mij
„ nu heugt: dus moet ik eens hebben
„ aangevangen te zijn, gelijk de planten,
„ gelijk de vogels en andere schepfelen
„ aanvangen te zijn; zeg mij, hoe en
„ waar hebt gij mij het eerst gevonden,
„ en wat is er met mij voorgevallen?
„ Wanneer gij mij dat zegt, dan zal ik
„ mogelijk middelen vinden, om eenige
„ voetstappen te ontdekken, of zelfs mis-
„ schien — helaas! ik weet zelfs niet
„ wat, maar gij kunt mij alles zeggen.”

Aldus vervolgde zij de onrustige moe-
der, met duizend vragen. „ Gij maakt
„ mij moeilijk,” sprak deze, „ mijn kind,
„ met

„ met uw wonderbaar gefnap. Hoe gij
 „ ontftaan zijt , kan ik u niet zeggen.
 „ Dewijl ik alleen , geheel alleen was ,
 „ heb ik de Goden om gezelfchap gebe-
 „ den , en toen vond ik u , op eenen
 „ fchoonen morgen , onder de rozenftui-
 „ ken voor de hutte. Maar noch eens ,
 „ neuswijs meisje , gij zult mij met uw
 „ nutteloos gefnap verdrietig maken. Be-
 „ zorg onze bloemen , speel met uwe
 „ jonge lammeren en vertoorn de Goden
 „ niet , met uwe nieuwsgierigheid , en
 „ mij , met vragen , die ik niet kan be-
 „ antwoorden , federt gij u aan deze
 „ vreemde verbeeldingen overgeeft , zijt
 „ gij niet langer zoo vindingrijk , in het
 „ uitdenken van aangename bezigheden
 „ voor uwe ledige uren , alleen bedacht
 „ op vragen om mij te kwellen , laat gij
 „ uw rotshol onvoltooid , en uwe planten
 „ onverzorgd. ”

Zoo leefde Semira eenzaam met hare
 dochter , vervuld met onrust en bekom-
 mering. Maar de Goden hoorden haar
 smeeken en befloten hare bekommering
 met vreugde te beloonen. Dit nam Amor ,
 in den raad der Goden , op zich. Wie

L

on-

onder de Goden kan beter het geluk van een jong meisje bevorderen?

Op het vaste land, tegen over het eiland, woonde een Jongeling van eene heerlijke gestalte. Men zou hem voor eenen der Goden gehouden hebben, wanneer hij, over de bloemrijke weiden, of door de schaduw van het koele woud, wandelde. Dikwijls had hem zijn vader verhaald, de rampen die zijn Vaderland voor vele jaren overkomen waren. „Gij ziet gindsche „vlak, daar op de zee” zoo sprak hij en wees met den vinger naar het eiland, dat hij, uit zijne hutte zien kon, die niet ver van den oever stond, „een lange „strook lands strekte zich voorheen, ge- „lijk een uitgestoken arm, verre uit in „de zee. Aan het uiterste einde, woon- „de een braaf paar menschen, Semira en „Milon. Heerlijke weiden strekten zich „uit, van dezen oever tot aan hunne „hutten, en talrijke kudden weidden aan „beide de oevers. Hun grootste zegen, „en hunne grootste vreugde was een „kind, ten dien tijde noch zeer jong, „een wonder van schoonheid en bevallig- „heid. Van alle oorden kwamen de „vrou-

„ vrouwen des lands , om het ſchoone
 „ kind te zien , kleine geſchenken aan
 „ hetzelve te brengen en de gelukkige
 „ moeder te zegenen. Maar — ik fid-
 „ der noch , wanneer ik aan dat vrees-
 „ lijk onheil gedenke ! In eenen jammer-
 „ vollen middernacht , wekte een vrees-
 „ lijk gekraak , gelijk het gedreun van
 „ duizend donderſlagen , de geheele na-
 „ buurſchap uit den ſlaap. Alles ſtond te
 „ fidderen en te beven. De woedende
 „ zee ſteeg , met een verſchriklijk ge-
 „ druſch , buiten hare oevers , en de
 „ ſtemme van ſchrik en jammer klonk
 „ wijd in 't ronde , door den donkeren
 „ hemel. Niemand kon de oorzaak van
 „ deze ramp in den duisteren nacht ont-
 „ dekken. Bevend en overwonnen van
 „ verſchrikking , begaf zich elk naar het
 „ veld , in bange verwachting. Maar toen
 „ de dageraad aanbrak , welke verſchrik-
 „ lijke verwoeſtingen had de zee aange-
 „ recht ! Dé weiden , tuſſchen het land en
 „ 't gindſche eiland , waren in de woeden-
 „ de golven weggezonden. Eerst toen
 „ de morgenzon in de ſtille zee ſcheen ,
 „ ontdekten wij het gindſche eiland , en

„ een van ons , dien de goden een scher-
 „ per oog gegeven hadden , meende , bij
 „ vollen dag , Milons hut en rondom de-
 „ zelve boomen te zien . Mogelijk leeft
 „ hij noch met zijne Vrou . Mischien
 „ is Melida , zoo heet het schoone kind ,
 „ in de treurige eenzaamheid het schoon-
 „ ste meisje , dat immer sterfelijk oog ge-
 „ zien heeft . ”

Deze geschiedenis maakte grooten in-
 druk , op het gemoed van den jongeling .
 Sedert ging hij dikwijls naar den oever ,
 om te peinzen , over het lot der bewo-
 ners van het eiland . Eens overviel hem
 een zachte slaap , bij het ruifchen der gol-
 ven . Toen vloog Amor tot hem , zette
 zich aan zijne zijde , verkoelde hem met
 zijne zachte wieken , op dat hem de mid-
 daghitte niet wekken mogt , en gaf hem
 eenen droom in . Hij vertoonde hem den
 oever van het eiland . Kleine liefdegood-
 jes zweefden daar , in de stille schadu-
 we , met treurige gebaarden , of zij zaten
 droevig op de wiegende takken der strui-
 ken , of op de bloemen . Uit de diepte
 van den lommer kwam met langzamen
 tred , dieppeinend een meisje te voor-
 schijn ,

schijn, verfierd met allerlei bekoorlijkheden. Rijzig gebogen ging zij, onachtzaam jegens hare schoonheid, daar henen. De blonde hairen golfdén haar ten deele langs de schouderen; ten deele waren zij in eenen knoop, met een myrthen lot, op haar hoofd onagtzaam vastgemaakt. Eene bekoorlijke bleekheid dekte haar schoon aangezicht, gelijk rozen, die voor eenen jeugdlijken boezem verwelken. Een vurig verlangen smachtte haar uit hare groote blaauwe oogen. Zo trad zij henen, onachtzaam voor de zachte windjes, die om haar speelden en voor de schoone bloemen die zich vleiend voor hare voeten bogen, en de zoetste geuren dampten, om hare opmerking op te wekken. Zelfs de smakelijkste vruchten, die, met verschillende schoonheden, zich aan de beweegbare takken, aan haar aanboden, werd zij naauwlijks gewaar. Zoo trad zij naar den oever der zee; keek treurig, over de blaauwe ruimte, naar den anderen oever, stak hare blanke armen uit en scheen te smeeken om hulpe. Dan verbeelde zich de jongeling, dat hij over de zee henen zweefde, en snel ter harer hulpe ijldé;

en dat Amor hun aan den belommerden oever ontving, en hem zijne schoone in de bevende armen voerde; en dat de Liefdegoden vrolijk om hen henen zweefden; hen met bloemenkransen omwonden, en van hunne zachte wicken, de lucht om hen in 't ronde, met lieflijke bloemengeuren balzenden. Hem klopte in den slaap het harte geweldig, zijne wangen gloeiden en zijne armen omvatten de wijkende lucht. Toen ontwaakte hij, en hij bleef noch lang in zijne bedwelmende verrukking liggen. „Goden” zo riep hij, met bevende lippen, „waar ben ik? Hoe? zij is „weg? zij is gevloten uit mijne armen. „Ach! Hier lig ik aan den oever; daar „— ginder ver is het eiland. Een „droom, ach een droom heeft mij be- „drogen! Ik voel het. Een droom „heeft mij ongelukkig gemaakt.”

Thans ging hij meermalen naar den oever dan te voren. In diep gepeins en zuchtend ging of zat hij nu op strand, en keek over de spelende golven naar het eiland, vooral bij nachte, wanneer de maan haar flauwen glans verspreidde; de geheele landstreek in diepe stilte lag neer-
ge-

gedoken, en de zee alleen zagkens kabbelde: dan stond hij op den uitersten kant van den oever, te luisteren, of hij niet eenig geluid van het eiland vernemen konde. Dikwijls verbeeldde hij zich, te hooren klagen, of het geluid eener lieflijke stemme te vernemen. Want hoe vaak bedriegt de verhitte verbeelding de wenschen der lievenden! Dikwijls riep hij en hij verbeeldde zich, dat hem op eenen verre afstand antwoord werd toegeroepen. Of somtijds meende hij licht, of den glans van eenig vuur, op het eiland, te ontdekken, wanneer achter hetzelfde een star aan den zichteinder te voorschijn kwam.

„ Mischien ” zoo sprak hij dan, „ mis-
„ schien zit zij daar eenzaam, bij de
„ nachtelijke haardvlamme, te kermen over
„ haar eenzaam en verlaten lot, en ver-
„ zucht te vergeefs, in den stillen
„ nacht, de dagen van hare jeugd. O
„ gij winden! Had ik uwe vleugels, gij
„ winden; haast u, snelt henen naar
„ gindsche stranden, en zeg haar, dat ik
„ ellendige hier aan den oever ver-
„ smachte. ”

„ Maar hoe ” zoo sprak hij zich zel-

ven dikwijls aan, „ waar is mijne reden
 „ henen? Ik ellendige, wat bemin ik?
 „ eenen droom! Hier sloop ik en mijne
 „ verbeelding schiep mij een beeld voor
 „ de oogen, ja schooner, veel schooner
 „ dan alles wat ik ooit gezien hebbe. Ik
 „ ontwaakte, maar, Goden! het ver-
 „ zwond niet gelijk een droom. Diep,
 „ onuitwisbaar zit het gedrukt in mijne
 „ verbeelding, en het beheerscht mijne
 „ geheele ziele: en evenwel een droom,
 „ die mogelijk nergens in de wereld da-
 „ delijkheid heeft, dien bemin ik, die
 „ vervolgt mij onder alle mijne bezighe-
 „ den. Waar ik ga, wandelt hij aan
 „ mijne zijde; hij voedt een gedurig
 „ vuur, en deze harsfenschimmige kwel-
 „ laadje in mijne ziele, en scheurt mij
 „ met geweld naar dezen oever. O schaam
 „ u, zoek uwe reden weder op, en
 „ wees weder wat gij te voren waart,
 „ gerust en wel te vrede, en vrolijk en
 „ vernuftig in uwe bezigheid. Ga, lach
 „ om uwe overwonnen dwaasheid, ver-
 „ laat dit strand en dank de Goden, dat
 „ gij noch niet de geheele landstreek tot
 „ spot verstrekt.”

Maar

Maar te vergeefsch bestreed hij die wonderbare liefde. Vergeefsch was zijn voornemen, om het strand te vermijden. Onder zijne aangenaamste bezigheden, zweefde hem dat beeld onophoudelijk voor de oogen. Onophoudelijk was het, als of hem eene godheid aan het strand sleepte.

„ O gij Goden, ” zoo riep hij dan „ zal
„ mij deze liefde eeuwig te vergeefsch
„ kwellen? Zal het beeld eener schadu-
„ we mijne jeugdelijke dagen met hope-
„ looze pijn vervullen? Maar dit is geen
„ droom, gelijk de droomen gewoonlijk
„ zijn, die de dweepige verbeelding
„ voordbrengt: tot dit denkbeeld van
„ schoonheid heeft mijne verbeeldings-
„ kracht zich nooit verheven. Zij over-
„ treft verre alle de schoonheden, die ik
„ ooit gezien hebbe. Dat kan bloote ver-
„ beelding, althans ook niet doen in den
„ droom. Zeker eene Godheid gaf mij den
„ droom in. Maar waarom? Wat mag haar
„ verborgen oogmerk wezen, dat kan ik
„ niet uitvinden. Leeft die uitmuntende
„ schoonheid dadelijk ginds op het eiland?
„ Waarom moest ik haar in den droom
„ zien? Waarom moet ik, uit liefde

„ voor haar, verfmachten? Waarom ver-
 „ laat mij de Godheid, zonder hope, zon-
 „ der bijstand, zonder mij eenig middel
 „ aan te wijzen, om aan het strand van
 „ het eiland te komen? Daar het onmo-
 „ gelijk is, dat afgelegen strand met
 „ zwemmen te bereiken, wat raad, wat
 „ uitvinding kan mij helpen? 't Is waar-
 „ heid, de Goden gaven de menschen wel
 „ hooge stoute denkbeelden, en een vin-
 „ dingrijk vernuft, en laten het voords
 „ aan hun over, om hunne edele vermo-
 „ gens tot hun voordeel te oefenen: Maar,
 „ Goden! wat menschlijk vernuft kan mij
 „ leeren, op de golven der zee te wan-
 „ delen, of gelijk een watervogel, zon-
 „ der gevaar, door hare vloedten te
 „ zwemmen. ”

Sedert zat hij dikwijls diepdenkend op
 het strand en peinsde, met een werkzaam
 verstand, langen tijd te vergeefs, op
 eene uitvinding. Want toen was de
 kunst, om zich in schepen op de stroo-
 men te vertrouwen, noch niet uitgevon-
 den. Wat had men met afgelegen kusten
 van nooden, daar men overal, waar
 gras voor de kudde groeide, boomen met ge-

gezonde vruchten, en heldere ruifchende bronnen, den geheelen rijkdom van dien gelukkigen tijd, en overvloed aantrof van alle noodwendigheden. Lang peinsde hij, lang vond hij uit, en verwierp hij zijne uitvindingen. Eens keek hij treurig uit in zee, en hij ontdekte iets, ver van het strand, dat de golven tot hem voerden. Blijdschap en hope stortten zich plotsling in zijn scherpoplettend oog. Gedurig kwam het nader, en eindelijk zag hij den dikken stam van eenen omgevallen boom komen aandrijven, en een schuuw konijn, van eenigen vijand vervolgd, had zich met zwemmen op den stam geborgen. Daar zat het nu veilig in den hollen boom. Een tak vol bladeren boog zich over het dier, en dekte het met zijne schaduwe, en een zachte wind dreef den stam kort bij den jongeling aan den oever. Toen kreeg hij eenig voorgevoel van zijn geluk, en hij begon van uitgelaten vreugde langs het strand te dansen. Dan peinsde hij weder, om het donkere beeld, dat, gelijk eene nachtelijke schaduwe, zijne verbeelding vulde, nu eens verdween, en straks weder te voorschijn kwam, te ontwikkelen.

Hij sleepte den stam op het drooge strand, om 's morgens, bij het krieken van den dag, een werk te beginnen, dat noch zeer onvolkomen in zijne gedachten was. Hoop, twijfel en slapeloosheid waren tot aan de schemering, zijne medgezellen. Toen vloog hij naar den oever, voorzien van weinige slechte werktuigen, want, in die tijden, had de gelukkige eenvoudigheid niet veel van nooden. Zoo vloog hij naar den oever. „Dikwijls” zeide hij „heb ik afgewaaide drooge bladeren, „zagtkens op het water zien drijven. „Noch onlangs zag ik vlinders, over den „kolk bij onze hutte, ginds en weder- „vliegen en zich eindelijk, hier en daar „op drijvende bladeren, nederzetten, zonder hunne tedere pootjes nat te maken. „Nu zal ik eene proef nemen. De natuur heeft reeds de helft voor mij gedaan. Ik zal den stam zoo verre uithollen, dat ik in denzelfden kan zitten.” Zoo sprak hij, en hij begon zijn werk met blijdschap. „O Gij” zoo riep hij „wie gij ook zijt, weldadige Godheid, die den onvergeetbaren droom in mijne ziele gedrukt hebt, „hoor,

„ hoor, o hoor mijn smeeken, laat mij
„ mijne onderneming gelukken.”

Wanneer hij van zijnen arbeid rustte,
keek hij dikwijls naar het eiland uit, en
zeide; „ O Gij schoonste onder de sterflij-
„ ken! wat zwaarigheid is te groot voor
„ de liefde, om dezelve te overwinnen?
„ Welke gevaren zijn het, die zij niet
„ kan te boven komen. O welke zoete
„ verwachtingen zweven om mij henen!
„ Hoe zoudt gij, zoo ik maar eens uwe
„ kusten bereike, hoe zoudt gij mij uwe
„ liefde kunnen weigeren, mij wiens
„ liefde den afgrond der zee uittart? Heeft
„ de liefde ooit iets dergelijks durven
„ wagen?”

Dikwijls gaf hij zijnen arbeid moede-
loos op. „ Ik dwaas” zoo sprak hij dan
bij zich zelve, „ hoe belachlijk zijn mij-
„ ne pogingen! Indien mij een voorbij-
„ ganger vroeg: „ vriend, wat maakt
„ „ gij?” wat zou hij zeggen wanneer ik
„ hem antwoordde: Ik hiel dit hout
„ uit, om mij daar in te zetten en
„ over de breede zee te drijven?” —
„ Wie is de ellendige die zijnen dollen
„ zoon zoo zorgeloos aan zijne razernij

„ overlaat? — Dat zou hij moeten zeg-
 „ gen, ” zoo sprak hij en hij keek moe-
 deloos naar zijn begonnen werk. „ Maar
 „ hoe? ” zeide hij weder „ indien het
 „ niet gelukt, heb ik alleen eenige ledige
 „ uren gespild. En zou ik dat voor mij-
 „ ne liefde niet wagen? Zeker wonen er
 „ menschen op het eiland. Het verhaal
 „ van mijn vader doet mij dat vermoee-
 „ den, en mijn droom (een Godheid
 „ heeft mij dien ingegeven) doet het mij
 „ vaststellen. En zoo daar menschen wo-
 „ nen, o hoe hulpeloos moeten zij we-
 „ zen, hoe verlaten! En zo de vader en
 „ de moeder der schoone mogen gestorven
 „ wezen, of indien zij eens sturven, en
 „ zij alleen op het eiland overbleef, van
 „ allen verlaten, zoo moest hare jeugde-
 „ lijke schoonheid, in troostelooze een-
 „zaamheid, van kwelling en wanhoop ver-
 „ welken. Goden! neen! niet de liefde,
 „ het medelijden alleen moest hier de
 „ stoutste poging wagen. ” Dus verloor
 hij dikwijls allen moed, en dus verkreeg
 hij dien wederom op nieuw.

Weinige dagen waren er verlopen, en
 de boom was uitgehold, en had de on-

vol-

volkomen gedaante van eene schuit aangenomen. Hij bracht hem met moeite naar eenen kleinen inham der zee, waar hij beschut was tegen het gevaar der golven. Daar bragt hij zijn vaartuig te water, ging midden in hetzelfde zitten, en lette op het goede en gebrekkige van zijn werk. Zagte golfjes brachten hem weder aan den oever, en hij hervatte zijnen arbeid, verbeterde het gebrek, en nam telkens nieuwe proeven. „Maar” zoo dagt hij „nu is de helft volbragt. Doch wat middelen heb ik, om mijne reis naar mijnen wil te stieren, zonder mij geheel aan de willekeur van winden en golven over te geven? Het zou dwaasheid wezen, zonder andere hulpmiddelen, de reis door de wijde zee, naar het eiland te wagen.” Honderd gedachten kwamen in hem op en honderd werden van hem verworpen. „Maar” dacht hij eindelijk, „fiert niet de zwaan, met de breede voortstootende pooten, haren vaart, en alle andere vogelen die op de vloeden zwemmen. Heeft een dier mij geleerd op den stam van eenen boom te drijven, ook hier zullen mij mogelijk dieren on-
„ der-

„ derrechten. Indien ik eens houten pooten
 „ ten maakte, breed gelijk zwanenpooten,
 „ ten, wanneer zij ze in het water uitbreiden,
 „ en indien ik die eens, met elke hand eenen,
 „ aan de beide zijden van den uitgehouden boom
 „ bestierde?” Vol verrukking over deze gedachte,
 „ zegt hij in allen haast het noodige hout, en
 „ zee-schielijk had het de gedaante van twee
 „ riemen. Toen stapte hij in de schuit en nam
 „ lang te vergeefsch allerhande proeven, maar
 „ dagelijks lette hij, op de bestiering van de
 „ pooten der zwemmende vogelen, en dagelijks
 „ ontdekte hij nieuwe middelen om zijn vaartuig
 „ te stieren. Langen tijd voer hij door den
 „ zeeboezem ginds en weder; maar, gedurig
 „ op zijne kunst stouter geworden, begaf hij
 „ zich in de opene zee, en gedurig stierde hij
 „ zijne schuit gelukkig te rugge, en sprong
 „ vol blijdschap op het strand. „ O zoete
 „ vreugde” zoo riep hij „ nu is mij mijne
 „ wondere onderneming gelukt. Morgen, zoo
 „ ras de zon zich aan den hemel verthoont,
 „ zal ik mij, zoo mij maar de winden niet
 „ ongunstig zijn, met dit kleine houten vat,
 „ op de zee wagen. Mijne onder-

„ der-

„ derneming is stout , maar mijne liefde
„ pijnigt mij. En zou ik ellendige niet
„ wagen , midden door dreigende geva-
„ ren , tot troost en hulpe van ongelukki-
„ gen heen te vliegen? ” — Hij maakte
zijne boot vast , in den zeeboezem , en ging
met de aankomst van den nacht te rugge
in zijne hutte.

DE E E R S T E

S C H I P P E R.

T W E E D E Z A N G.

Ongemerkt had Amor, bij den arbeid, gedurig des jongelings moed aangevuurd. Maar nu vloog hij in den vochtigen nacht, bij het schijnsel van de maan, op snelle vleugelen naar het eiland, 't welk Acolus, de God der winden bewoont. Van verre hoorde hij reeds het geloei van de rotse, die in afgrijselijke spelonken de winden opsluit, gelijk het geloei van eenen zwaren storm, in den grooten Oceaan. Hij daalde op deze rots neder, die hoog boven de golven de kruin verheft. Daar vond hij den God der winden, op eene klip gezeten, aan den ingang van het verschriklijk hol. De winden vlogen met een brommend gedruisch uit en in, gelijk bijen rondom haren korf gonzen.

Op

Op zijn bevel kwamen zij gehoorzaam, of zij vlogen heen, om op de zee te woeden, of te huilen tusſchen de bergen, of om over ſtrafbaren een onweder zaam te jagen. Zagter windjes beval hij, rondom ſtille hutten en over de weiden te ruiſen; de naarſtigheid in haar werk te verkoelen, of door donkere wouden en boſſchen te ſpelen.

Maar zijn gebied over de winden was hem niet langer bekoorlijk. Hij zat daar, op de natbedaauwde rots, onderſteunde den arm met zijne knie, met de eene hoofdſlaap, met hairlokken omgeven, in zijne hand. Diep moedeloos zat hij neder, in de golven te kijken, die zich in de manefchijn onder een wentelden. Hij werd van liefde gepijnigd, van liefde tot eene zeenymf. Amor had hem eens, in 't verbijvliegen, daar hij hem werkeloos voor zijne rots zag nederliggen, gewond met een van zijne ſcherpſte pijlen. Cithereas zoon hoorde reeds van verre zijne klagten en daalde op een der bijgelegen klippen neder, om hem meer van nabij te beluisteren. „O Gij” zoo klaagde hij „die ſchooner zijt dan alle de ſchoon-

„ he-

„ heden , die Thetis volgen , schooner dan
 „ allen , die in de golven zwemmen , zullen
 „ dan medelijden en liefde nimmer mijne
 „ smerte beloonen ? Ach ! al te lang reeds
 „ heeft mij de liefde gemarteld . Te ver-
 „ geefsch dragen dienstbare winden mijne
 „ zuchten aan uwe ooren . Gij kreunt u
 „ aan mij niet , hoe zeer ik hier ook op
 „ mijne rots ligge te smachten , en met
 „ de oogen vol verlangen u napinke ,
 „ wanneer gij door de zachte golven daar
 „ henen zwemt , die het melkwit van
 „ uwen zagten boezem wederkaatsen . Wan-
 „ neer gij u somtijds hoog boven de gol-
 „ ven opbeurt , zoo dat ik den geheelen
 „ schat van uwe bekoorlijkheden ontdek-
 „ ken kan , dan gevoel ik eene zoete
 „ rilling , die mij door alle de leden gaat .
 „ Maar wanneer gij u dan wederom , aan
 „ het turend oog , in den onbestendigen
 „ vloed , onttrekt , ach , dan doorbeeft mij
 „ eene ijskoude ontzetting . Of wanneer
 „ gij met andere Nymfen , op het glin-
 „ strend watervlak , in vrolijke spelen ,
 „ gindsch en weder dartelt , dat de zee
 „ om u henen schuimt , en het water , uit
 „ uwen krans van gebloemd zee gras , ne-
 „ „ der-

„ derdruipt. Maar woedende naijver ver-
„ scheurt mij het harte, wanneer gij, in
„ moedwillige strijd, de Zeegoden, met
„ biezen bekranst, met roeden van bladriet
„ achter nazit, en wanneer de vervolgte
„ zich schielijk omkeert en u met den
„ sterkgespierden arm omhelst. 't Is waar
„ uwe natte lenden ontslippen hem lich-
„ telijk, en, onder den stroom weggedo-
„ ken, komt gij schielijk met schalk ge-
„ lach ver van hem af weder boven.
„ Maar wanneer hij u onder het water
„ vervolgt, Goden! wanneer mijn oog u
„ beide niet meer zien kan, of wanneer
„ een der Goden, schielijk uit het water
„ opgekomen, u overvalt, en, onder scha-
„ terend lachen, op de druipende schou-
„ deren hoog opheft, o dan stamp ik woe-
„ dend den grond met voeten. — Want
„ gij lacht, en, wel verre van u over
„ die vermetelheid te belgen, vergeet gij
„ de pijnigingen, die mij ellendigen ver-
„ teren. Dan grijpt mijn sterke vuist
„ de naastbijgelegen rots, om den boos-
„ wicht te verpletteren; dan roep ik
„ de razende winden, dat zij door
„ eenen woedenden storm een schou-
„ spel,

„ spel , dat mij zoo hatelijk is , ver-
 „ storen. Maar uit vreeze , dat ik u
 „ mogt vertoornen , valt mij de rots uit
 „ mijne hand , en ik jaag de onstuimige
 „ winden te rugge , en ik zink in onmag-
 „ tige woede ter neder. Alomme zoekt
 „ u mijn smachtend oog , en wekt mij
 „ bij nacht het gepletsch der golven , dan
 „ denk ik dat gij langs den oever zwemt.
 „ Ik roepe u te vergeefs en ik vloek
 „ de duisternis , die u voor mijn oog ver-
 „ bergt. Ach dat gij niet behoort onder
 „ de genen , die op het land geboren
 „ zijn. Valsche vloedten verhinderen mij
 „ u te volgen , u met zuchten en klagten
 „ achter na te volgen , waar gij ook gaat.
 „ Kom , o kom aan mijnen oever. Hier
 „ zijn lieflijke holen. Mijne zagtste wind-
 „ jes zullen u verkoelen. Uit al de we-
 „ relddeelen , zullen zij u de lieflijkste geu-
 „ ren verzamelen ; en , door hunnen be-
 „ vruchtenden invloed , zullen de lieflijk-
 „ ste schaduwen rondom mijn eiland op-
 „ groeien. Kom , wees gij de beheer-
 „ scheres der winden. Kom in die be-
 „ minnelijke gestalte , waarin ik u voor
 „ de eerstemaal aan mijn strand overviel ,
 „ „ daar

„ daar gij in het bloemrijke gras neder-
 „ zat , daar uwe lelijwitte leden in de
 „ zonne blonken, en blinkende droppels
 „ zagkens in het gras nederdropen, gelijk
 „ de morgendaauw van pas ontloken ro-
 „ zen nederdruipt. Kom en verblijf in
 „ mijne omhelzing en keer niet weder in
 „ de golven te rugge, gelijk gij u toen
 „ — ach ik was reeds zeer dicht bij u,
 „ — in de golven nederwierpt, en mij
 „ alle de jammeren der liefde achter-
 „ liet. ”

Zoo klaagde de koning der winden,
 toen Amor tot hem trad. „ Alle uwe
 „ klagten ” dus sprak hij „ magtige Be-
 „ heerscher der winden heb ik gehoord.
 „ Ik ben de zoon van de schoongegordel-
 „ de venus, magtig om uwe kwalen te
 „ eindigen. Ik zweer het u, bij den
 „ hoogen olymp, indien gij mij eene be-
 „ de vergunt, zoo zal mijn scherpste pijn
 „ die fiere dochter van Nereus wonden,
 „ zoo dat zij, met lieflijk blozende schaam-
 „ te, op uw strand komt, en met sterk
 „ reikhalzende liefde alle uwe smerten
 „ beloont. ” Aeolus antwoordde hem met
 blijde verbazing, „ Gij zoon van de mag-
 „ ti-

„ tige Venus, wat bede zou ik u niet ver-
 „ gunnen! Maar zeer slecht kan ik u voor
 „ het voorrecht loonen, dat gij mij, met
 „ zoo plechtige verzekering, belooft. ”
 „ Hoor dan mijn verzoek ” zeide Amor.
 „ Sluit alle uwe winden, van nu af aan,
 „ op, tot dat dezen avond de zon we-
 „ der in zee zakt en geef mij duizend
 „ Zefirs, die gedurende dien tijd onder-
 „ worpen zijn aan mijne bevelen. ” Ter-
 stond riep Aeolus, met een verbazende
 stemme de zwervende winden te rugge.
 Zij gehoorzaamden en kwamen met een
 woest gedruis van alle kanten aan. Hun
 gebieders floot ze in hunne holen, en dui-
 zend Zefirs zweefden, rondom den God der
 liefde.

„ Spoedig ” zoo sprak Amor „ zult
 „ gij uwe diensten beloond en uwe wen-
 „ schen vervuld zien. Ik haast mij nu der-
 „ waards, waar mijne zaken mij roepen. ”
 Hij sprak en vloog, met zijn gevolg van
 Zefirs, in allen haast naar het strand, waar
 hij bij het morgenkrieken, den onderne-
 menden jongeling reeds zag, die, vol blijd-
 schap over de schoonheid van den morgen,
 met een vrolijk voorgevoel gereed stond.

De

De stille en bedaarde zee beefde zagtkens,
 op het gezicht van de rijzende uchtend-
 zonne En helderer dan naar gewoonte,
 zag hij het tegenovergelegen eiland Het
 strand wedergalmde van het gezang der
 vogelen, en twee wilde duiven vlogen
 over zijn hoofd naar het eiland. Zagte
 windjes alleen zuisten, langs den schadu-
 rijken oever. Zulk eene zagte stilte be-
 heerschte de zee en de wagtende stranden,
 toen de Godin Venus met verblindende
 schoonheid uit het zeefchuim voordkwam.
 De heldere hemel, de groenachtige zee,
 de bloemrijke oevers beschouden, met
 eene plechtige verrukking, het wordende
 wonder. De verstomde winden ble-
 ven op hunne onbeweeglijke vleugelen
 hangen. Zagte Zefirs alleen kuschten de
 godin en elke harer wordende schoonhe-
 den. Op nieuwe vuurde Amor de koen-
 heid en de liefde van den jongeling aan,
 en deze steeg daarop in zijn vaartuig.

„ O Gij beheerscher der zee, Neptuin, ”
 zoo riep hij, „ Gij Goden en Godinnen
 „ die deze wateren bewoont, weest mij-
 „ ne koene onderneming gunstig. Geen
 „ trotsheid, geene strafbare trotsheid.

M

„ neen

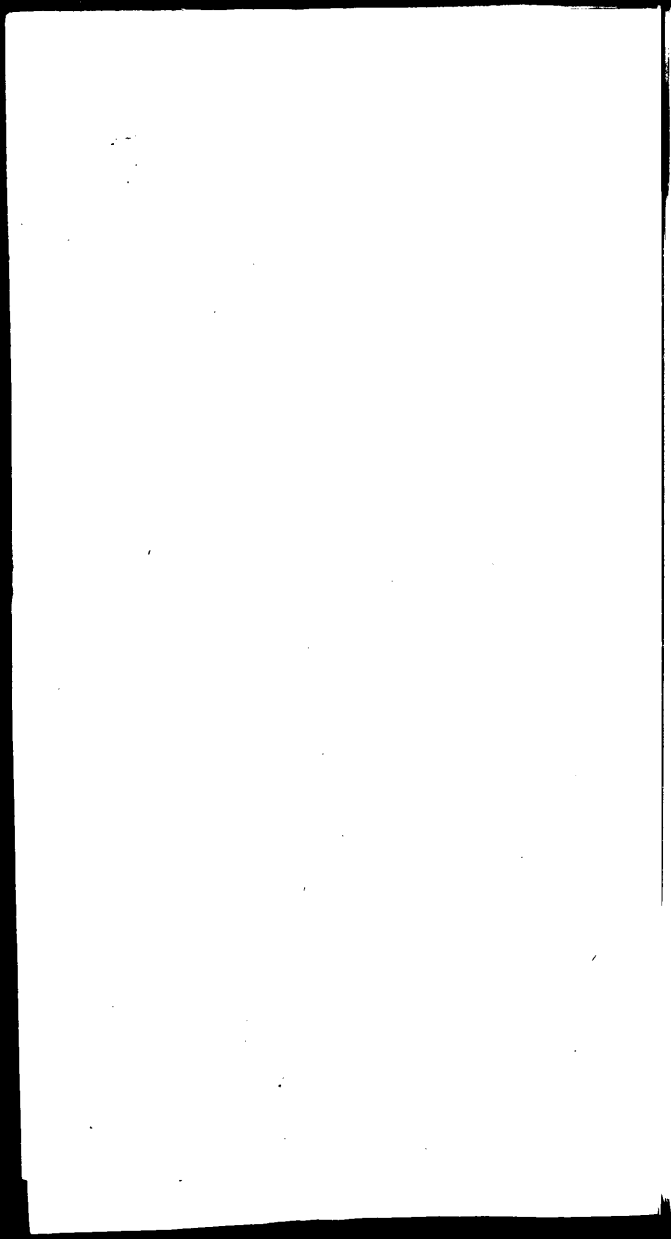
„ neen liefde, die eene Godheid in mij-
 „ nen boezem gewrocht heeft, en eene
 „ deugdelijke begeerte, om, langs eenen
 „ gevaarlijken weg, ellendigen te helpen
 „ heeft mij tot mijne stoute poging aan-
 „ gedreven. Laat, o laat mij gelukkig
 „ de gindsche stranden bereiken. En gij
 „ die deze liefde ontstoken hebt, ver-
 „ laat, o verlaat mij nu niet, gij hebt
 „ eerst deze koene gedachte in mijnen
 „ boezem ingedrukt. ”

Terwijl hij noch sprak, liet Amor uit zijne schuit eenen hoogen staf opschieten, van wiens opperste spits bloemkranfen, in de lucht, naar het eiland, afwaaiden. Want hij had de zefirs bevolen, in de bloemkranfen te waaien, en de goljes tegen het achterst deel van zijne schuit te drijven; anderen moesten, voor hem henen, de golven verdeelen, om den vloeibaren weg vlak te maken; en wederom andeten beval hij, den jongeling onder zijnen arbeid te verkoelen. Thans zag de jongeling met eerbiedige verbaasdheid, dat hem eene Godheid bijstond en stiet vol edelen moed van den oever, terwijl Amor onzichtbaar in de hoogte voor hem henen vloog. Uit

DE EERSTE SCHIPPER II^{de} ZANG.

Behouden zij uwe reize, koene Jongeling,
uwe liefde zal u beloonen. Bl. 255.

de diepte der zee en van de wijdgelegen stranden kwamen Tritons, zonen van Neptuin, en dochters van Nereus met lies gekranst. Zij maakten eenen grooten kring om de schuit, in vrolijke verbaasdheid over den stoutmoedigen sterveling, de eerste die waagde om zich in een klein scheepje aan de golven toe te vertrouwen.

„ O wees gezegend ” zoo zongen zij,
 „ behouden zij uwe reize, koene Jongeling. Uwe liefde zal u beloonen, zij,
 „ die u zoo vindingrijk gemaakt heeft, en
 „ zoo stout, dat gij u in de schors van
 „ eenen hollen boom op de golven bestaat
 „ te begeven. Hoe trefflijk vaart gij daar
 „ henen, met zwevende bloemkranzen,
 „ over de blinkende golven, gelijk de
 „ statelijke zwaan, met hare kunstigstieren-
 „ de pooten. Amor 't is waar, vliegt u
 „ voor uit. Hij moet gelukkig wezen,
 „ dien de liefde neemt in hare beschut-
 „ ting. Ontvangt hem onverzeert, gij scha-
 „ duwen op het eiland, daar zal hij den
 „ loon, den zoeten loon van zijne koene
 „ uitvinding verkrijgen. Wij zien in het
 „ toekomstige op uwe verbeterde kunst
 „ vooruit. Natiën zullen met schepen den

„ Oceaan bedekken en naar afgelegen na-
 „ tiën overdrijven. Volken , ongelijk
 „ van zeden , door onmeetbare zeën van
 „ elkander afgescheiden , zullen elkander
 „ met verbaasdheid ontvangen , aan de
 „ vreedzame oeveren. Zij zullen vreem-
 „ de schatten van vreemde volken , die
 „ hun overtollig zijn halen en brengen ,
 „ en wetenschappen en nieuwe kunsten.
 „ Dan zal de Schipper , op onherbergzame
 „ zeën , ongebaande wegen vinden en drij-
 „ ven over onpeilbare dieptens. Hij zal
 „ den woedenden storm uittaiten , als zee
 „ en hemel woeden en onmeetbare golven
 „ met zijn vaartuig spelen. Zoo stout
 „ zoo vindingrijk is Prometheus geslacht.
 „ Godlijk vuur glimt in zijnen boezem ,
 „ en dreigend gevaar ontvonkt zijn onwe-
 „ derstaanbaren moed. ”

Zoo zongen de Nymfen en Zeegoden ,
 onder eenen pleischenden dans , rondom
 de schuit. Anderen bliczen bij hun lied
 eenstemmig op den kinkhoorn. Aldus
 dreef hij gelukkig daar henen , en geluk-
 kig kwam hij aan den oever , die hem in
 zijne koele en lieflijke schaduw ontving.
 Nu sprong hij vrolijk uit zijne schuit en
 bragt

bragt die in veiligheid op het strand, vervolgens dankte hij de goden, die zijne onderneming zoo gunstig gefchut hadden. Vol blijde hope, doolde hij toen door den lommer. Op elken voetftap zag hij de bewijzen van werkende handen. Hij zag vijgen- en appel- en pereboomen, geplant in vruchtrijke rijen; wijngaardranken waren geleid, van den eenen boom tot den anderen, beladen met druiven, zoo dat zich de takken, door het gewicht der trosfen, nederbogen. Jasmijnen en myrtenftruiken ftonden hier en daar tot fchaduwrijke gewelven gebogen. Een heldere beek was door deze belommerde wandelingen heen geleid, waar haar oever met allerhande bloemen fchitterde. Zoo ging hij dolend zoeken door de plantadjen.

Ondertusfchen zat Melida, bij hare moeder, in de hutte, ftom, met het hoofd op den boezem gebogen, en dus bleef zij zitten in het diepfte ftilzwijgen. Semira zeide „Hoe! altijd zucht gij, „mijn kind, wat zucht gij toch, mijne „lieve Melida?”

Melida antwoordde, daar haar de tranen in de oogen ftonden. „Ach! ik

M 3

„zucht:

„ zucht ! ik kan niet zeggen waarom ik
 „ zucht. Ik weet niet waarom mij
 „ dus het harte klopt. Ik weet niet wat
 „ mij zoo zwaar op den boezem ligt , en
 „ mij dus ongelukkig maakt , 'ongelukkig-
 „ ger dan alle de andere fchepfelen. ”

„ Hoe , mijne Melida ” zoo antwoord-
 de de bekommerde moeder „ hoe onge-
 „ lukkig? uwe wonderbare verbeeldingen
 „ maken u ongelukkig. Wat ontbreekt
 „ u ? groeien uwe gewasfen niet frisch
 „ op ? alles wat gij begint gelukt u.
 „ Uwe kleine wecsjes kleeden zich met
 „ de bekoorlijkfte fchaduwe , om u te
 „ ontvangen ; de boomen , die gij plant ,
 „ zijn allen de fchoonften. Uwe kudde
 „ was op andere tijden uwe aangenaam-
 „ fte bezigheid , en ieder fchepfel op
 „ dit eiland zoekt u met zijne vriende-
 „ lijkheid op te beuren. ”

„ Ja ” zei Melida en zij weende ,
 „ och ja , voorhenen was alles vreugde
 „ om mij henen ; maar zij is nergens
 „ meer te vinden. De lommer voedt
 „ alleen mijne kwellingen. Bij alle ge-
 „ wasfen vond ik verkwikking ; verkwik-
 „ king dampte mij toe uit elke bloem :

„ maar

„ maar ach ! het geheele eiland heeft
 „ thans niets genoeglijks meer voor mij
 „ over. Onder alle levendige fchepfels
 „ is er geen zoo ongelukkig als ik ben.
 „ Zie ik hoe de vogels vergaderen op de
 „ toppen der boomen , daar zij vrolijk
 „ zijn en zingen ; zie ik mijne fchapeu ,
 „ daar zij in den koolen lommer te
 „ hoop komen , en met vrolijke fprongen
 „ zich in elkanders bijzijn verblijden , of
 „ wel te vrede de een aan des anderen
 „ wollige zijde rusten , dan kan ik mij
 „ niet van treurige wenfchen onthou-
 „ den. ” —

Semira viel haar in de reden : „ Maar
 „ hoe ? altijd dezelfde klagte ? ontevren-
 „ den meisje ? wat zijn dat toch voor ver-
 „ beeldingen ? begeertens naar zaken , die
 „ gij niet kunt noemen , naar zaken die
 „ de natuur niet oplevert ? Indien ik
 „ ook eens begon te klagen , dat de zee
 „ geen land is ; of dat ik niet vliegen
 „ kan , gelijk de vogels ; of dat deze
 „ boomen niet met mij fpreken ? en dat
 „ zou immers noch bij verre zoo vreemd
 „ niet zijn ? ”

Melida antwoordde : „ maar het gene
 M 4 „ ik

„ ik wensch komt mij toch zoo wonder-
 „ lijk , zoo onnatuurlijk niet voor.
 „ Waarom moeten wij dat alleen misfen ,
 „ wat alle dieren genieten , daar er ,
 „ voor het overige , tusfchen ons en hen
 „ zoo veel gelijkheid is ? Zij eten ,
 „ zij flapen , zij hooren , zij ricken
 „ als wij ; zij zijn vrolijk , zij treu-
 „ ren , vooral wanneer men hen van
 „ hun gezelfchap fcheidt. Wij hebben
 „ zoo veel met hun gemeen , waarom dat
 „ ook niet ?

„ „ Waarom dat niet ? wonderlijk meis-
 „ je , ” antwoorde de moeder op eenen
 „ verdrietigen toon. „ Vraag aan de goden ,
 „ waarom zij u geen ander gezelfchap ge-
 „ geven hebben , dan uwe zagte fchape
 „ en de vrolijke vogelen ! wanneer het
 „ den Goden zoo goed dunkt , waarom
 „ zijt gij dan met hunne fchikking niet
 „ te vrede. ”

Met eene zachte bekommerde ftem , ant-
 „ woordde Melida „ Ja maar het fchaap
 „ vermaakt zich niet in het gezelfchap
 „ van een ree ; de duif niet in het gezelf-
 „ fchap van een end. Elk vermaakt zich
 „ in gezelfchap van zijn eigen foort.

„ Ma-

„ Maken wij ook niet eene bijzondere
„ foort uit? zelfs mijn tamste schaap
„ vindt meer genoeg in zijns gelijken,
„ dan in mij.”

„ Maar ” zeide Semira „ ben ik dan
„ niet, van uwe eigen foort, tot uw ge-
„ zelfchap bij u? en ik beminne u meer,
„ — meer dan een schaap een schaap be-
„ minnen kan, of een vogel een vogel
„ die van zijne foort is?”

„ Ja ” antwoordde Melida tederlijk,
„ och ja, lieve moeder, maar ook gij
„ treurt. Mischien zoudt gij minder
„ treuren, wanneer wij meer in getal
„ waren. Dan zouden onze vermaken
„ meer verscheidenheid hebben. Wan-
„ neer wij meer in getal waren, hoe
„ verrukkelijk zou het wezen, als wij
„ onze krachten vereenigden, om u
„ tot blijdschap te strekken. Och of er
„ noch maar een — maar een bij ons
„ was, maar een, die in elk klein ver-
„ maak met mij deelde, die altijd aan
„ mijne zijde was, die — ach mij
„ dunkt — mijn hert bemint u boven
„ alles — maar mij dunkt, dat er noch
„ eene andere foort van liefde wezen

„ moet, liefde voor iets dat ik noch niet
 „ vinde of kenne.”

Semira zuchtte: „ ach wat onrust ver-
 „ oorzaakt mij uwe ongelukkige begeerte!
 „ De goden onthouden u dezelve, om
 „ dat gij er met zoo groot eene drift
 „ naar verlangt. Zij zouden, uit elken
 „ boom en uit elken steen, zulke scheid-
 „ selen, als gij zijt, maken kunnen,
 „ maar — ”

Met eenige hevigheid viel haar hare
 dochter in: „ Hoe, uit elken boom,
 „ uit steenen? o gij Goden, bij elken
 „ boom, bij elken steen zal ik u offe-
 „ ren: het schoonste, dat mij elk jaargety
 „ geeft, zal ik u met onvermoeide vlijt
 „ offeren. Ja ik zal — plotsling hief
 Semira het hoofd op „ Goden ” zoo riep
 zij „ wat zie ik!!” en zij stond gelijk
 een standbeeld! de Jongeling was aan den
 drempel der hutte, en even zoo verstomd
 riep hij „ zij is het, die ik in den droom
 „ gezien hebbe!”

Semira geheel ontfeld, keek om, en
 keek te rugge. Zij stond vol verwarring
 op van hare plaats. „ Zijt gij ” dus
 vroeg zij „ een der bewoners van den
 „ Olym-

„ Olympus, en komt gij om ons in on-
 „ ze woning te bezoeken? O zie ons
 „ dan genadig aan. — Maar hoe, even
 „ zoo verbaasd als wij, blijft gij aan on-
 „ zen drempel staan? wie gij ook we-
 „ zen moogt, wees wellekom.” Maar
 de jongeling trad in de hutte en zeide:
 „ Ei, neem mij vriendelijk in uwe wo-
 „ ning op. Ik ben niet van den Olym-
 „ pus: op eene wonderbare wijze, kome
 „ ik tot u, en smeek u, om uwe toe-
 „ genegenheid en bescherming.”

Melida stond, terwijl zij spraken, onbe-
 weeglijk. Hare schoone oogen zweefden
 over de voortreffelijke gestalte van den jon-
 geling op en neder. Eindelijk sprak zij:
 „ O de Goden hebben mijne wenschen ver-
 „ hoord. Deze schoone gestalte hebben
 „ zij tot mijn gezelschap geschapen. Kom
 „ nader, kom aan mijne zijde, dat ik
 „ uwe handen betaste, en uwe rooskleu-
 „ rige wangen. Maar, zeg mij, hoe heb-
 „ ben u de Goden geschapen. O ik zal
 „ haar onophoudelijk voor die weldaad
 „ danken! zeg mij wat zijt gij toch eerst
 „ geweest? een boom? een steen?”
 Zoo sprak zij, terwijl zij de hand van
 M 6 den

den jongeling aan haren zwoegenden boezem drukte, toen zuchtte de jongeling:
 „Mijne geliefde, indien ik u zoo noemen mag.” — „Mij” zeide Melida, „noem mij altijd zoo, dat hoor ik met verrukking. Ik voel het, ik ben gelukkig, mijne wenschen zijn in u vervuld. O voel, voel hoe mij het hart van vreugde klopt, mijne hand fiddert in de uwe. Zoo heb ik mij noch nooit verblijd, noch nimmer heb ik deze aandoeningen gevoeld.”

„Goden, hoe gelukkig ben ik,” riep de jongeling uit, „lang, reeds over lang heb ik u boven alles bemind. O hoe gelukkig is mijne gevaarlijke reize afgeloopen. Hoe uitnemend is mijne stoute onderneming beloond.” Zoo sprak hij, en hij drukte de hand van het meisje aan zijne lippen.

„Wat doet gij, wat voel ik,” sprak Melida, „o ik sterf van wellust! alles wat gij aanvangt, giet eene nieuwe verrukking door mijn harte, die ik noch nimmer gekend hebbe. Maar Gij, gij zult immers altijd bij mij blijven en mij helpen in alle mijne bezigheden en mij helpen in alle mijne bezig-
 „ he-

„ heden , en deelen in alle mijne genoe-
„ gens ? ”

„ Hoe kan ik anders ” antwoordde de
jongeling „ daar ik alleen bij u gelukkig
„ ben ? ”

„ O lieve moeder ” zeide Melida,
„ hoe goed zijn de Goden , dat zij mij-
„ ne wonderbare wenschen verhooren .
„ en mij dit schefsel , tot mijn gezel-
„ schap , geschapen hebben , dit bemin-
„ nelijk schefsel ! Zie , moeder , dit schoon
„ schezsel is juist zoo groot als ik , niet
„ klein , gelijk gij mij eens onder de
„ rozen vondt . ”

Semira zeide nu : „ laat ons van on-
„ ze verwarring wat te rugge komen :
„ ga hier nevens mij zitten en gij , wees
„ gezegend , gij kunt met geen kwaad
„ oogmerk tot ons gekomen wezen ! Ver-
„ haal ons van waar gij komt en op wat
„ wijze gij hier gekomen zijt . Daar
„ moeten u zonderlinge voorvallen beje-
„ gend wezen . ”

Zij gingen met elkander nederzitten ,
Melida en de Jongeling hand in hand ,
en toen begon hij zijne geschiedenis te
verhalen : hoe eene Godheid hem de

fchoone gefalte van Melida , in den droom , getoond hadde ; en welk eene fterke liefde voor haar daarop in zijn geruimen tijd gekweld had , met eene liefde , die zonder hope fcheen , om dat eene wijde zee hem van zijne geliefde verwijderde ; maar hoe hij eindelijk zijne fchuit geboud , en zich in eenen hollen boomftam , met beweegbare pooten , in de zee gewaagd hadde , en , met den bijftand der Goden , aan het eiland ware aangeland.

Verbaasd en opgetogen hoorden zij zijne wonderbare gefchiedenis aan. Einde-lijk zeide Semira , „ de Goden hebben „ u ingegeven het ondernemen van deze „ gevaarlijke reize , over de golven der „ zee. Gezegend moet gij wezen ! Aanf „ de Goden zal ik dankbare offers bren- „ gen : zij hebben u tot ons geluk her- „ waards overgebracht , en de zwaarfte „ bekommring van mijnen boezem afge- „ wenteld. ”

„ Zoo is er dan , ” zeide Melida , „ ginds over de zee een ander ftand , „ met bewoners op hetzelfde , dat heb ik „ al-

„ altijd gegist , en mijne moeder heeft
„ het mij altijd verheeld. Maar gij
„ zult immers in uwen hollen boomstam
„ niet weder te rugge keeren ? O blijft
„ bij mij ! wees geheel en alleen de
„ mijne ! Mij dunkt ik zou het niet
„ kunnen harden , wanneer gij andere
„ gespeelen bemindet dan mij ? Maar zeg
„ mij , gij schijnt niet volkomen aan
„ mij gelijk te zijn ? Zachte hairen
„ groeien om uw kin , en die heb ik
„ niet. ”

„ Dat is , ” antwoordde de jongeling
„ om dat ik een man ben , en gij een
„ meisje ” — „ Een man ” zeide Me-
lida „ dat is wonderlijk , en evenwel zou
„ ik u niet vuriger kunnen beminnen ,
„ wanneer gij mij in alle opzichten vol-
„ komen gelijk waard. O hoe veel heeft
„ mijne moeder voor mij geheim ge-
„ houden. ”

„ Semira lachte en beval haar , van de
„ schoonste vruchten een avondmaal te be-
„ reiden. Zij ging en de jongeling moest
„ met haar gaan , om de schoonste vruch-
„ ten te plukken. Ongemerkt , en terwijl
„ zij onder gedurige omhelzingen , en te-
„ de-

dere gesprekken , de vruchten die zij zochten vergaten , kwamen zij aan de plaats daar de schuit op den oever stond.

„ Zie ” sprak de jongeling „ zie ,
 „ mijne geliefde , daar ligt de stam op
 „ strand , die mij over de golven der
 „ zee in uwe omhelzingen gebragt heeft ”
 schielijk liep zij , met blijde verwonde-
 ring , derwaards , „ O wonderbare uitvin-
 „ ding , ” riep zij „ welk eene koenheid !
 „ In zulk een vat zich op de ruime zee
 „ te vertrouwen , dat niets anders is dan
 „ een spel der golven : gelijk het zweven-
 „ de blaadje van eenen bloesem het spel
 „ is van het zagtste windken . En de
 „ liefde tot mij gaf u dezen koenen
 „ moed ! O mijn geliefde , hoe zal ik
 „ u best voor uwe liefde danken !
 „ Maar , zeg mij , wat is dat , dat daar
 „ aan de beide zijden vast zit . Ze-
 „ ker zijn dat de houten voeten , waar
 „ mee gij , geïjk de zwaan , uwe rei-
 „ ze geïlierd hebt . Wees wellekom hol-
 „ le boomstam ! wees wellekom , gij
 „ vreemdeling van het afgelegene strand ,
 „ gij zijt veel schooner in mijne oogen ,
 „ zoo

„ zoo ontbladerd en ontferd als gij daar
„ ligt, dan alle anderen, die met alle
„ de versierfelen van de leate zijn op-
„ getooid. Gezegend zij de plaats die
„ gij beschaduwd hebt! Gezegend het
„ gebente van hem die u geplant heeft!
„ De lente giete alle hare schoonheden
„ neder, op de plaats op welke hij rust.
„ — Maar gij mijn geliefde ” zoo
sprak zij, en een tedere traan vloeide
bij hare wangen neder, toen zij het
sprak onder het omhelzen van den jon-
geling, „ O ik bezweer u, bij alle Go-
„ den bezweer ik u, verlaat mij niet,
„ ga nooit weder in den hollen boom;
„ om dit strand te verlaten, zoo gij
„ dat deed, o dat u dan de vertoorn-
„ de golven, in mijne omarming, tot
„ mijne tederste klagten over uwe on-
„ trouwe, te rugge voeren.”
„ O mijne geliefde,” zeide de jon-
geling, en hij kuschte tederlijk de tra-
nen van hare wangen, „ hoe onbillijk is
„ uwe bekommring! dat mij de eerste
„ golf in den afgrond nederwerpe, zoo
„ ras ik, met dat verfoeilijk oogmerk,
„ dezen oever verlate, maar hoe zou ik
„ kun-

„ kunnen, Gij, mijne boven alles be-
 „ minde! hoe zou ik dat kunnen, daar
 „ al mijn geluk, daar alle mijne ge-
 „ noegens bij u wonen! op dit geze-
 „ gend strand zal ik twee altaren bou-
 „ wen, een voor de schoone Venus en
 „ voor haren magtigen zoon, want hij
 „ heeft die onuitbluschbare liefde in mij-
 „ nen boezem geleid en mijne stoute on-
 „ derneming begunftigd. De ander zij den
 „ Zeegod geheiligd, die mij op den rug
 „ der golven beschutte. ”

Toen gingen zij te rug in de hutte,
 en plaatsten in zuivere korfjes de vruch-
 ten op de tafel. Onder vrolijke ge-
 sprekken kwam de nacht, en de liefde
 bracht hen in een geurige schaduw van
 jasmijnen en rozen, een zachte beek
 ruischte aan hunne zijde. Liefdegoden
 zweefden door de telgen, en zachte wind-
 jes speelden, met welriekende vleugelen,
 rondom de gelieven.

Hunne nakomelingen verbeterden de
 kunst van de zeevaard. Op den oever
 van hun eiland hielden zij eene volk-
 rijke stad, die zij Cythere noemden.
 Hooge torens en tempels wierpen hun-
 nen

nen glans verre over de Lakonische zee.
De schoonste van allen was aan de lief-
de geheiligd en met dubbele rijen van
hooge zuilen omgeven. Geluk en over-
vloed woonden in hare muren, en de
rijkstgeladen schepen van de groote zee
kwamen in hare haven te gader.

RINDE VAN HET EERSTE DEEL.

1

104

87

P+9

